Richard Canal
SWAP-SWAP

Traducere: Viorel Pârligras
Editura SFVA, 1991

Richard Canal
SWAP-SWAP
Editions J'ai Lu, 1990

Swapping: tehnică informatică ce permite transferul informaţiilor cu mare viteză dintr-o memorie denumită principală spre o memorie periferică denumită secundară.

FAŢĂ SUMBRĂ

1

— Te simţi bine?

Aplecat la câţiva centimetri de nasul meu, un Saint-Hubert mă asculta cu ochi plângăreţi. Răsuflarea sa puţea a lichior de *bissap.* Repetă cu o voce obosită:

— Te simţi bine, tăticu?

În clipa aceea strânsei din dinţi şi mă pusei pe urlat. Era groaznic.

În memoria mea nu se afla decât alb, alb, ALB şi, pierdută într-un colţ, sub milioane de pânze de păianjen, imaginea câinelui acela îngrijorat ce-mi voia binele. Îl asimilai într-o clipă, de la nasul de beţivan până la pata neagră ce-i încercuia ochiul stâng şi îi dădea aerul unui boxer bătut înainte de a urca pe ring. Ştiam numărul de peri ce-i înţepau botul, tristeţea urechilor întinse până la

atârnare şi cea a corpului acela căruia nu-i mai trebuia mult ca să semene cu un cârnat. Degeaba citeam şi reciteam povestea bătăliilor pierdute pe pielea sa încreţită, mă reîntorceam mereu la acel alb ce mă făcea să urlu.

— Hai, bea asta.

Cu vârful botului, îmi propunea un pahar umplut cu un sirop brun, fără să ştie că filmul mutrei deplasând cu stângăcie paharul pe podea îmi producea o plăcere nebună pentru că îmi împingea naşterea cu câteva secunde în trecut.

Orice altceva decât virginitatea curată ce făcea din mine un nou-născut. Eram flămând. În timp ce-mi ardeam cerul gurii cu lichior, înmagazinam sarabanda percuţiilor şi hora deşănţată a sclipirilor de oglindă, acolo sus peste lume. Şi mina patibulară a barmanului îndărătul fumului ţigării sale, şi aurul şi ambra bijuteriilor, noaptea sălbatică sfâşiată de fulgere, dum-dum-ul basului înfierbântat ce zgâlţâia podeaua. Şi seminţele de râs, dinţii perlaţi între buzele de ciocolată ale fetelor.

Mi-era şi teamă. Un uriaş frison a cărui rădăcină nici măcar n-o întrevedeam. Oricine, orice mă putea agresa, îmi putea face rău.

Eram un nimeni.

Deodată mă răsucii, speriat de aviditatea simţurilor mele. Începuseră să fure totul de teama vidului. Şi mă vedeam studiind câinele, deşelarea nightclubbers-ilor, dansul ventilatorului, fese rotunde, dornice de mişcări sub bazin şi vaxul, sudoarea ce lustruia rigole de argint pe piei negre, du-te-vino-ul glotelor, cel al mâinilor bătând ritmul pe tejghea. Fiecare secundă devenea cristal antrepozitat în hambarul meu. Se creau legături, utile la o adică, dar nu era decât un început. Asistam la geneza unui imperiu, imperiul *meu.*

O poveste, poveşti alternative începură să se nareze, scurte, efemere. Frânturi de râs sau de plâns. Nu dispuneau decât de personaje fără profunzime şi ştiui că trebuia să le dau un nume.

— Cum te cheamă?

— Stanislas.

Saint-Hubert-ul luă un aer stingher ca şi cum nu el şi-ar fi ales numele. Acesta îmi plăcea totuşi, poate pentru că trezea un ecou îndepărtat în inima banchizei.

— Ce faci în viaţă?

— Aştept să-mi facă cineva cinste… În locul tău, m-aş aşeza; face impresie proastă, un toub*ab sub* o bancă. Ăştia te dau afară şi pentru mai puţin de-atât.

Era obligat să-şi forţeze vocea pentru a acoperi muzica, astfel încât devia uneori spre sonorităţi răcnite, arţăgoase şi damfuri de vin acru mă îmbătau atunci când fălcile îi tremurau.

Ridicându-mă, îmi lovii capul de masă, înjurai. Îmi trecui o mână prin păr, o adusei în faţa ochilor. Mă aşteptam s-o văd roşie de sânge, dar fu mai rău. Era de-o albeaţă maladivă, punctată de pistrui, cu peri roşcaţi şi deşi ce se terminau în dreptul unghiilor roase până la noiţe. Nu vă puteţi da seama de şocul pe care l-am resimţit văzându-mă alb, *toubab.* Prin osmoză, mă considerasem negru, după imaginea dansatorilor, a băutorilor din cabaret, a prostituatelor ce-şi despuiau negreala magnifică sub violenţa neoanelor.

Şi greşeala asta de apreciere, prima din noua mea viaţă, zdruncină eşafodajul ridicat cu disperare de fiinţa mea, până la a mă face să mă îndoiesc de propria mea existenţă.

— Ai putea să-mi găseşti o oglindă, ceva ca să-mi văd figura?

— În locul tău nu mi-aş face atâta sânge rău, fiecare are mutra pe care o merită.

— Dacă vrei să ştii, nu-mi amintesc să mă fi privit vreodată într-o oglindă.

— Mie mi se întâmplă când depăşesc doza prescrisă. Deh! Profită de norocul tău, se întâmplă întotdeauna şi nu te poţi împiedica să fii dezamăgit. Îţi spui că eşti Bogart, îţi ridici gulerul impermeabilului şi aluneci pe o banană. Asta-

i viaţa, amigo.

Nu purtam impermeabil, eram numai în cămaşă, i-o spusei pe când el se căţăra pe scaun, lângă mine. Aşteptă ca balonul de chewing-gum să i se spargă în bot pentru a ofta:

— Eşti slab de poante, după câte văd. Las-o moartă şi stropeşte. Simt că mă ofilesc.

— Lămureşte-mă mai întâi. Ce-i aici?

— Domnul face mofturi! Îţi arde de glume? Ţi-ai pierdut busola?

— Aşa se pare.

— Respiraţia normală, pupila nu mai dilatată decât un cur de găină, eşti departe de coma etilică sau de paradisul artificial, băiete. Şi dacă te-ai prezenta? Nu ştiu nici de unde ai venit, nici nu te cunosc.

— Nu-mi amintesc nimic, fir’ar să fie. Nimic, nici măcar cum mă cheamă. Nu ştiu cine sunt, nu ştiu unde mă aflu. Când m-am trezit, totul era alb. Un câmp de zăpadă cât vedeai cu ochii.

— Pentru zăpadă, mai stai pe-aici. Dakar şi Alpe d’Huez, sunt două.

Nu reacţionai imediat. De când pusese bărbia pe masă, eram prea captivat de mişcarea capului său, animat în egală măsură de masticaţie şi de dicţie.

— Dakar? Ai spus Dakar? Dar ce naiba căutăm aici, cu culoarea asta?

— În cazul meu, nimic mai simplu. Fiu de colonist, nepot de colonist, ad infinitum. Strămoşii mei au debarcat de pe *Marie-Rohan* în o mie şapte sute treizeci şi doi pentru a servi cu glorie cauza franceză în Africa. Asta a fost bomba, n-au mai plecat niciodată De atunci, oh, de atunci! Ascultaţi, ascultaţi, oameni buni, trista poveste a lui Stanislas nedoritul!

Ameţeala mă cuprinse din nou. Încercai să mă stabilizez asupra gurii lui de crooner dezamăgit ce aspira fum de *yamba* prin toţi porii, dar valuri toride mă străbăteau. Simţeam urcând din adâncul fiinţei mele

dorinţa de a mă ataşa de Stanislas, cu limbariţa lui, cu mutrele sale fără niciun Dumnezeu. Voiam să-şi depene viaţa, voiam să-l prad, să-i fur anii de intimitate. În jurul cuplului nostru ciudat, râsetele zburau haotic, *djellabas-ii* îşi frecau pagne-urile, epidermele se ungeau tăcute, pluteau suspine acum, odată ce cascada de tom-uri făcuse loc unei cântăreţe de blues. Începeau să se contureze poveşti de dragoste iar a noastră nu era chiar cea mai nasoală.

Niciodată nu mă voi putea despărţi de câinele ăsta.

Şi totuşi, nu-mi făceam iluzii. Ca toţi fraţii săi canini, felini sau maimuţe de sorginte keïno, avea drept de vot, ca şi acela de a-mi da papucii. Preocupaţi de identificare, din elitism, keïnosii erau singuratici, gata să muşte dacă li se îngrădeau drepturile. Încercai atunci sentimentul bizar că era mai important să mă ataşez de acest fenomen decât să-mi regăsesc identitatea Cel puţin, cele două obiective mi se păreau inseparabile.

— Ce-i cu mutra asta tâmpă? Te interesează sau nu ce-ţi povestesc?

— Scuză-mă, mă gândeam.

— La ce, Einstein?

— E ceva putred în toată povestea asta Nu-mi aduc aminte de nimic, dar pot să-ţi spun că bei lichior de bissap şi că Dakarul este capitala Senegalului, sediul Comitetului central al Africii unite. Mda ştiu toate astea Dar nu mă întreba care-i locul meu în toată lumea asta afurisită! E de ajuns să mă gândesc la aşa ceva ca să mă dizolv ca o vulgară pastilă într-un pahar cu apă.

— N-ai impresia că informaţiile ce te privesc sunt la limita sferei tale de percepere? Apoi, în faţa figurii mele uluite: Bun, văd că domnul e un cunoscător. S-o luăm altcumva. Concentrându-te puţin, ce crezi, poţi să-ţi rezolvi problema?

— Nu. N-am nicio şansă. E ca şi cum mi s-ar fi şters trecutul, ca şi cum mi s-ar fi furat viaţa într-un mod iremediabil.

— N-aş vrea să te sperii, dar chestia asta a ta nu e o simplă amnezie.

— Zău?

— Am cunoscut un setter ce avea nişte crize groaznice de amnezie. Spumega de furie nopţi întregi. Bietul de el! Credea cu încăpăţânare că e suficient să aprofundeze chestia ca să iasă la liman, dar de fiecare dată era mai nasol. N-avu niciodată impresia asta de vid total de care-mi spui.

— Şi tu ce crezi că e?

— Ştii bine ce cred eu că e.

— Nu prea N-am vederea de ansamblu.

— Atunci ce ştii?

— „Swapping”-ul e o porcărie. Nu se lipeşte de tipii de pe stradă. De diplomaţi, de cavalerii industriei, de ăştia da dar nu de ţărănoii de felul meu.

— Ştii pe naiba! insistă el. Există alte puteri pe lumea asta, mai ascunse. În locul tău, mi-ar fi teamă.

— De cine?

— De toată lumea.

— Mă duc să iau o gură de aer. Mă sperii.

Şi avea de ce. Staţi să vedeţi.

Născocit pe de-a-ntregul de Hans Henkel, un bioinformatician ce se considera descendent al celebrului constructor de bombardiere, virusul H-38 sau Swap-Swap poate goli memoria unei maimuţe rhesus în mai puţin de o nanosecundă. Cel puţin în prima sa variantă. Diversele birouri, agenturi sau celule de contraspionaj îl folosiră de îndată în aşa hal încât armata umbrelor nu întârzie să-şi merite numele, adică să se umple de debili fără creier, bebeluşi de vârstă canonică incapabili să se exprime sau să mai facă faţă. Guvernele discută, se consultă, Swap-Swap-ul este condamnat.

Conştient de ameninţare, îndopat cu radiaţii şi reprogramat, virusul se mută sub conducerea luminată a lui Marocain Bennani, succesorul spiritual al lui Henkel.

Swap-Swap merge cu amabilitatea până la a deveni selectiv. Nu numai că prezervă facultăţile motrice şi intelectuale, ci alege din memorie informaţiile zise active, cele în care subiectul joacă un rol, lăsând intacte cunoştinţele de ordin general. În sfârşit, în loc să-şi distrugă prada, Swap-Swap o canalizează şi o încarcă într-un *buffer* exterior, la dispoziţia operatorului. Un virus pe gustul tuturor.

Aşadar, ştiam.

Îmi ignoram până şi vârsta şi totuşi, datorită ziarelor specializate ce se întinseseră în lung şi-n lat pe tema swappingului, ştiam tot despre animalul care, dacă e să-l cred pe Stanislas, îmi golise hambarul. Principiul selectivităţii, virusul la lucru. Înspăimântător, nu-i aşa? Îmi şi imaginam dragul parazit, ţopăind de la un neuron la altul, evaluând potenţialurile cu o mutră de mâncăcios, golindu-mi trecutul an de an, zi de zi, oră după oră. Şi pe mine, ca un turn demontat piatră cu piatră. Să te arunci sub roţile trenului, nu alta!

La bar, cerui o oglindă. Aveam atât de puţine idei în tărtăcuţă încât mă agăţam de orice scânteiere. Însărcinatul cu îmbătarea îmi arată sticlele din spatele lui. Între Martini şi Ngombe, deasupra unui şir de portrete de pocitanii colorate cu pâslă, sfârşii prin a depista o figură de zăpăcit. A mea.

Dacă mi s-ar fi cerut părerea, cu siguranţă că nu mi-aş fi luat mutra aia. Nimic nu cadra cu epava pe care mi-o imaginam. Ras proaspăt, relativ aranjat la păr, cu un moţ blond-roşcat puţin ciufulit şi ochi albaştri încadraţi de o montură aurită, o faţă de tehnician superior irlandez stricată de un nătărău brutal pe care l-ar fi invidiat orice proconsul cu bun-simţ. Necunoscutul perfect. Surpriza perfectă. Eu, în acest caz. Stanislas avea dreptate, numai realitatea îţi poate destrăma speranţele.

Mă aştepta pe trotuar. Lampioanele lui *Savannah* se reflectau în violet pe umerii săi de câine. Văzut din spate, părea că râde.

Zorii nu erau departe. Mângâiau linia zgârie-norilor, Marea-Moschee înaltă de treizeci şi opt de etaje, coloanele de sinteză de vanadium la capătul cărora luminile de semnalizare păleau văzând cu ochii, morile comasate în turmă în jurul primelor avântări ale megalopolei.

Strada cobora spre instalaţiile portuare, spre bulevardul prezidenţial, mărginită de dughenele cehilor şi ungurilor cu vitrinele una mai mizerabilă decât alta.

Mirosuri de nisip, de colorant textil, de sudoare şi arsuri se învălmăşeau.

Rămăsei o clipă groggy, atât cât să mi se îmbibe memoria.

Niciun ecou, numai chestii noi. Un străin pe pământ străin. Voiam să plâng dar ochii îmi persistau uscaţi. Regatul meu nu-i pe lumea asta, cum spunea cineva.

Un gunoier automatic se apropie bâzâind. Aspira sacii-de-gunoi cu sughiţuri respingătoare, iar deasupra motorului se auzea trosnetul surd al concasoarelor.

Frânturi de muzică răzbăteau dintr-o răsuflătoare, invitând la dans. Un cerşetor cu profil scandinav dormea, în imediata apropiere. O lungă şuviţă blondă, legănată de adiere, îi atingea uşor nasul.

Stanislas nu spunea nimic. Numai zgomotul formidabilei masticaţii creştea sub carcasa iluminată, la fel de implacabilă ca anunţul codificat al unui sfârşit al lumii. Îl lăsai să se umfle în spatele meu, apoi mă cărăbănii, cuprins deodată de o spaimă nelămurită.

Mă oprii în capătul de jos al pantei, acolo unde frica mă părăsise, mă întorsei. Silueta Saint-Hubert-ului mergea cu paşi mărunţi din băltoacă în băltoacă, târându-şi burta. Gâfâia când mă ajunse.

— Ce pff, pff, vrei să faci? Pff?

Adoram felul său de a ocoli certitudinile. Ca şi cum n-aş fi dat bir cu fugiţii.

— Eu bebe. Eu creşte.

— Şi după aia, pff?

— Să regăsesc ce-mi aparţine. Cumpănii figura lui de

dezertor, de ştergător de ghete, în final îndrăznii. Ştiu că nu se cere o astfel de chestie unui keïno, dar ce-ai zice dacă m-ai însoţi?

— N-am întâlnit decât doi tipi, pff, care alergau de pomană. Primul era un rachetist afgan. Îi era teamă de comete ca de dracu. Numai să-l fi văzut când ieşea din submarinul lui. Tipul gonea ca să nu fie ajuns de umbra lor. Îţi dai seama, umbra cometelor. Ai de ce fugi! Întotdeauna am regretat că nu l-am urmat.

— Şi al doilea?

— Pe ăsta n-o să-l las să fugă.

Nimic nu se-arată atât de rău pe cât ai crede. Sub cerul acele tropical sub care tocmai mă născusem, îmi făcusem deja un prieten.

Un singur lucru mă necăjea, n-aveam încă un nume.

— Ce-ai zice dacă am ecluza un păhărel ca să serbăm asta?

Avea o mină serioasă.

— De acord, dar cu o condiţie.

— Care?

— Lasă-mă să-ţi spun Stany.

2

Dintr-un reflex stupid, mă agăţasem de gratiile zonei de debarcare. Un mineralier cu pavilion înstelat tocmai amarase la cheiul numărul trei şi contingentul încerca în zadar să canalizeze hoarda de emigranţi ce viermuiau sub proiectoare. Cele câteva ordine în limba wolof şi franceză scuipate prin difuzoare nu rezistau câtuşi de puţin ghiveciului de *slang* izbucnit din mii de guri.

Străinii defilau de bine de rău prin faţa ofiţerilor din serviciul de emigrare, cu braţele încărcate de baloturi. În ele se afla, fără îndoială, toată averea lor. Cu toate acestea îi invidiam privindu-i cum îşi plimbau încheietura mâinii pe terminalul vameşilor. Un gest neînsemnat, fără probleme,

care mi-era totuşi interzis mie.

Nu trecuse niciun sfert de oră de când Stanislas şi cu mine fusesem expulzaţi ca nişte nespălaţi din spelunca în care ne hotărâsem să stropim întâlnirea noastră. Trebuie însă să recunosc că expresia acelui keïno maimuţă în clipa în care am încercat să plătesc a meritat piciorul în spate care ne-a proiectat pe asfalt. Nu mai existam nici măcar pentru Sensipac: placa de identificare pe care mandrilul mi-o prezentase n-a reacţionat la braţul meu. Cont nealimentat. Mai rău de-atât: ecran virgin. Individ necunoscut în batalion.

Incidentul ne-a permis să dăm gata pe gratis un excelent *kinkeliba* fermentat, dar acum, odată ce efectele alcoolului se risipeau, nu mi se mai părea atât de nostim.

Un miros de peşte proaspăt emana din containerele îngheţate, donaţie de la republica Senegal pentru Uniunea Sovietică. Proiectoarele tocmai se stinseseră, iar soarele razant atârnă mulţimii o umbră atât de lungă încât trecea pe lângă noi ca să se suie de-a lungul turnului Ousseynou Cisse.

— Simţi o vibraţie?

— Nimic. Niciun semn. În schimb, înţeleg tot, chiar şi ce se întâmplă acolo jos.

— Vrei să spui că îţi aminteşti de legea Ingham?

— La perfecţie. Toţi negrii trebuie să părăsească Statele-Unite de-acum în cinci ani. Vezi, e ciudat, s-ar zice că vidul începe acolo unde exist eu, acolo unde sunt implicat. Până la urmă, ajung aproape să cred povestea ta de swapping.

— Dacă e aşa, înseamnă că n-ai ieşit din crâşmă. Nimeni nu te va recunoaşte.

— Ştiu, nici chiar Sensipac.

I-am abandonat pe toţi purtătorii ăia de nume ce mă sfidau de partea cealaltă a frontierei şi am pornit în aventură. O dulceaţă plăcută înmiresma aerul, regăseai mango, papaia, florile de bougainvillées.

Unde să mergi, unde să mănânci, unde să dormi?

Eram o aberaţie, un proscris, o fantomă. Fără Stany, cred că m-aş fi amestecat printre cerşetorii ce se scurgeau din ghettoul european.

Mai erau vreo câteva credite în contul lui, m-a invitat într-un birt aurit cu tot răsăritul de soare, un birt pe ai cărui patroni îi cunoştea, o familie de vietnamezi ce o şterseseră din Portugalia. Îl lăsai să facă comanda. Unica încăpere, pe toată lungimea era împărţită de o perdea decorată cu dragoni chelboşi, singura concesie Orientului. Între două segmente de zid se desluşeau cuptoare înnegrite de cărbune, un bufet scund de okoumé, câţiva tabureţi. Pe jos dormeau copii. Unul dintre ei citea la lumină palidă a soarelui şi buzele îi alcătuiau cuvinte tăcute.

Îmi fu servit *mafé* şi o cană cu apă. Fata ce le adusese se aşeză la masa vecină şi începu să ne povestească exodul ei; Stanislas, care stătea cu spatele la ea aproba regulat, înghiţind în acelaşi timp bucăţi de carne în ulei de palmier. Două sau trei găini pitice se vânzoleau prin sală; se preumblau printre mese cotcodăcind, mişcau perdeaua ocoleau copiii cu ochii închişi, se întorceau ca să ciugulească o fărâmitură, îşi netezeau penele. Această scenă atemporală mă fascina. Studiam traseul găinilor, legănatul lor dizgraţios, frecvenţa ciugulelilor lor, tentat să înglobez manejul acela unui model mai ambiţios, de la care pornind mi-aş fi putut reconstrui memoria. În pierdere evidentă, bineînţeles.

Tocmai îmi degustam goyava, treizeci şi opt de grade, cinci ani vechime, când uşa bufetului se deschise. Un oriental înţesat de riduri îşi făcu apariţia dinăuntru. Se întinse tot, înainte de a se apuca de o gimnastică sumară

— Bătrânul a luat obiceiul de a dormi înăuntru. Zice că se pregăteşte pentru ziua de mâine, când doi metri pătraţi de spaţiu vital vor fi un lux.

— Bine face, turnurile nu vor merge mai sus de-atât, bombăni Stany. Guvernul va expropia pe capete. Când mă gândesc că la un moment dat am ezitat între cumpărarea

unui apartament şi dedatul la băutură. Hai, mai toarnă-mi un pahar.

— Bei demult? întrebai.

— De când m-am întors din Japonia, copile… O să-ţi spun o chestie care n-am mai spus-o nimănui. M-am apucat din ziua în care am aflat că nu s-a prevăzut un paradis şi pentru câini.

— Şi te-ai atacat?

— Cam da Nu suntem ca elefanţii, n-avem un cimitir mitic, nu suntem ca oamenii, n-avem credinţă Chestia asta ne cam lasă proşti, aşa-i? Să ştii că vei sfârşi ca piele zdrenţuită în vreo fundătură sau în adâncul unei gropi dacă cineva se mai gândeşte la noi, iată un motiv serios să torni pe jgheab.

Botul i se învârtea în jurul digestivului, privirea nu-i părăsea munţii de orez şi cafea de la porţile portului, pregătite să alunece în calele cargourilor. Mă emoţiona de fiecare dată, ticălosul ăsta. Semnul pe care mi-l făcu cu ochiul avea ceva din surâsul invizibil al lui Buster Keaton.

— Dar nu va dura Se va găsi până la urmă un iluminat să ne clocească o religie.

Chelneriţa îşi reluase monologul, găinile clătinau din creastă, Stanislas vizita un paradis îngălbenit, iar eu mă întrebam cine eram eu. Pe fereastră vedeam umbra emigranţilor defilând în spatele umbrei grilajului înainte de a se integra cazematelor Inspecţiei sanitare.

— Şi dacă aş veni de-acolo?

— Arată-mi cum îndrugi păsărească lor.

— *Aï ame eu mén.*

— Te liniştesc eu imediat. Nu eşti nici măcar Marilyn, nici Kennedy.

Trebuia să mişc într-un fel. Cu degetul, o oprii pe fata ce se pregătea să umple cana lui Stany. În clipa în care ieşii, îmi strecură în mână un ou miniatural. Nu mai mare decât cel de sturz. Călduţ. O sărutai pe ambii obraji, un gest de bătrân beţiv patetic.

Lumea aştepta s-o violez. Nu mă simţeam atât de

curajos.

— Hei, deşteptul lui peşte, nu suntem la curse. Mama Natură mi-o fi dat ea patru labe dar nu merg mai repede decât un biped. Din contra. Burta îmi freacă şi mă frânează Ce-ai? Ştii încotro mergi?

— N-am nici cea mai mică idee.

— Atunci?

— Mă fac că ştiu şi avansez, asta-i tot.

Dimineaţa pusese stăpânire pe radă, un val de căldură mi se lipea de omoplaţi. Deasupra orizontului pudrat de norii grei de iarnă, jalnice păsări de pradă se roteau, survolând ghettoul european în căutarea unei carcase de dobitoc sau de sărman. Megafoanele moscheelor îşi răspundeau dintr-un capăt în celălalt al oraşului, oamenii îşi desfăceau covorul, îngenuncheau.

Memoria îmi explora strălucitorul ei trecut. Nu mai găsea nimic de spus şi continua să stocheze mirosurile, imaginile, atmosferele. Senzaţia de gol se accentuase şi numai pasul meu soldăţesc mă împiedica să-mi compătimesc soarta.

— E ora actualităţilor, am putea poate să punem capăt ritmului ăsta infernal.

Ridicai capul. Într-adevăr, ultimele flashuri ale actualităţii se afişau pe cer. Era încă suficient de întuneric ca să poţi urmări traiectoria laserelor izbucnind din Capul Caprelor. Pe aluatul zbuciumat al norilor, literele se umflau, ca scrise cu cerneală amestecată cu apă de suiboku.

Ne-am găsit un loc pe un trotuar, în apropierea unei mama, cu sâni atârnând încercănaţi de cenuşiu, ce ronţăia o nucă de Kola cu un walkman pe urechi. Muzica funk se zbătea în căşti în timp ce buzele îi murmurau versete din Coran.

SENSIPAC
PE CANALUL FINANCIAR 8.35
CURSUL LIREI STERLINE AZI

A CĂZUT INEXPLICABIL LA ZERO.
CONDUCEREA REŢELEI ACUZĂ:
ANCHETA LUI FOREIGN OFFICE ÎNTREŢINE
UN CLIMAT DE INSTABILITATE ASUPRA I.A.

OSAKA
IPOTEZA LUI RIEMANN REZOLVATĂ
DE UN KEÏNO PISICĂ
E MOMENTUL SĂ O ABORDEZ
PE CEA A LUI FERMAT,
DECLARĂ ALEX.

— Pff! Tot de fleacuri se ţin, keïmâţele astea, ironiză Stany.

— În tot cazul, luate ca matematicieni, dau ceva rezultate. Voi…

— Ce, noi…! E bine ştiut, n-avem fibră logică. Noi funcţionăm la nivel de burtă.

LOS ANGELES
NAŢIONAL STATE BANK
VICTIMĂ A SOFTERMITELOR?
TREI CONTURI SOCIETĂŢI ALE N.S.B. DISPĂRUTE
ÎNTR-O NOAPTE. ÎN LOCUL LOR FRAGMENTE
DIN SENIORUL INELELOR
PIRATERIE SAU CORUPŢIE,
POLIŢIA SENSIPACULUI ÎN DILEMĂ.

PARIS
LA ORA 15.30 G.M.T. PARTENONUL SATELIZAT.

NIAMEY
REUNIUNEA O.U.A.
LIBIA ESTE UN SPIN ÎN PICIORUL AFRICII
ALPHONSE MBENGUE – CHAIRMAN

SENSIPAC
BAZA DE DATE MONDIALĂ „CLIMATIX”
DETERIORATĂ
NOUL ACCES CONDIŢIONAT DE UN ŢÂNŢAR.

JOHANNESBURG
DUPĂ AFIRMAŢIILE PR. WILLIAMS,
PROCEDEUL KEÏNO A FOST APLICAT
CU SUCCES UNEI GIRAFE.

— Oricui! Vor ajunge să facă şi furnicile să vorbească! Pe legea mea!

— Nu fi gelos, Stany. Nu găseşti girafe la orice colţ de stradă.

— Oricum, au şi ce spune!

LANCIJOU
DIN NOU DESPRE AFACEREA
STEELGLASS CHINEZ CONTRA STEELGLASS MALI
CAPSULA CHINEZĂ CUFUNDATĂ ÎN INIMA
MAGMEI NU MAI RĂSPUNDE.

Grozav.

Vecina îmi dădea cu cotul. O îmbulzeală se forma la întretăierea dintre Perspectiva Senghor cu strada Mandela; am profitat de acest fapt pentru a coborî din nori, cu atât mai mult cu cât nicio informaţie nu mă lămurise în ceea ce mă privea. Aproape că m-aş fi aşteptat să citesc:

DAKAR
GĂSIT MEMORIE.
RUGĂM A O REVENDICA NEÎNTÂRZIAT
SINDICATULUI DE INIŢIATIVĂ.

Ar fi fost prea simplu. Simţeam vag că nu eram tipul de individ care să cocheteze cu norocul. Stanislas se agita ca şi cum o escadrilă de purici tocmai îi aterizase între urechi. Ne-am apropiat de intersecţie fără să ne grăbim. Treceam printr-un ciclu complex de ardoare şi descurajare şi pe moment nu mă interesa oul ce se clocea la căldura palmei mele. Strada era plină de coloratură şi femeile în cămăşi largi exaltau valuri de flori, de păsări şi de capete de preşedinţi. Bărbaţii discutau curăţându-şi dinţii, câteodată ridicau pumnul.

O curiozitate ieşită din comun mă împinse în primul rând, dând din coate. Mulţimea se formase în cerc. La mijloc, o cabină Sensipac şi, retras în coloana semitransparentă, un autohton vizibil terorizat. Nici strâmbătura, nici dansul nebunesc al ochilor săi nu mă nelinişteau atât cât cele trei triunghiuri de aur ce-i marcau fruntea şi obrajii.

Un contaminat!

Termenul de contaminat traduce bine fobia ce însoţeşte fenomenul. În realitate, victima nu e purtătoarea vreunui virus, nici fizic, nici moral. O dovedesc testele: nicio contaminare posibilă. E vorba numai de un simbol de neşters trasat în carne.

Cu toate acestea, nimeni nu e la adăpost. De fiecare dată când intri într-o staţie Sensipac pentru a accede la reţea, îţi asumi riscul de a declanşa o reacţie. Atunci începe coborârea în infern. Nu ştiu dacă asemănarea cu sigla atomică joacă vreun rol, cert e că întotdeauna comunitatea respinge contaminatul.

De altfel, ceremonia se desena sub ochii mei, înflorată de folclorul african. Tam-tam-urile îşi făcuseră simţită prezenţa din adăposturi misterioase şi palmele băteau deja pieile. Nenorocitul se agăţa de cabină. Doi coloşi blindaţi cu gri-gri-uri îşi asumară alungarea lui şi el apăru cu faţa ascunsă în mâini, îmbrăcat într-un costum de trei piese tip tehnocrat, cu mocasini şi cravată vag

asortate. Câteva mama se lansaseră într-un cântec plângăreţ ce se spărgea pe alocuri în diatribe sincopate pe durata cărora publicul tropăia furios, cu degetele crispate, cu ochii albi.

Contaminatul plângea: i se răsuciră cu blândeţe braţele pentru a lăsa să i se vadă stigmatele. Triunghiurile de aur posedau uluitoarea proprietate de a capta lumina şi păreau să se îngroape în craniu, asemenea a trei cuie de crucificare. O femeie într-o rochie ce i se mula pe corp reuşi să-i arunce puţină apă pe faţă. Fără îndoială spera să dizolve triunghiurile. Acestea se mulţumiră să strălucească şi mai tare.

Resimţeam o compătimire tulbure în ceea ce-l privea pe acest alt dezmoştenit. Proiectoarele scenei îl desemnaseră astăzi pe el, în timp ce aceiaşi cenzori pe mine mă condamnaseră la umbră. Eram două feţe ale unui sistem care, într-o bună zi, decisese să nu mai funcţioneze normal.

Stanislas apăru lângă mine. Îşi redescoperise vocea părinţilor săi şi mârâia, cu fălcile dezvelite.

De ce tremuram? Exista cu siguranţă mult mai mult respect, mult mai multă umanitate în această sărbătoare a excomunicării decât în cele omologe de pe vechiul sau noul continent. Câţi contaminaţi nu fuseseră găsiţi spintecaţi, împănaţi cu alice sau decapitaţi pe străzile din Atlanta, din Kiev sau din Moonglow?

Mi-era teamă pentru mine, nu pentru omul ce era dezbrăcat. Bineînţeles, i se sfâşiau hainele, bineînţeles, era sacrificat, dar fără violenţă, pe durata muzicii sacre, iar el înţelegea, se supunea ritualului, ceda. Societatea îl respingea precum o turmă oaia bolnavă; era de condamnat, un reflex crud de supravieţuire, dar i se lăsa şansa vindecării.

Gol, el ne ierta, iar capul său nobil, iluminat de o lăuntrică licărire de blestem, se legăna în ritmul balercilor. Nicio picătură de sânge nu cursese, chiar dacă tam-tam-urile sunau a război. Alianţa acestei poliritmicităţi tribale

cu Perspectiva Senghor, limpede şi pură, mastabalele sale de sticlă, rondul navetelor sub cerul prea încărcat, rezuma reuşita tardivă a Africii. O mână spre spaţiu, picioarele înrădăcinate teatral în pământul ancestral.

Cadenţa se înteţi, mulţimea se risipi în direcţia Meccăi şi prizonierul o luă la fugă, cu sexul descoperit, cât îl ţineau picioarele. Va căuta să trăiască altfel, altundeva, departe de uniformitate.

Pricepui parabola dar eram încă prea tânăr pentru a mă revolta

Alerga pe gudron, spre cancerurile aride ale maghernițelor. Un trecător îi aruncă un sac de cărbuni, îşi încinse mijlocul cu el şi, cu mâinile în jurul şoldurilor, îşi reluă goana. Un prim pas spre reabilitare.

Crac! Un cadru tocmai se rupsese pe un chei, panică, strigăte, comentarii. Realizai că tam-tam-urile dispăruseră din intersecţie, că sufletul ţării se retrăsese pentru a răbufni acolo, aproape de blocurile de gheaţă sparte, în duhorile căpitanului şi a peştelui-sabie; nu rămăseseră decât un pumn de *bana-banas* curioşi să asiste la viitoarea furie a Sensipacului.

O substanţă băloasă şi cristalină îmi curgea printre degete. Linsei inima oului şi îmi rănii limba în cioburile cochiliei.

3

Să am sufletul împăcat.

În clipa în care intrai în staţie, mi se păru că aud un cor îndepărtat şi ingenuu, un început de ritornelă, un cântec miraculos. Nu-i dădui nicio atenţie, căci sângele-mi zvâcnea în tâmple.

Curioşii aplaudaseră gestul meu fără să ştie că, aşa cum fără îndoială nu mai existam la nivelul Sensipac, nu riscam nici să mă contaminez. Mai ales acest „fără îndoială” mă şicana şi mă bucura totodată. Cel puţin, dintr-un anume punct de vedere, nutream speranţa că

terminalul din bar se bâlbâise.

Geamurile se polarizară cu repeziciune, ascunzând lumea, mutra fatalistă a lui Stanislas, restaurantele din tablă ondulată de la picioarele turnurilor, emigranţii americani ce se iveau pe Perspectivă, picioare bâţâitoare.

Noaptea luminoasă a reţelei se lăsă peste mine, noapte pe care o ghiceam burduşită cu raze, senzori, palpatori.

Sensipac mă studia.

Verdictul său fu fără drept de apel. Apăru un ecran alb ce reprezenta locul meu în reţea; pentru Sensipac eu n-aveam nume, nici greutate, o talie nedefinită, un cont virgin. Cât despre adresă, culoarea dinţilor, arborele genealogic şi alte frivolităţi, să nu mai vorbim.

Bietul de mine, şters din rândurile umanităţii!

Un detaliu totodată contrazicea această declaraţie de neputinţă.

Un semn de întrebare clipea la poalele foii de vizualizare. Ca şi cum reţeaua, surprinsă de anonimatul masei de carne pe care o evaluase cabina sa, aştepta o confirmare din partea mea. Să-mi recunosc non-existenţa, de exemplu, sau să mă dizolv în aer asemenea unui spirit necăjit. O lăsai în pace! Ţineam prea mult la corpul ăsta, în ciuda figurii sale despuiate de farmec. Era tot ce-mi rămăsese dintr-un trecut ipotetic.

Simbolul continua să palpite în obscuritate.

MOD INSERARE

Pronunţai un singur cuvânt:

„NEMO”

Mărturisesc că pe moment gustai din plin butada Dacă mă gândesc mai bine, prenumele căpitanului de pe *Nautilus* a fost atât de des utilizat în astfel de circumstanţe încât azi trebuie să fac eforturi în ultimul hal ca să-i găsesc sare şi piper. Cert este că cele patru litere se afişară în faţa rubricii NUME, deschizându-mi orizonturi nesperate.

Înscrisei NUL în faţa PRENUME-lui, ceea ce mă făcu

să strecor HÉNON AVENUE[1], în ceea ce priveşte adresa. Iar Stanislas mă mai acuză de lipsă de umor!

Când văzui materializându-se apoi presupusa mea greutate (şaptezeci şi şase kilograme), talia (un metru şaptezeci şi unu), nu mă mai îndoii că o procedură excepţională mi-ar fi respins integrarea la reţea.

Cursorul tocmai se oprise la mălaiul din contul meu. Inspirai puternic. Nu depindea decât de mine să devin omul cel mai bogat din lume. dar cum să enunţi suita formidabilă de 9 care defilau în pas de atac îndărătul pleoapelor mele? Comedia era pe punctul de a se termina îmi imaginam deja protecţiile, testele de control ce nu vor întârzia să se aplice asupra pretinsei mele averi, reducând la neant firava speranţă de identificare ce-mi era prezentată.

Mă mulţumii să cer suma confortabilă de cinci sute de mii de credite. Nici prea mult, nici prea puţin. Câteva secunde de plutire.

Cifrele refuzau să se materializeze, bruşte fluctuaţii de luminozitate deformau ecranul, eu asudam din belşug, în sfârşit apăru un număr.

80000

Aş fi preferat un zero fără drept de apel.

Acest simplu decalaj îmi atrăgea atenţia că Sensipac îşi bătea joc de mine, sau că măcar o voinţă exterioară trăgea sforile şi că, având impresia că profit de pe urma lacunelor societăţii, mă zbăteam în zadar între ghearele sale. Atunci când ieşisem sub iluminatul violent al bombei de noapte, nu mă simţisem în mod deosebit liber. Şi iată că brusc, ceva profund, visceral, inalienabil îmi scăpa, ceva ce regretam deja.

Mă sufocam.

Validai această pretinsă alegere fără entuziasm. Mă întârzia în părăsirea cabinei şi a atmosferei ei de

---

1 Joc de cuvinte avînd în limba franceză sensul de *Bulevardul Hénon,* dar şi de persoană neavenită, considerată (drept) nulă. În contextul general NUL HÉNON AVENUE ar semnifica *Nul şi neavenit* (n.tr.)

închisoare electronică. Ca s-o scurtez, mă declarai orfan şi aflai cu aceeaşi ocazie că ciroza îmi ameninţa sistemul nervos. Mulţumesc, dom'le Mare Ordinator. Slobozii un oftat mare de uşurare când, la sfârşitul sesiunii, personajul fictiv se introduse în reţea. Redevenisem un om, unul din preţioasele angrenaje ale lumii în mers. Sensipac mă veghea. De la cel mai mărunt terminal puteam avea acces în sensurround la băncile de date cele mai puternice din reţea în orice punct de pe glob mă aflam, eram recunoscut, contactabil la acelaşi nivel cu preşedintele Bangladeşului sau cu măturătorul mării Furtunilor. Datorită lui Sensipac aveam o valoare intrinsecă, drepturi, îndatoriri faţă de fraţii mei umani. Ah, să simţi, punându-ţi piatra ta că participi la construcţia lumii.

Afară, soarele plumbuia aerul. Mă clătinai. Nu persista decât amarul.

— Araţi de parc-ai fi încasat vreuna

— M-am lăsat cumpărat pentru optzeci de mii de credite. Mda, numai pentru atâta în plus, am aflat că numele nu servesc decât ca să ne bată-n cuie aripile.

— Ce tot vorbeşti, gagiule?

— Nu ţi-am spus încă numele meu?

— Zău? Oi fi moştenit vreun titlu!

— Eu ce mă omor să-ţi tot spun. Mă numesc Nul Nemo şi am de unde să-ţi clătesc gâtlejul până la următorul big bang.

— În sfârşit o veste bună.

Nu cred că vreun Saint-Hubert, keïno sau nu, să ştie să privească viaţa cu un ochi altfel decât blazat. Stanislas-ul meu îşi exterioriza bucuria în maniera unui Droopy înţepenit pe viaţă în butoiul lui Diogene şi dacă n-ar fi fost infinitul freamăt ce-i sălta urechile de martir, s-ar fi putut crede că tocmai îi anunţasem bombardarea cuştii. Mă privi insistent multă vreme în felul său nebun exuberant înainte de a mă întreba:

— Eşti sigur?

Neîncrederea lui mă exasperă. Mă înfundai din nou

în staţie.

Un apel albăstriu, urgent, strigăte de copii aflaţi în recreaţie în curte, insolite, neobişnuite, apoi noaptea, rutina.

La sfârşitul şedinţei de investigare verificai dacă Sensipac mă recunoscu, dacă între timp creditul meu nu s-a topit în caruselul electronilor şi dacă…

… Un semnal roşu îmi desemnă zona MESAGERIE. Cineva încerca să ia legătura cu mine. E ciudat cum în acel moment nu mă putui gândi la nimic altceva decât la fisc. Într-o civilizaţie în care ţi se taxează metrul cub de aer respirat, nu moşteneşti optzeci de mii de credite fără urmări.

Niciun semnatar. Patru cuvinte în formă de invitaţie:

ÎNTÂLNIRE CALLE SAN-ISIDORIO EGUERAS

Nu suflai un cuvânt lui Stanislas înainte de a mă fi instalat pe un taburet din *Savannah,* în faţa unui pahar cu mentă de harissa La acea oră a dimineţii alcoolul avea o nuanţă murdară. Ochiul tovarăşului meu, pe jumătate închis, lăsa să picure o lacrimă de somn. Asta nu-l împiedică însă să bea cu mai puţină ardoare şi convingere.

— Era semnat?

— Nu, simple cuvinte, tastate pe claviatură. Nu tu univers, nu tu miros, nu tu imagine. Cum îţi explici asta?

— Interlocutorul tău n-a utilizat calea normală. Nu există en’şpe mii de posibilităţi. Pe Sensipac, particularii nu mai dispun decât de „medium band”, şi în acest caz, ai dreptul la mediu înconjurător complet, decor, mutră, sentimente şi discursuri. Te-ai gândit la o Inteligenţă Artificială? În timpurile astea din urmă o grămadă de mişmăşitori s-au branşat la I.A.-uri. Odată civilul ascuns după gheaţă, poa’ să fie ce-o fi, rămâi ca viţelul. Iar agresantul nevăzut, necunoscut.

— Dacă se amestecă I.A.-urile…

— Şi totuşi datorită lor aţi putut înjgheba Sensipacul.

Fără puterea lor de calcul, muie. Bun, domnule Nul Nemo, mi s-au blocat fălcile, soarele mă moleşeşte, aşa că permiteţi să mă întorc în apartamentele mele.

— Te însoţesc.

— Plăteşte mai întâi, să am şi eu plăcerea să asist la miracol.

Nimic de zis, omul de azi e un animal gregar şi încercai un sentiment de mândrie ieşit din comun atunci când plăcuţa-terminal se ilumină sub braţul meu, celebrând reintegrarea mea socială. Profitai pentru a mă informa de localizarea unui eventual Egueras presupus a adăposti o eventuală stradă Saint-Isidore. Sensipac răspunse pe loc.

— *E viva España!* exclamă Stany coborând cu chiu cu vai de pe taburetul lui.

Un mers agale de beţiv ne mână tocmai pe plajă. El mormăia nişte vagi zgomote umede, fără a-mi acorda mai multă atenţie decât unui felinar de stradă. Rarele găşti de câini cu care ne întâlneam îl ignorau. El trecuse o frontieră iar eu nu-i invidiam singurătatea. Judecând după anumite grimase ale consumatorilor, dedusesem că keïnosii se scăldau între două ape. Desconsideraţi de unii, invidiaţi de alţii, ei nu aparţineau nici unei lumi şi faptul că felis keïna domestica demontase o ipoteză veche de trei secole nu se constituia în vreo oarecare schimbare. Câinele, pisica, sau omul de pe stradă îşi băteau joc de Riemann.

Puţin câte puţin îmi dădeam seama în ce grad de dezorientare mă născusem. Care din semenii mei ar fi acceptat să lege prietenie cu un keïno? Ruşine? Nici nu-mi puneam problema şi în timp ce însoţeam acest târâie-burtă în stare de ebrietate, nu regretam nimic.

Neoanele debitelor şi benzinăriilor, albastre, roşii, verzi, se stingeau. Carnea atârnând de cârlige, băuturile, piramidele de fructe îşi recăpătau culoarea de zi în timp ce parfumurile se înălţau din concesiuni pe măsură ce ne apropiam de cartierele populare. Un vals neîntrerupt de navete ne survola şi umbrele lor transformau asfaltul în

caleidoscop. Eu nu-mi găsisem încă echilibrul, iar memoria îmi lupta îndârjită pentru a transforma secundele în minute, minutele în ore. Mă îndopam cu amănunte, cu anecdote, conştient că această bulimie nu va astupa niciodată hăul. Trebuia cu price preţ să-mi recuceresc trecutul, să-i redau locul lui.

Curând am ajuns la cornişă. Vilele de culoare ocru şi roz evocau antice vise senine şi, în căldura jilavă a dimineţii, atunci când oraşul industrial comasat pe platou ameninţa toropeala acestei insuliţe, întrezării drama Africii. Disensiunile, contradicţiile ei, seva în ascensiune răsturnând tradiţiile. Amânase termenele, luptase cu toată inerţia sa, dar progresul albilor, după ce-şi pustiiseră malurile şi îşi secaseră solul, se impusese în cele din urmă.

Ici şi colo, pe povârnişuri, şantiere, hidoşenii. Stanislas, imperturbabil, dormea mergând. Am mers de-a lungul câtorva vise, am ocolit grămezi de moloz, am respirat praful de ghips stârnit de prăbuşirea acelor patios coloniale, pentru a ajunge într-o cazarmă dezafectată în apropierea căreia hoarde de buldozere sonice evoluau în tăcere printre aspiratoare uriaşe. Între ham-ham-urile şi stomacurile acelea artificiale, se auzea jos clipocitul oceanului.

Un splendid airedale ne observa de o bună bucată de vreme. Se postase pe marginea unei depresiuni şi botul său, pe care-l cobora apoi îl ridica cu regularitate, lucea într-o culoare neobişnuită. Cerul se reflecta în băltoaca din fundul văgăunii şi părea că ceva din luminozitatea lui se depusese pe nasul animalului. Dacă Stanislas nu ar fi făcut un ocol, niciodată n-aş fi luat notă de paleta de la picioarele sale.

— E foarte mişto, Rand.

— Mda. Dacă furtuna mi-ar mai lăsa ceva timp.

Stanislas se răsuci către mine.

— Ai văzut vreodată o pisică să clocească o chestie atât de mişto? Asta vine din sine, băiete, şi nu va fi luată de infos.

Cerul căzuse în gaură. Nu o simplă reflecţie, nu, un spaţiu vrăjit în care cerul se etaja la infinit, roşul prezicea asfinţiturile Orientului, negrul o aripă de corb, şi o lumină profundă ca şi cum un soare s-ar fi pierdut în cei câţiva centimetri ai acelei ape de muson.

O picătură de aur atârna de nasul artistului. O lăsă să cadă între două mişcări diafane, străluci şi crezui o clipă că astrul îşi regăsise drumul. Nu se întâmplă nimic, paietele se rotiră încet, deja înăbuşite: o boare de octombrie când ultimele ploi se depărtau spre nord.

Rand, terrierul airedale, dăduse glas acuarelelor lui. O uşă, aripi, plecare. O fugă culminantă cu un zbor, o imitaţie de pescăruş, o cufundare în azuriu. Discurs iluminat pe care furtuna îl va risipi, care va fi trăit doar clipa unei priviri. Această operă nu-şi va sfârşi traiectoria în tenebrele vreunui muzeu, va muri de o moarte frumoasă, naturală, fără ca vreun critic asasin să pronunţe injuria de keïno.

În clipa în care eram pe cale să mă eliberez de vrajă, îl auzii pe Rand bombănind.

— N-aş vrea să mă amestec în ceea ce nu mă priveşte, dar prietenul tău e filat.

— Nu-ţi face probleme, Rand. Mi-am dat seama Nu-ţi spun cum, dar prietenul meu, aşa cum zici, tocmai a fost swappat.

— Aha. (Terrierul păru lămurit.)

— Acu’, ’s prea negru ca să cuget. Vedem noi mâine.

Saint-Hubert-ul dispăru într-un fel de coteţ acoperit de grilaj şi tablă şi aproape imediat îl auzii sforăind. Ghereta vecină îmi propunea un braţ de paie, trei tablouri naive sub sticlă, un trib de goange şi mâzgăleli în care revenea ades cuvântul „sopi”. De la fereastră, în hărmălaia pereţilor ce se loveau, a puternicii aspiraţii a maşinilor şi a cântului Atlanticului, îmi căutai în zadar îngerii păzitori.

Calmul tovarăşului meu era probabil comunicativ, căci căzui curând într-un somn agitat în cursul căruia mă văzui scalpat şi torturat pentru că refuzam să-mi declin

identitatea Unii vor merge până-ntr-acolo încât să insinueze că visele noastre sunt reflectarea realităţii.

FAŢĂ CLARĂ

1

Juan Miguel îşi cunoştea meseria. Îndoi uşor tabla portierei, scurt-circuită placa sensibilă, conectă microregia la ploturile ce se iţeau prin deschizătură şi lansă procedura de *debugging.* Maximum un minut. Înţepenise aparatul între coapsa dreaptă şi caroserie, îşi aprinsese o ţigară şi visa la cheful din coline pe care şi-l va putea permite. Dacă mama Serenei avea să fie plecată la culesul viei, poate că tânăra va accepta să-l însoţească.

Doi paznici civili tocmai o luaseră pe la Calle del Sol. Juan Miguel simulă un aer detaşat, aspiră cu lăcomie fumul, blestemând încetineala programului şi mai ales pe constipatul ăla de Pepe ce refuza să-i copieze versiunea 5.8. Înspre partea lui, nu-şi putea permite s-o lungească.

De-abia avu timp să-şi dea seama că securitatea tocmai cedase cu o pocnitură deosebită, că o jerbă de flăcări îl trimise în paradisul piraţilor, negru precum o brichetă de cocs.

Vitrinele restaurantului vecin zburară în cioburi, rănind uşor faţa unei femei destul de vârstnică, cu ochelari de soare şi batic colorat, ce medita în faţa unei *cafe con leche.* Când scaunul i se răsturnă pe solul plin de rumeguş, ea se azvârlise deja la adăpostul zidului. Un observator lucid ar fi notat în acel moment răsuflarea ei precipitată dar stăpânită, slaba emoţie pe trăsăturile-i de fier, reflexul de a-şi îndrepta ochelarii. O altă specie de profesionişti.

Deflagraţia muri în vagi ecouri… liniştea… un crucifix căzând din tavan, ale cărui bile de ambră se sparg pe lespezi. Şuşoteli… aşteptarea sub mese, în spatele contorului. Rugăciuni.

Când patroana, frântă-n două, se repezi să adune crucea, un suspin străbătu sala. Alarma se terminase.

Urmară ridicări, scuturări de praf, mulţumiri cerului. Valul de consumatori începu să se reverse pe trotuar. Necunoscuta îşi luă poşeta mătură cioburile de sticlă agăţate de piele şi se pierdu în mulţime. Fără grabă, cu toate că se ghicea o urgenţă în alura sa de vulpe.

Nu rămânea din Ouaga Sport decât o ciudată floare de metal înnegrită, ce ar fi proiectat petale în jur. Din hoţ, nimic. Un paznic se zvârcolea pe şosea ţinându-şi intestinele cu mâinile, în timp ce camaradul său, cu uniforma sfâşiată, bălăbănindu-şi braţele, îl asculta gemând fără să reacţioneze. Un fum aspru se întindea puţin câte puţin, înecând strada într-o ceaţă ireală. Un centenar izbucni în hohote de plâns.

Străina pălise nu la vederea bălţii de sânge ce se întuneca sub spatele rănitului, ci recunoscând epava maşinii sale. Cu toate că era de notorietate publică faptul că separatiştii basci îşi revendicau acest teritoriu, spera să părăsească regiunea înainte ca ei să purceadă la fapte. Atentatul ăsta o tulbura cu atât mai mult cu cât falsificase numărul de înmatriculare în aşa fel încât să apară un cod local.

Inspectă împrejurimile. O ulicioară se deschidea în spatele statuii Madonei. Un copil îi făcea semn, un băieţel blond cu pielea albă, în pantaloni scurţi. Ancheta se va purta fără ea Studie mulţimea şi cum nimeni nu o observa, îl urmă pe puşti.

Acesta părea să cunoască ocolişurile cele mai secrete ale satului. Nu-i vorbise încă, numai un gest din încheietura mâini pe care îl repeta ori de câte ori o vedea ezitând. Umbra era răcoroasă, apa cădea în cascade din fântâni şi zidurile cenuşii se plictiseau la soare.

Ea îi urmase paşii orbeşte, în ciuda experienţei sale. Fără să ştie de ce, avea încredere în copil. Unde o ducea pentru cine lucra? Tot atâtea întrebări alungate, convinsă cum era de inocenţa lui.

Trecu pe lângă oameni cu beretă ce puţeau a peşte, alţi copii atât de ocupaţi să-şi traseze şotroanele pe pietre

încât uitau să vorbească cu ghidul ei, apoi un măgar cu botul deschis la culoare, muşte. Ţaţele îşi întorceau capetele în urma ei, dar ea le ignora. Rufe atârnau la ferestre, lavanda acoperea duhoarea pescuitului. Voci bruşte izbucneau, apeluri, îndepărtate şi triste, încât păreau venite dintr-o altă dimensiune, din culoarea cerului spaniol.

În timp ce măsura cu paşi mari porţiunile de *ramblas,* frânturi de copilărie îi reveneau în minte. Dimineţi în care iarna, retrăgându-şi ceţurile, strigătele se auzeau mai departe, atât de sus încât fugea să se ascundă sub pod ca să urle numai pentru a nu vedea ultimele stele căzându-i în mână. Coborârea în inima Sensipacului, îngrozitoarea impresie de ameţeală în faţa infinitului său, senzaţia că toate vieţile umanităţii, puse cap la cap, nu vor ajunge pentru a-i epuiza ramificaţiile. Piramidele de nisip pentru că ele rezistă mai bine decât castelele cele mai bătătorite fluxului. Iar şi iar, planeta încătuşată în lanţul informaţiei. Revolta, domolirea.

O picătură de sânge îi cursese de pe pomete până la buze. Îşi tamponă zgârietura, îşi pipăi faţa, neliniştită acum. Încetini pasul. În clipa în care ridică privirea, copilul dispăru. Nu că ar fi fugit, nu că l-ar fi pierdut din vedere, ci dispăru. Soarele îl penetră şi el dispăru. Cum ar putea fi descrisă altcumva secunda în care lumina îi invadă corpul, nelăsând nici măcar o irizaţie, nicio umbră pe pătratul de pietre rău aliniate? Cum altfel se explică panica ce o cuprinsese instantaneu pe această femeie atunci când se văzu pierdută în labirint, singură şi rănită?

Îşi reveni foarte repede. Ştia în mod inexplicabil că trebuia s-o ia la dreapta apoi de-a lungul bisericii Santa Esmeralda pentru a ieşi în Plaza Mayor. Acolo era gara, dispariţia anonimă, siguranţa.

Consultă superficial tabela de plecări înainte de a-şi rezerva un loc la clasa întâi pentru Hendaye. Era gata să jure că degetele îi aleseseră fără ca ea să aibă vreun cuvânt de spus. Sensipac îi eliberă biletul.

Zece minute mai târziu se afla instalată într-un compartiment insonorizat ce-o ducea spre Franţa. Atunci de-abia începu să cugete.

Perla platinată ce şi-o montase pe nară o sâcâia. Îi era teamă să nu se infecteze orificiul căci de când bijutierul maur instalase bijuteria, ea nu încetase s-o pipăie. Era un gând foarte rău, primul după multă vreme.

Cât despre Ouaga, n-avea de ce să se teamă. Puterea exploziei sortea eşecului orice tentativă de identificare, şi asta cu atât mai mult cu cât îşi lăsase un nume fals agenţiei de închiriere.

Atunci de ce această lehamite? Cunoştea foarte vag motivul, refuza să-l privească în faţă Şaizeci de ani e puţin când speranţa vieţii se ridică la o sută treizeci de ani la femeie. E puţin, fără îndoială, dar atunci când consideri existenţa ca pe o cursă de rezistenţă, nu te poţi împiedica să constaţi că ai parcurs o jumătate de drum. Cealaltă pantă iese în relief, cea care coboară în eternitate.

Degeaba îşi repeta că toamna începuse cu mult mai devreme, atunci când n-avea douăzeci de ani, că celulele creierului său erau deja moarte cu miliardele, încerca o profundă deziluzie.

Episodul cu copilul nu contribuia deloc la liniştirea ei căci o obliga în prezent să se îndoiască de propriile-i simţuri.

Misiunea de-abia începuse şi ea se aflase la un pas de moarte şi nebunie. Imaginea subliminală a mâinii însângerate şi negre aruncată în poala Madonei, în imediata apropiere a restaurantului, o obseda. Fără acel hoţ, ea nu s-ar mai afla acum aici pipăind blestemata asta de memorie ce-i sâcâia nara.

Swappingul în sine se desfăşurase foarte uşor. Ca de obicei. Deghizată în femeie-oglindă, şi-a urmărit ţinta până la *Savannah.* Acolo, în obscuritatea chinuită a tavernei, în timp ce camuflajul ei reflecta frenezia spoturilor, l-a invitat pe bărbat la dans şi l-a înţepat în moalele cefei cu vârful unghiei. O durere infimă, o deschizătură suficientă pentru

Swap-Swap.

Dispăruse pe furiş, înainte ca partenerul ei să se clatine, simţind deja bila de porţelan încălzindu-i-se în mână. Afară, cu neoanele de foc deasupra capului, aşteptase sfârşitul transmisiunii, ultimul sughiţ al emiţătorului, ultimul flux de amintiri. Perla mată nu cântărea mai nimic în dogoarea iernatică. Abia vreo patruzeci de ani.

În schimbul a o mie de *ougyahs* de hârtie, bijutierul maur turnase platină în jurul perlei, montase microcircuitul de eşantioane în tija-suport şi pe cel de analiză în fermoar. Ţinuse de asemenea să-i găurească nasul în condiţii de igienă pe care ea le considerase precare.

Trenul depăşise *no man's land*-ul fără ca vreo împuşcătură să fie trasă asupra vagoanelor sale blindate. Peisajul spaniol al Ţării Bascilor i se spulbera într-o dâră verde şi brună în care fermele şi Casele Poporului azvârleau rare pete albe. Se ghiceau pe alocuri comandouri în manevre şi zgomotul mitralierelor răsuna ca un ţârâit de greieri. În ciuda faptului că demarcarea Barcelona/Zaragoza/Vigo fusese recunoscută de către O.N.U., situaţia franjei basce rămânea problematică, mai ales de când generalul Ferrero îşi atrăsese simpatia Bisericii dublând bugetul alocat ministerului Cultelor. Anticipând o probabilă recucerire a teritoriului lor, separatiştii accentuau presiunea asupra populaţiei locale prin atentate revendicate deschis.

Poza primei amintiri este întotdeauna o experienţă de încercare.

Cu toate că patronii ei îi puseseră la dispoziţie un curriculum vitae de mai multe pagini-ecran, uşurinţa cu care reperase leagănul o mira încă. Satul, fără îndoială, nu se schimbase prea mult, excepţie făcând deteriorările minore cauzate de războiul de Independenţă. Trecea prin faţa casei cu jaluzele roşii a callei San-Isidorio când o arsură îi excitase nara. Un flash îi traversase de îndată

mintea, o crispare trădând un decalaj subtil de la realitate, răzorul de trandafiri, vopseaua proaspătă, ulcele ce n-ar fi trebuit să se afle acolo, un parfum nou de măghiran.

Nu trebuise să intervină. Amintirea alunecase de la perlă până ta leagăn, o simţise săpându-şi cuşca în memoria pietrelor. Fusese o desprindere, ca şi cum o aşchie intimă i-ar fi sărit undeva din adâncul inimii. Din ce în ce mai cutremurătoare la fiecare misiune. Din ce în ce mai dureroasă.

Drumul va fi lung până la prezent. Pentru a se elibera, trebuiau semănate seminţe de trecut, trebuia golită perla prin sacade frustrante. Era munca sa şi ea n-o iubea.

În apropriere de graniţa Puigcerda, auzi bătăi în uşa compartimentului. Văzând că niciunul dintre vecinii ei nu reacţionează, se ridică, dădu perdeaua la o parte. Din spatele geamului, o privea fix un copil. Un copil cu părul de culoarea grâului, cu pielea atât de albă încât părea că străluceşte în obscuritatea tunelului. Copilul din Egueras.

Până ca ea să deschidă uşa, se depărtase. Îl strigă „Puştiule!”, atrăgând privirile neînţelegătoare ale călătorilor de pe culoar.

Nu se îngrijoră prea tare. Era sigură că-l va revedea.

FAŢĂ OBSCURĂ

4

Cu ochelari negri pe vârful botului, cu urechile remorci, Stanislas mă întâmpină la trezire bodogănind un blues de Coleman Hawkins.

— Nu-ţi mai lipseşte decât o cămaşă havaiană! ironizai eu.

— Şi ţie o pereche de ochi dinaintea găurilor.

Mă întinsei, apoi mă apropiai de fereastră. Furtuna se dezlănţuise după-amiaza şi durase toată noaptea în aşa hal încât nu rămăsese din compoziţia lui Rand decât un izvor purtând amintirile acuarelei până la ocean.

Buldozerele câştigaseră câţiva metri, bucăţi de dărâmături răsunau între două inspirări de uriaş.

Pe şantier, şcolari chiulangii se jucau de-a războiul. Îşi atârnaseră cămăşile de un copac, asemenea drapelelor, iar nuditatea lor strălucea. Jocul lor favorit consta în a se plasa în faţa mutrelor maşinilor şi a le înjura până ce procesorul se zăpăcea. Mă emoţionau, mă atrăgeau mucoşii ăştia, simţeam în ei o altă putere decât inocenţa, decât tinereţea, impactul unei gândiri colective, stăpânitoare, aproape anormală. Mici zei coborâţi pe pământ într-un moment de cer senin pentru a torpila progresul. Adorabili monştri a căror tată mi-ar fi plăcut să fiu.

În timp ce mă bântuia acest gând necuviincios, îi văzui deodată încetând jocul, întorcându-se în direcţia mea, fixându-mă cu privirile. Bătui în retragere, ca ruşinat că i-am imaginat ca fiind ai mei.

Mă îmbrăcai. Stanislas continua să privească enormele maşini opintindu-se în noroi. Puştii nu-l interesau, o luptă secretă se ducea între Saint-Hubert şi titanii fără minte, o luptă pierdută din start, singura luptă de conceput pentru acest gen de filosof.

Dormisem douăzeci de ore fără întrerupere. O metodă ca oricare alta de a nu recurge la memorie. O reacţie de swappat sau de beţiv, după părerea camaradului meu.

Am urcat din nou pe platou după ce şi-a făcut un balot din lucrurile ce le-avea. Nu poseda decât prea bogata-i piele, o dragoste nestăvilită pentru alcool şi câteva fleacuri. Între altele, un os de sfânt sau de diplodocus, o carte fără coperţi, o perie de dinţi de perete, un dictafon, un deschizător de sticle învelit în hârtie groasă de ambalaj, o ploscă ce purta în plus urma dinţilor lui, embleme indescifrabile şi un mini-sac de călătorie pentru a înghiţi tot, sac pe care-l purta în jurul gâtului.

Mă însoţea, afacerea era clară. Nicio întrebare, niciun răspuns, convenisem un pact.

Dimineţile lui exalau posomorârea, dezgustul. În timp ce ne strecuram printre arhitecturile sahariene ale ambasadelor, continua să-şi mormăie cântecul de sclav. Se descreţi din clipa în care îl invitai să-şi umple plosca la prietenii săi vietnamezi.

La intrare, un puştan de culoare, în zdrenţe, agita un taler electronic pe care-l decupase dintr-o cutie de bere. Ciudat, nu părea nici infirm, nici lepros, totuşi cerşea, prea puţin preocupat de faptul că cerşetorii senegalezi cedaseră de mult timp locul expatriaţilor.

Mă cufundai în ochii lui de culoarea alunei şi avui impresia că-mi vorbesc. Nu de trecut, nu, ci de prezent. Reprezentam o anumită persoană pentru acest paria, o persoană care nu era numai un binefăcător potenţial. Un părinte poate, sau mai degrabă un prieten luând în consideraţie paloarea tenului meu. Mă pregăteam să-mi trec braţul peste celula Sensipac camuflată sub tablă şi să-mi debitez contul de cinci credite când Stanislas îi înfipse colţii în coapsă. Cu răutate. Copilul urlă. Nu şovăii; apucai câinele de şnur şi strânsei.

Eram pe punctul de a-l nenoroci, aşa că lăsă prada. Abia avui vreme să remarc că pielea, cu toate că purta o serie de amprente clare, nu fusese sfâşiată de colţi. Deja puştiul o tăiase spre port.

— Ce te-a apucat?

— Nu pot să suport aşa ceva. Îmi este peste poate.

Saint-Hubertul gâfâia, un fir de spumă îi atârna în colţul gurii. Vocea îi răsuna ca şi cum efectul keïno revenea încet încet, după o eclipsă. Operaţiile profesorului japonez nu-mi inspiraseră niciodată încredere, sindromul Hyde dacă preferaţi, iar acest episod mă conforta în opinia retrogradă dar foarte răspândită după care într-o bună zi vom forţa prea tare jocul de-a ucenicul vrăjitor.

Stany se explică în faţa unui pahar de vin alb sec. În pielea unei persoane cu bun-simţ ale cărei pasiuni au luat o clipă locul raţiunii. Iubea prea mult Africa pentru a o vedea desfigurată de ceea ce el numea paraziţi.

— Derbedeii ăştia mici profită de Islam ca să taie frunză la câini. Ei ştiu bine că musulmanii trebuie să dea de pomană o dată pe săptămână. Burţi umflate, cerşetorie, leprozerie, asta nu mai e Africa, fir'ar să fie! Am văzut ţara suferind ca să iasă din mlaştină, i-am văzut fiii plângând cu lacrimi de sânge. N-am chef să se întoarcă iar acolo din cauza gunoaielor astea. Poţi înţelege aşa ceva?

— Bine, bine, Stany. Nu era un motiv ca să-l muşti.

— Poate că mâine se va duce la şcoală în loc s-o flendurească pe stradă!

Dădu peste cap băutura sa favorită şi îi ceru lui Faţă de Lună să-i aducă toată sticla. În ciuda tiradei sale patriotice, nu-mi puteam scoate din minte că, faţă de cei de pe şantier, puştiul ăsta îmi acordase o atenţie deosebită, m-ar fi recunoscut întrucâtva.

Ideea mă sâcâia în aşa măsură încât îi mărturisii şi lui Stanislas lucrul ăsta, aproape fără voia mea.

— Vezi-ţi de treabă, isteţule. Focul îi părăsise privirea. Nimeni nu poate recunoaşte un swappat. Nu numai că memoria îi este goală, dar nu mai trezeşte niciun ecou în capul oamenilor.

— Explică-mi.

— Să presupunem că ai întâlni un prieten. Te-ai întrebat vreodată ce se întâmplă sub scăfârlia ta, cum se efectuează procesul de recunoaştere?

— Cred că e simplu. Ai imaginea lui în memorie, o compari cu ce vezi şi dacă asta corespunde într-o anumită limită, îţi aminteşti de tip.

— Las-o baltă, ai întârziat. Conceptul de memorie individuală a fost abandonat acum zece ani. Cel puţin ai auzit că obiectele au o memorie?

— Bineînţeles, dar ce-are a face?

— Ei bine, memoriile comunică. Ca să-ţi readuci aminte de cineva, trebuie ca memoria ta şi a lui să intre în contact, să-şi confrunte amândouă referenţialul şi să repereze un eveniment comun. E acelaşi lucru pentru sacul meu sau pentru masa asta. Ele înmagazinează clipele

într-o manieră rudimentară. Nu trece prin privire dar e acelaşi lucru. Un fel de empatie.

— Baţi câmpii, Edgar! Pun prinsoare că dacă aş cumpăra un sac ca al tău şi aş face schimbul, nici nu ţi-ai da seama.

— Posibil. Nu-l am de foartă multă vreme.

— Atunci?

— N-am pretins despre comunicaţia cu obiectele că s-ar opera la un nivel coerent. Contactul există, dar memoria umană o depăşeşte pe cea a lucrurilor inerte, e vorba doar de putere relativă. Trebuie timp ca un obiect să impresioneze memoria unui om. Trebuie să şi-l însuşească. Între conştiinţe, e altă poveste. Tratezi de la egal la egal.

— Ia stai! Vrei să spui că acum, odată swappat, dacă tatăl meu m-ar întâlni pe stradă, nu m-ar recunoaşte!

— Mda, sau poate nu. Memoria lui va încerca să creeze un pod, asta-i sigur. Îi ocupi o zonă prea importantă ca să te ignore dar intersecţia nu se va face, n-ar primi niciun ecou pentru că individul presupus a fi tatăl tău nu-ţi mai aparţine. Şi veţi trece mai departe fără să vă vedeţi. În schimb, va păstra o puternică impresie de deja-vu.

— E citit, Stany al meu, interveni chelneriţa scărpinându-i fruntea.

— Ţi-am mai spus să nu mă mai mângâi aşa. Ne mişcăm?

Am ieşit din birt, cu găinuşele pitice în urma noastră, el puţin ameţit, eu neliniştit. Dacă nu bătea câmpii, existenţa mea nu ţinea decât de o recunoaştere aiurită de către Sensipac şi de un rendez-vous în Spania ce-mi dovedea că măcar unul nu mă pierduse din vedere: o persoană suficient de şmecheră ca să-şi camufleze identitatea în spatele unei Inteligenţe Artificiale, poate chiar aceeaşi persoană ce-şi dăduse osteneala să-mi şteargă reţeaua. Inutil să încerc urmărirea unei eventuale filiere în acest moment. Numele de Nul Nemo n-ar spune nimic nimănui.

Când te simţi singur, vulnerabil, un câine, chiar

keïno, e o mică salvare. Corpul îmi funcţiona, iată la ce se reducea viaţa mea. Cum tocmai treceam pe lângă locaşuri de cult, îmi veni ideea că datoram acest miracol cuiva. Aveam nevoie de o religie, de o credinţă pentru a continua să-mi pun întrebări.

Pe strada Galandou-Diouf, Allah îmi întinse braţele prin intermediul unei moschei. Ocolii papucii rămaşi în soare, galbenul ţipător, griul umil, şi mă apropiai de un *muşarabieh.* Goliciunea decorului mă frapă. Cu excepţia unei lustre monumentale, adevărată pădure de aramă bătută, şi a unui covor de o textură excepţională în care se înfigeau lame lungi de soare, încăperea se limita la arcade, la stâlpi de ziduri. Albe de speriat. Credincioşi cu frunţile pe dale, un cântec mai mult îngânat decât modulat. Simplu, sfâşietor. Mare trebuie să fi fost greşeala acestor oameni pentru a se umili astfel. De Dumnezeu, de ajutor, nici urmă.

Derbedeii din şantier, tânărul cerşetor mă emoţionaseră într-un cu totul alt fel. Încercasem în ceea ce-i priveşte o empatie, o atracţie chiar care nu mă lăsase rece.

Gândindu-mă mai bine, nimic nu mă reţinea în acest loc, nici chiar promisiunea unei mântuiri. Eram prea tânăr pentru a fi păcătuit.

Într-o clipă sau alta, în descumpănirea mea, trebuie să fi ridicat privirea spre cer. Scânteiau acolo, se roteau, se ciocneau gingaş. Avansam, mă urmăreau; mă opream, oscilau la capătul unor fire invizibile: miriade de publibule dintre care unele mă părăseau câteodată pentru a zbura deasupra altor trecători ce promiteau fără îndoială un potenţial de consumabil mai ridicat.

Era suficient să le dau atenţie pentru ca un concert vocal să înceapă să-mi toarne laude de produse pe cât de absurde pe atât de nevandabile. Vopsea epidermică, vapoduş, tăvălug de dreadlocks sau de încheieturi, programe de comunicare cu stelele, prospector integrat. Tot ce-mi trebuia pentru a mă transforma în miner

rodezian de subteran, sigur pe el şi nerăbdător să aducă la cunoştinţă cuvântul lui Jah Rastafari extratereştrilor.

Pe măsură ce mesajele defilau, bulele se spărgeau, se evaporau şi parfumuri coborau pe umerii mei, suave, de neuitat. Eram pe punctul de a-mi pierde interesul faţă de manevrele lor când o voce izbucni din grămadă pentru a mă certa. O voce nici autoritară, nici severă, exact a unuia care ştia tot. Nimeni altul în afara mea n-avea nevoie de acest ton patern, de această siguranţă fără echivoc.

SUNTEŢI PIERDUT.
NU ÎNŢELEGEŢI ROSTUL VIEŢII.
VĂ ÎNDOIŢI DE LUMEA CE VĂ ÎNCONJOARĂ.
VENIŢI.
ABDOURAMANE KONATE VĂ VA DĂRUI O CALE PENTRU
MÂINE.

O frumoasă descriere a cazului meu. Nu ceream nimic altceva decât o cale.

— Ce crezi, Stany?
— Despre ce?
— Despre Konate.
— Hmmf.
— Poţi fi mai explicit?
— Un expector. Asta spune tot.

Efectiv, acest termen acumula multe sensuri. Nu foarte negative, contrar a ceea ce caninul meu tovarăş lăsă să se înţeleagă.

Tentativele sale de umor sarcastic îmi trecură pe la glezne, prinsesem deja problema.

Nu aveam să plec din Dakar fără să-l fi întâlnit pe Abdouramane Konate.

5

Expectorii apăruseră odată cu Reforma. În cursul acestei mişcări, tehnologia, bine situată datorită victoriilor sale asupra spaţiului, energiei şi bătrâneţii, înarmată cu produsele experimentării, a laminat cea mai mare parte a pseudo-ştiinţelor, ocultismului, medicinilor uşoare sau astrologiei, le-a ridiculizat dezvăluind manipulaţiile şarlatanilor. Paranormalul se apărase fără a convinge, astfel încât în mai puţin de un secol ultimele sale bastioane, transmisiile de gânduri, telekinezia şi alte proprietăţi minunate ale creierului abdicaseră în faţa raţiunii pure… în profitul credinţei care scăpa întotdeauna tentativelor de raţionalizare.

Chiar dacă nu mai era la modă să crezi în geomanţi, nu e mai puţin adevărat că sufletul oamenilor resimţise o intensă frustrare la pierderea acestor teritorii fermecate. Paradisul promis de către religii nu era de ajuns, lipsea un basm cu zâne secolului nostru.

Unii, jucându-se cu cuvintele, afirmaseră că expectorii au apărut odată cu Reforma. Aveau dreptate. Vrăjitorii timpului ce se iviră în acea perioadă de incredulitate în care fundamentele lumii magice se clătinau, nu erau alţii decât tehnicienii transfugi, virtuoşi ai criptonului, siliciului şi arseniurii de galiu.

Cum oare descoperiseră ei că la capătul circuitelor, între cuantică şi oscilatoriu, când materia nu spune nici da nici nu, ciudate fenomene deschid uşile viitorului?

Metodele lor sfidau analiza. Nu erau cu mult mai conştienţi de talentul lor decât tămăduitorii de odinioară. Echilibrişti pe sârma gândirii, când totul devine în mod inextricabil amestecat, timp, energie, materie. Jongleri improvizaţi. Artişti.

Ştiinţa îşi generase proprii răsculaţi iluminaţi şi regreta acum. Bula mirosise ezitarea mea. Vibra la trei degete de mine, aş fi putut s-o sparg. Vocea devenise şi mai persuasivă şi în niciun caz subînţelesurile ironice ale lui Stany nu mă vor împiedica s-o urmez. Nici bombănelile sale de păduche cârtitor, în timp ce ea ne ducea spre

cartierul indezirabililor.

Insula Capului Verde de-abia rezistase un secol formidabilei creşteri demografice ce urmase exploziei economice din Lumea a Treia. Dakar, după ce se izbise de ocean, alesese calea înălţimilor şi cea a adâncurilor. Turnuri de steelglass şi nivele subterane. Împărţirea zonelor se făcuse de la sine, repetând o schemă împuţită de la societăţile succesive. Cerul pentru cămătari, noaptea pentru epave.

Iar expectorii oficiau la picioarele scării.

Prin pasajul Lat Dior, ne-am strecurat sub soclul stâncos. O iluminare parcimonioasă făcea ca bula să irizeze în străluciri roşietice de care profitau celulele pe lângă care treceam. *Grioţi* ai decadenţei ne priveau în timp ce fumau *yamba,* cu corpurile unse de un aer uleios şi umed. Nu exista mizerie în jur, ci mai degrabă o asceză voluntară Paria cu care ne întâlneam, poeţi, pictori sau muzicieni, îşi aleseseră destinul. Oraşul nu cerea decât să-i încorporeze cu condiţia ca ei să-i recunoască sistemul. Nici vorbă, replicau ei, modelul european e prea transparent. Cu toate acestea, erau hrăniţi în schimbul unor servicii mărunte, precum întreţinerea ciupercăriilor sau a compresoarelor gigantice ce difuzau o atmosferă respirabilă până la cea mai adâncă parte a oraşului.

Stanislas încetinise ritmul de vreo câteva nivele şi distanţa ce ne separa se mărea văzând cu ochii. De teamă să nu pierd bula, sfârşii prin a-l pierde din vedere.

— Stany! Hai, grăbeşte-te.

Mă ajunse din urmă atunci când o apucasem pe o nouă scară. Nu se mai ţinea prea bine pe labe şi urechile i se bălăbăneau precum limbile de clopot.

— Nu mă simt bine.

— Ţi-e frică?

— Nu mai pot respira. Dacă nu ies… o să ne strivească.

Înainte chiar ca eu să mă fi gândit să previn criza, el fugise mai repede decât un şobolan spre lumină. Băgai în

buzunar ochelarii ce-i căzuseră şi ascultai zgomotul labelor sale descrescând rapid.

Eşafodajele de susţinere se multiplicau pe măsură ce mă apropiam de beznă. Pasarelele răsunau lugubru, piatra reda sunetele mai înnăbuşite, iar absenţa lui Stany începea să se facă simţită. Cu toate că iluminatul rămăsese constant, lustrul bulei pălise. Părea că ezită, că se confruntă cu curenţi invizibili ce o făceau să fluctueze fără încetare. Celulele îşi schimbaseră aparenţa, se vindeau aici mărfuri ilicite venite direct din porturile franceze de la Mediterană. Recunoscui o furcă de fân, un taburet de formica, un disc pe 45 turaţii cu Claude François, tot atâtea comori pe care caraghioşii înnebuniţi după artă primitivă le cumpărau pe sub mână. Faţă de albi, negustorii manifestau aici o primire puţin plăcută, aproape brutală, cel puţin suspicioasă.

Peste rumoarea complexului şi gălăgia devenită asurzitoare a regeneratoarelor, sesizai curând sonoritatea clară a apei, chiar înainte de a călca într-o băltoacă pe care o crezui de condens. Dar apa nu picura nici din canalizare nici din tuburile atârnate de pereţi: ci ţâşnea din adâncuri, urca în sacade prin îmbinările plăcilor în clipa în care păşeam pe ele.

— Pătura freatică progresează în fiecare an. Luna trecută am fost nevoiţi să urcăm maşinile. Gustaţi! Apă pură, niciun gram de sare.

Ploc! Omul spărsese publibula.

— Intraţi, ne vom înţelege mai bine.

Localul lui Abdouramane Konate merita abaterea de la traseu. Niciodată n-aş fi crezut posibilă o aşa desfăşurare de material la această adâncime. Fusese necesar, într-atât atelierul părea atemporal, ieşit din visul unui tehnician din primul mileniu, sau la fel de bine conceput de o I.A. în apogeul puterii sale, ca totul să fie coborât şi instalat înaintea edificării nivelelor superioare sau poate caravane de cărători aduseseră piesele dezasamblate, de-a lungul timpului. Când cunoşti

densitatea integrării circuitelor neuronale, pare imposibil de conceput puterea acestui laborator.

Elice de procesoare se roteau între zidurile receptoare, improbabili magneţi reconfigurau orientarea fluxului misterios în timp ce cascade de circuite genetice pulsau pe fundurile bacurilor de reproducere. Dar toate astea nu erau nimic în faţa sferei din cuvă. O sferă aproape perfectă, de un azur prometeic, împănată de licurici, imperceptibili dacă un joc de scânteieri n-ar fi iluminat mişcarea lor browniană.

— Pământul. Sensipac, spuse expectorul arătând sfera, venele ei de foc. Dumneata, eu, ceilalţi. Identificarea, vă rog.

Îmi întindea o placă, mă conformai. Citi, iar rezultatul nu prea păru să-i placă. Naivitatea identităţii mele de împrumut îmi crea deservicii.

— Ce doriţi, domnule Nemo?

— Ce promite publicitatea dumneavoastră. O cale, un viitor.

— Nu lucrez pentru mai puţin de o mie de unităţi.

Se îndulci când suma îi fu creditată, deveni chiar amabil. Fără îndoială mă luase drept una dintre acele lăcuste ce pustiau Africa de la *boom* încoace.

Pentru o mie de credite asistai la Geneză. Nu descărcări fulgerătoare, nu bulion teluric, ci o naştere timidă ce emana ozon şi gaze rare. Într-un bac nu mai mare decât o strachină de pisică se dezvolta un nou Pământ, identic modelului pe care expectorul mi-l prezentase.

Pământul Meu.

În timp ce se desfăşura miracolul, îl observai pe Konate. Avea de la maliez grosimea oaselor, de la senegalez eleganţa trăsăturilor, iar de la ciobanii mauri o nobleţe naturală ce se repercuta în gesturile sale de bionician avizat. Îi remarcai privirea halucinantă de şaman, părul pe care-l lăsase să crească în dezordine, credinţa înfocată.

N-avui nimic de spus despre tehnica sa. Pentru ca prezicerile să capete un sens, trebuie ca modelul să frizeze realul foarte aproape. Cea mai mică greşeală de reprezentare va avea consecinţe catastrofice din clipa în care abaterea va fi amplificată de trecerea accelerată a timpului. Martoră a fiecărei tranzacţii, a fiecărei deplasări, reţeaua constituie cheia procesului. Datele pe care Sensipac le recolta de la Nouadhibou, Tananarive, Nagasaki, Oslo, Angkor, Louisville năvăleau în timp real în laborator, reconfigurând în fiecare clipă simularea într-o cursă înnebunită în urma realităţii.

Neîncrederea pe care o resimţeam fată de Sensipac nu mă ajuta câtuşi de puţin şi trebuie să mărturisesc că explicaţiile amabile ale lui Konate mă agasau.

— Bâjbâim, vă daţi seama. Sensipac este imperfect, furnizează o imagine digitală a mediului nostru când noi am avea nevoie mai degrabă de o evaluare analogică. *Gaps*-urile sunt câteodată prea importante pentru ca expectările noastre să se poată realiza:

— Nu prea văd cum aţi putea îmbunătăţi performanţele reţelei. E deja peste tot.

— Imaginaţi-vă că la naştere ni s-ar grefa un terminal Sensipac. Reţeaua ar fi în contact cu fiecare dintre noi, secundă de secundă. Paradisul!

Studiindu-i în amănunt silueta în haloul bacului, îl urâi deodată, în mod inexplicabil, cum poate fi urât un artist ce expune unul dintre teritoriile abjecte ale egoului nostru. Nu voiam să atingă lumea cu degetele sale murdare şi avide. Dacă memoria mea n-ar fi fost acel imens deşert de disperare, l-aş fi înfundat acolo, să viseze într-o puşcărie de dimensiunile planetei. Dar sufeream atât de tare încât îndurai megalomania lui cu un surâs à la Stany.

Se instală în sfârşit la micromanete, îşi fixă un *scop* şi demară deplasarea copiei spre acceleratorul al cărui câmp vibra într-o cuşcă de plumb fără fund. Lumea miniatură se întunecă, se înceţoşă de îndată ce intră în contact cu

particulele. După un schimb vaporos, se stabiliză. Acum, timpul defila mai repede sub clopot. Odată aţâţată, proiecţia se ambala până la absurd. Chiar şi numai primele secunde valorau cele o mie de credite.

Konate îşi scoase *scopeul.* Nu-mi puteam desprinde privirea de pe bula ce-şi urma elanul spre un mâine ce n-avea să vină poate niciodată. Un sughiţ, o tresărire, iar Pământul se cuprinse pentru a deveni un galet al cărui suflet de aur lichid şovăi câteva secunde înainte de a se stinge.

— Impresionant, nu-i aşa?

— Da, recunoscui eu.

— Cel mai rău e că toate proiecţiile sfârşesc aşa.

— Şi în ceea ce mă priveşte?

— Mi-am dat toată osteneala, imaginea dumneavoastră în reţea nu e prea clară. Veţi călători. Mult. Poate că veţi părăsi Pământul pentru o scurtă perioadă.

Anticipasem şmecheriile lui de scamator. Fapte fără importanţă reală, o groază de trivialităţi privind oricare altă existenţă.

— Feriţi-vă de umbra dumneavoastră. În ziua în care vă veţi regăsi, vă veţi pierde.

O cumpănă. Fraze-oglindă ce-şi muşcau coada. Chiar şi pythia abandonase trucul ăsta, şi asta acum vreo cinci secole înainte de Cristos. Dar pentru că ajunsesem până aici, îl lăsai să termine.

— Ghicesc o infinitate de joncţiuni cu Sensipac. Legături imprecise, impulsive, aspre, ce se duc, revin. Încredeţi-vă în reţea, una din arterele sale vă protejează. Cam atât, mai mult n-ar fi corect să vorbim.

Nu vrui să declanşez o polemică despre calitatea expectării sale. Nenorocitul părea atât de descumpănit încât începui să mă întreb dacă a descoperit într-adevăr scânteia mea în infinitul colcăitor al semenilor săi. Făcea pe preocupatul printre conexiuni, pe funcţionarul zelos condamnat să lustruiască cuvele pentru un stăpân pe care nu-l va întâlni niciodată.

Măruntaiele Dakarului îmi părură mai obscure, clipocitul apei mai ameninţător când îl părăsii pe expector. Pentru a-mi risipi temerea, mă tocmii, în zona interlopă, pentru un exemplar din *Tintin în Tibet,* numai ca să salvez un fragment din patrimoniu, numai ca să mă pun în evidenţă. Omul nu e numai un principiu, ci şi proprietatea, nu-i aşa? Fugii în faţa preţului.

Exerciţiul fizic al suişului mă învioră în cele din urmă. Stany mă aştepta lângă o cabină, cu botul între labe. Soarele juca pe plosca ce-o ţinea la cheremul buzelor. Clipi din ochi.

— Mi-ai luat ochelarii?

— Ia-i. Ce te-a apucat, adineaori? Nu te puteai pierde. Când urci, ajungi întotdeauna la lumină.

Mă măsură ca şi cum tocmai aş fi ieşit dintr-o galerie de mină, purtând pe cap cilindrul Pălărierului Nebun, apoi, cu răceală, sublinie truismul meu:

— Iar când eşti prost, e pentru toată viaţa.

Aveam un epicurian claustrofob şi susceptibil drept tovarăş de drum! Promiţător.

Şarlatanul ăla de Konate îmi infestase sufletul şi, în ciuda scepticismului meu, preumblându-mă prin străduţele medinei, studiam cu un alt ochi trecătorii ce mă îmbrânceau. Chiar şi Stany îmi apărea sub o lumină nouă, iar asta spune tot. Începusem să suspectez acest ataşament care, deunăzi, îmi păruse atât de emoţionant.

Din fericire, Dakar era deosebit de frumos în dimineaţa aceea iar gândurile mele negre nu rezistară mult timp şarmului său. Un nor de publibule pluteau în voia vântului pe deasupra cartierului aurarilor. La sosirea mea, una câte una, se desprinseră de tinerele senegaleze pline de aur, aplecate peste vitrine, pentru a veni să mă cinstească.

Citral, heliotropină, coriandru, frangipanier, santal, bergamotă.

Deformată de valsul sferelor cântătoare, umbra nu-mi mai inspira teamă şi o târâi după mine până la tejgheaua

din Air Iberia.

6

Datorită lui Stany, obţinurăm trei magnumuri de şampanie egipteană. Nu-şi avea rival în a vrăji stewardesele. Un anumit fel de a-şi încreţi fruntea, de a face să apară riduri emoţionante, un adevărat stil în spatele căruia ghiceai anii de câine. La urma urmei, de ce un keïno n-ar utiliza armele omului şi animalului?

Alcoolul îl lăsase nostalgic. Aplecat peste hublou, se smiorcăia. cu o perseverenţă dezarmantă.

— Şterge-ţi nasul odată.

— Nu-ţi poţi da seama ce înseamnă pentru mine. Când am plecat în Japonia, nu mi-am dat seama. Astăzi…

— Cum e Japonia?

— O clătită mai mult înaltă decât întinsă. Nu mi-a plăcut aglomeraţia. Astăzi… sunt un câine din Africa, înţelegi? Cinci secole pe continentul ăsta durează nişte legături. Dacă cumva crăp pe-acolo, îmi vei repatria corpul?

— Nu fi morbid.

— Promite-mi.

— Dacă ţii morţiş…

— Există un cimitir de scoici în Sine-Saloum. O insulă albă unde mi-ar place să mă odihnesc. Se aud vântul şi apa lângă hambarele de mei.

— Opreşte-te, mă faci să plâng.

Continuă pe tonul ăsta tot zborul. Eram încântat să aterizez. În timp ce un T.T.G.V. ne ducea de la Madrid la Egueras, trebui să recunoască faptul că, la urma urmei, Spania era o ţară plăcută. Lichiorul de ananas contribui mult la această înviorare bruscă. Ne apropiam de destinaţia noastră, iar eu nu-mi mai găseam astâmpărul. Degeaba îmi concentram atenţia asupra cortegiilor militare în ţinută kaki ce se îndreptau spre nord, asupra

evoluţiilor SIMS-ului 18 zairez pe care-l cumpărase statul major spaniol, războiul terestru mă depăşea. O altă luptă se ducea în memoria mea, mai crucială, mai înverşunată. Starea de gol se agrava din oră în oră. În treizeci de minute, parcursesem cele două mii o sută treizeci şi opt de pagini-ecran din Timpul pierdut de Proust fără ca memoria să se oprească în a-mi cere în continuare. Mai ales din cele trăite.

Proveniența noastră africană ne cauză câteva necazuri la trecerea în zona liberă. De când Zimbabwe se dăduse de partea partidului basc, emigranţii de pe continentul negru erau supuşi unor percheziţii mai amănunţite şi cu toate că Stanislas se proclamase apatrid, trebui să-şi golească sacul în faţa vameşului ce atinse o clipă osul fetiş ciudat alcătuit, înainte de a frunzări cartea şi de a mirosi conţinutul ploscăi.

În afară de noi, nimeni nu coborî în gara din Egueras. Trenul plecă de îndată, lăsându-ne pe un peron pustiu. Geamurile murdare ascundeau birouri. Goale.

Soarele prânzului estompa contururile fisurilor ce brăzdau betonul. O briză capricioasă agita tufele de agave şi mirosuri de cimbru şi rosmarin pluteau între pini. Undeva jos, într-o apatie toridă, satul curgea până la smaraldul Mediteranei. În port, câteva bărci, credincioşi terni trăgând alene de lanţul lor. Calea ferată, înţepenită între ţărm şi pădurile miniaturale, sublinia orizontul cu un găitan de argint.

— M-ar mira să fim urmăriţi.

— Rand nu se înşeală niciodată.

Stany se culcase sub un palmier pitic. Gâfâia. Îmi împăturii batista, făcui două noduri şi mi-o pusei pe cap. Umiditatea dakareză nu mă mai apăra de insolaţii.

— Atunci am scăpat de ei.

— Dacă nu-i vedem nu înseamnă că am scăpat de ei.

— Aha!

— Nu mai poţi scăpa de nimeni în ziua de azi. Poate ţi-au strecurat un purice.

— Pentru asta, mai degrabă s-ar fi adresat ţie.

— Foarte nostim. Ce-ar fi să mergem! Mă prăjesc aici.

Un drumeag de pământ bătătorit începea din spatele construcţiilor. Înclinat şi îngust. Pietre se rostogoleau sub paşii mei fără să deranjeze greierii. Cântecul lor mă irita căci bănuiam în spatele lor o linişte de o rară puritate. Mai albastră ca cerul. O patrulă de SIMS 18 ne depăşi deodată într-un urlet, lăsând şase dâre albe şi precise de-o parte şi de alta a zenitului nostru. Reluat de colinele îndepărtate, vacarmului reactoarelor îi trebui mult timp să se stingă.

Nimeni pe străduţe. Obloane trase. Frison de perdele de scoici. Ici şi colo. ruine străvechi pe care nimeni nu şi-a dat osteneala să le reconstruiască sau să le demoleze. Găuri de gloanţe în tencuiala zidurilor, alături de vechi cicatrici. Cu excepţia arterelor principale, străzile nu purtau plăci. Mergeam fără să vorbim, atenţi la cel mai mic oftat. Calmul nu era decât aparent, urma să ne explodeze în faţă asemeni bombelor cu întârziere pe care iranienii le abandonaseră în cisternele din Abadan.

Un şoarece la capătul labirintului.

Fusesem momit în fundătura asta pentru a fi suprimat.

Frica îşi făcu apariţia, urgentă şi teribilă. Tremuram din cap până-n picioare. Spaima de a fi în sine un biet muritor într-o lume de zei. Totul se oprise la Egueras, de la pendule la oameni. Şi eu eram pe cale să mă imobilizez, statuie pe care respiraţia o va măcina încetul cu încetul, trei grăunţe de sare împotriva oceanului.

În momentul acela am surprins privirea din umbră. Măslinele perdelei, de plastic alb, iar în spatele lor, o privire. Idioată, stinsă, impenetrabilă, aproape de loc umană.

Dădui binişor perlele la o parte, în timp ce Stany se dovedea mai mut decât moartea. Bucătăria era răcoroasă şi obscură, mongolianul stătea pe un scaun de paie, cu figura sa de Bambara întoarsă spre intrare. Buzele-i

mişcau într-o crustă de salivă în timp ce urmărea jocul mâinilor mele în ciucurii translucizi. Îndrugai o scuză şi îl abandonai unui vis început în zorii timpului său.

De ce Stanislas se ferea să mă privească, ca şi cum ne-ar fi descoperit o nuanţă de asemănare?

Memoria îmi înregistrase capul ras, umerii rotunzi, culoarea bascăi, cea a cămăşii prea mari şi cenuşiul furtunos al ochilor ce-şi pierduseră tot magnetismul. Paharul de apă pe masă, vederile cu Sfânta Fecioară prinse cu pioneze deasupra scaunului, terminalul stins, cercurile muştelor în jurul spiralei hârtiei cleioase.

Nisipul se infiltra în pantofii mei, străzile se asemănau.

Un clopot sună. Foarte aproape. O succesiune de bătăi, leneşă dar constantă. Un glas vioi. Întorserăm spatele mării, biserica se iţea printre ţigle şi terase. Văzui clopotul, o aripă de porumbel ţintuită ce bătea cu încetineala unui peisaj de Tanguy.

— Auzi?

— S-ar zice că prinde viaţă.

Într-adevăr, pe lângă dăngănit, o zarvă îşi făcea loc pe *ramblas,* explora satul, se rostogolea prin scoicile goale înainte de a se întinde pe plajă.

— Liturghia s-a terminat. Tocmai ies din biserică.

— Ascultă!

Acum se auzeau strigăte. Nu de felul celor ce se aud în faţa unei biserici. Durere, răni, torturi. Iar un cântec se înălţa, plin de blândeţea, de perfecţiunea unui cor de îngeri. Prodromul unui apocalips.

Privirile noastre alunecau pe albeaţa zidurilor, se tulburau, dar nimic nu apărea de după colţurile străzilor. Apoi teama. Îmi imaginam lucrul cel mai rău, regăseam neliniştea burghezilor în zilele nefaste ale Inchiziţiei. Nu ignoram faptul că pentru a rezista valului de ateism ce măturase Europa în clipa Reformei, chiar înaintea exploziei de credinţă milenară, religia catolică îşi întărise poziţiile, mai ales în Ţara Bascilor şi în Spania unde

conducătorii încurajaseră populaţiile să rivalizeze cu fanatismul.

Mai întâi copiii. În stirhar alb bordat cu purpură. Capul plecat. Mersul împiedicat. Grimase strâmbându-le faţa netedă. Murmurând un imn ce creştea în spatele lor. Niciun strigăt: o suferinţă mută a cărei origine nu reuşeam s-o aflu. A fost nevoie ca unul dintre ei să se împiedice ca să le remarc picioarele. Gleznele le erau închise în chingi de lemn strânse atât de puternic încât sângele se revărsase prin extremităţi. Unii aveau abia patru ani şi pe obrajii lor arămii curgeau lacrimi. Şi totuşi cântau.

Stany mă trase de pantaloni.

— Ar fi mai bine să ne cărăbănim.

— Da ce se întâmplă?

— E *Dies Irae.* S-o ştergem. Creştinii din zona liberă au instituit o zi a mortificării, chipurile pentru a atrage atenţia Salvatorului asupra situaţiei lor. Sunt blocaţi între două credinţe şi suferă pe chestia asta, speră să obţină iluminarea ce-i va împinge într-o tabără sau alta.

— Trebuia să nimerim tocmai ziua asta! N-o să ne facă nimic?

— Nu ştiu. Comportamentul lor e imprevizibil.

Nu-mi trebui mult timp ca să-mi dau seama că eram incapabil să plec. O subtilă fascinaţie mă lega de puştii ce defilau prin faţa noastă, cu ura şi furia pe buze. Expresia lor, marcată de dorinţa de a accede la nivel superior de comprehensiune, se întipărea fierbinte îndărătul frunţii mele. Simbolismul ei răscolea straturi adânci, îmi simţeam memoria-phoenix cum se consumă, se întăreşte şi mi-era bine. Efluvii de amintiri dădeau târcoale la limita indescriptibilului.

Când apăru crucea, drumul se tulbură. De ea era ţintuit un om gol, cu o coroană de sârmă ghimpată deasupra sprâncenelor. Niciun artificiu, metalul sfâşiase epiderma, traversase tendoanele, tetanizând extremităţile. Sânge negru amesteca pielea cu lemnul. Într-una din mâinile-i crispate, nenorocitul ţinea o grenadă. Amorsată.

Era aproape asfixiat, membrele sale deşirate desenau o altă cruce, de carne, deformată de gravitate. Arătătorul lui, crispat, tremura pe contactor. Probabil că-şi luase angajamentul să reziste până ce crucea avea să fie sădită, iar mulţimea împrăştiată. Cei patru adolescenţi ce-şi împărţeau misiunea de a-l duce zâmbeau forţat, îşi asumaseră riscul pe deplin conştienţi, era felul lor de a participa la *Dies Irae.*

Preotul mergea de-o parte, într-o ceaţă de tămâie. Penitenţa sa? Aparentă. Mai degrabă sentimentul de a fi în parte răspunzător de acest exces de suferinţă. Ca om de bine (refuzam să văd mai departe) suporta o mie de morţi fără să aline păcatele turmei sale.

Eram ignoraţi. Ne retrăsesem pe nisip, aproape de barăcile răvăşite. Cortegiul urma direcţia plajei, antifoanele se succedau asemenea unor cucernice deşertăciuni.

Adulţii se revărsară acum la malul mării. Ei erau cei care strigau. Printre femei, cele mai înverşunate, cu pieptul dezvelit, îşi frecau sânii cu şmirghel. Altele îşi ardeau gâtul cu flacăra lumânării. Nu rezistau mult, leşinau, iar corpurile lor presărau strada. Cele mai multe îşi zdreleau genunchii pe pietrele drumului, se târau, se dădeau la intervale regulate cu capul de pereţi.

Bărbaţii îşi aleseseră lanţul împovărat cu plumb iar zgomotul maseiotelor strivind coastele amintea de căderea unui satâr asupra unui umăr de bou. Ciliciuri cusute de lame de ras. Cărţi de rugăciuni fumegând de acizi. Numeroşi enoriaşi încetaseră să se mai hrănească de câteva zile. Pielea le era galbenă şi fleşcăită, paşii şovăielnici. Un înverşunat îşi lovea pometii cu un box american, iar terciul obrajilor îi făcea doi ochi de muscă purulenţi.

În fine, viziunea de coşmar se îndepărtă. Un scuipat roşu-carmin, străpuns de aşchii de vitraliu unde întârzie un cânt gregorian şi petale de femei. Orhidee rănite la nesfârşit.

Ne-am întors în stradă, Stanislas evita colţurile întunecate. Nimic de zis, nimic de gândit, nimic de plâns.

Urcând spre biserică, am întâlnit un cuplu liniştit. Bărbatul ţinea o carte de rugăciuni în mână şi pe soţia sa de braţ, o micuţă chestie neagră ce mirosea frumos a săpun. L-am întrebat în spaniola mea aproximativă:

— *¿Donde esta la calle San-Isidorio?* Ne-a mâncat din ochi ca şi cum parada monştrilor i i-ar fi afumat. Mai ales pe Stanislas care i-a mulţumit cu un accent castilian capabil să-mi stârnească gelozia.

Două străzi la dreapta, una la stânga, o sută de metri drept, apoi iar la stânga.

Era s-o iau la fugă.

7

Ceva mă aruncă în genunchi în faţa casei. Năucit de întinderea de cer, soare, stele pierind, mă auzii urlând.

Trecutul se deversa în mine, nu doream nimic mai mult decât să-mi deschid pântecul pentru a putea ţâşni.

Aveam cunoştinţă de firele de nisip de sub genunchi, de umbra lui Stanislas lipită de pântecele său, de strigătele înnăbuşite ale procesiunii întortocheate printre portocali, aveam cunoştinţă de toate astea, dar în acelaşi timp îmi aminteam.

Un râu de foc lucind în mii de sclipiri, oglinzi ce mă vedeau crescând, piatra, vântul, pământul ce mă trimiteau înapoi la mine însumi. Iar la capătul acestui potop incandescent, certitudinea unui nume ce răsuna precum o fanfară.

Mă numeam Roman, Roman Leyter şi mă născusem în această casă.

— Te simţi bine? Doar n-o să crăpi în labele mele, nu?

Saint-Hubertul mă prinsese de guler şi mă trăsese la umbra unei tufe de trandafir. Probabil că leşinasem. Nisipul mi se scursese pe ceafă, între cămaşă şi vestă, în

buzunare.

— Fii liniştit, soarele-i de vină. Şi tot sângele ăsta. Şi pe mine m-a răscolit, să ştii.

— Puţin îmi pasă, Stany. Puţin îmi pasă de măscăricii ăia. Pot să-şi zboare şi creierii, mi se fâlfâie. Mi-am regăsit memoria, Stany! Ştiu cum mă cheamă!

— Hai că am descoperit America! Povesteşte-mi cum ţi s-a întâmplat.

— Casa! Mi-a trimis un fel de descărcătură.

Mă apropiai de şambrană şi o forţai.

— Găseşte-mi un levier.

— Doar n-o să spargi uşa!

— Ştii vreo altă soluţie ca să putem intra?

— Nu, lăcătuşii nu-s făcuţi pentru câini.

— Ai face mai bine să-ţi dai concursul decât să faci pe şmecherul. Atâta vreme cât ceilalţi se pretind Isus Cristos şi apostolii săi, avem tot timpul. Apoi…

Cheia ridică un zăvor interior. Piciorul de scaun pe care nu ştiu unde-l găsise Stany, era prea gros ca să ajungă la bară. Trebui să sparg şambrana.

În interior, soarele se stingea pe pereţii prăfuiţi, pe pânzele de păianjen. Câteva mobile, fotoliul din lemn de palmier în care tatăl meu se balansa pe răcoare, patul conjugal în stejar masiv şi mătăniile din lemn de măslin. Fotoliul pârâi sub greutatea mea.

Stany se învârtea prin cameră, mirosind dalele precum un căţelandru lipsit de educaţie. O firidă se deschidea lângă bucătărie.

— Aici dormeam eu, îndărătul unui paravan.

— Şi erai al patrulea din cei trei copii.

— Nu-ţi permit să râzi de aşa ceva!

— Scuză-mă. Uşa grădinii e deschisă. Mă duc să trag o talpă.

Lipsea tic-tacul cucului, ciripitul canarilor în cuşca ruginită, lipsea o inimă casei: vocea cumpătată a mamei murmurând Ave Maria în timp ce deschidea scoicile aduse

din piaţă, râsetele ei stăpânite când tata îi imita pe fasciştii generalului Ferrero.

Noi nu eram iberici adevăraţi, ci veneam din Franţa unde pescuitul periclita prea repede gustul bretonului meu tată. Pe vremea aceea nu exista decât o Spanie, unită şi indivizibilă, sub autoritatea noului *caudillo,* cu toate că deja valul de atentate anunţa furia şi hotărârea separatiştilor.

Aveam cinci ani când izbucni războiul civil. Tot atâţi păduchi-de-frunze pe tulpinile trandafirilor, tot atâtea furnici în fisura de deasupra patului meu. Peştele nu lipsea. Iar fără ambulanţe încărcate de răniţi ce scrâşneau mai jos de noi, războiul ar fi rămas un firicel de fum pe înălţimile Liguezului. Cel puţin în primii ani.

Apoi au venit oameni cu brasardă şi au vorbit de alegeri libere. Au pus afişe pe străzi şi oamenii se întrebau ce voia să însemne cuvântul „referendum”. Eram toţi acolo, noi, puştii din gaşca lui Raimondo, îndărătul geamurilor de la primărie, pe vârfurile picioarelor noastre desculţe, ascultând discursurile partizanilor, cele ale opozanţilor. Şi războiul s-a prăvălit peste noi. Nu se putea altcumva, cred eu.

Îţi aminteşti când din fundul patului ascultai geamătul obuzelor ca şi cum dintr-odată tunetul prindea din urmă fulgerul? Tropăitul trupelor în *ramblas.* Ordinele, rafala, strigătul. Uşa se deschide din zbor, soldatul năvăleşte plângând, cu umărul roşu în lumina lunii. Priveşte, pata de sânge n-a dispărut de loc.

Dar de bomba din magazinul cizmarului? Găurise cortina de fier în timpul nopţii. O gaură rotundă, la fel de mare ca un pepene de Cordoba, metalul, gros de doi centimetri, modelat în petale. Ni se interzisese să ne apropiem, dar de îndată ce nu mai eram luaţi în seamă, mirosul de piele şi pap ne atrăgea şi lansam provocări în faţa deschizăturii obscure, mai ales de când lanterna lui Arcoz născuse un reflex misterios între buclele pantofilor, în spatele tejghelei.

Pe vremea aceea nu eram prea graşi. Cu excepţia fiului cofetarului, ne era uşor să ne strecurăm prin gaură şi pe zi ce trece să câştigăm câţiva centimetri, să ne apropiem de bombă până când…

Te-a năpădit din nou detunătura, suflul ei dantesc ce te-a aruncat în vitrina lui *Carneria Lopez.* Şi moartea, patru corpuri ciopârţite, prăfuite de moloz. Pedro, Raimondo binenţeles, Miguel şi celălalt Pedro, cel a cărui soră se scălda goală în golf.

Sunt acolo, tineri şi surâzători, şi totuşi nu mai sunt acolo.

Începui să plâng, aşezat în fotoliul tatălui meu.

O clipă de amar, repede alungată, căci deja se succed orele luminoase.

Debarcarea Căştilor Albastre, batoanele de ciocolată din adâncul buzunarelor lor, cuburile de lapte concentrat pe care le lăsam să ni se topească sub limbă, ivorienii de pe plajă jucând fotbal, dansurile lor brute şi sincere pe care noi le imitam. Sergentul Issaka Konte mă lua de mână când seara se lăsa în largul Balearelor şi-mi spunea povestea cu nebunul ce stătea cocoţat în manghierul său, cu o cochilie de ou în chip de pălărie. Eu râzând cu toţi dinţii. Venea din marea Africă, încă impregnat de asigurarea tihnită ce-i permitea acestui continent să se salte în primul rang mondial.

Fotografia fiului său am păstrat-o multă vreme sub pernă, în aşteptarea zilei când aveam să mă întâlnesc cu el. Alte râsete. Liceul Cervantes şi cocardele cu coarne de *toros.* Autobuzul prin praf, zdruncinându-se, gemând, aducându-mă înapoi la Egueras la fiecare sfârşit de săptămână. Egueras ce-mi părea că se micşorează cu fiecare călătorie.

Şi patrulele de inspecţie ale miliţiei, gărzile civile, ura în această zonă abandonată de Dumnezeu.

Frica de spion, de agitator.

Din nou între câine şi lup. Tata nu va mai surâde cântului apei pe piatra fântânii, a murit în noaptea aceea

de duminică. L-am aşteptat până la prânz, barca sa nu va mai eşua pe nisip într-un scrâşnet uşor şi pueril, plasa nu va mai atârna în grădină cu bilele de plută ca muşcate de o armată de râme. O mină în derivă, venită din alte războaie.

Deja, înmormântarea fiind pe socoteala omului, cutia se bălăbăneşte de-a lungul plajei iar marea se îmbăţoşează în aramă şi argint îndărătul colierelor sale de mine plutitoare. Traversăm locul, e prea alb, nu-i o zi să simţi pământul închizându-ţi-se peste ochi. Tata e acolo, sub pleoapele mele, ar vrea să-mi spună multe lucruri dar i s-a cusut gura.

Lăsând de-o parte fiarele de sudură, lucrătorii din Madrid îşi făcură cruce la trecerea coşciugului, copiii din cor şuşotiră mai dihai în faţa cilindrului negru la care se conectează ultimele terminaţii. De mâine, Sensipacul va deservi Egueras.

Tatăl meu nu va fi cunoscut niciodată Sensipacul, iată ce-mi spuneam în gând în clipa în care înfruntam, câteva zile mai târziu, ochiul poliţist al primarului, înainte de a pătrunde unul câte unul în cabina unde urma să fim înregistraţi şi astfel să aparţinem marii familii Sensipac.

Roman Leyter, fiul lui Samuel Leyter şi al Vivianei Quellec.

Sâmbătă seara, când lămpile se stingeau, ne regăseam la picioarele coloanei. Era mâna spaniolilor, cu siguranţă. Viziunea noastră asupra lumii, într-un fel orientată, ne interzicea să gândim altfel.

Staţia ne speria în aceeaşi măsură ca şi bomba, poate chiar mai mult pentru că ignoram în ce fel ne-ar putea lovi. Alfredo şi Nimeno şi Jorge şi Rosita. O bombardam cu pietre, îi turnam nisip prin deschizături, convinşi, naivii de noi, că mecanismul se va bloca. Săpam în pământ pentru a dezgropa cablurile, ne dovedeam ridicoli pentru un sărut al Rositei.

Dimineaţa, reţeaua îngloba ca întotdeauna Egueras. O uram deja pentru faptul că mi-a furat puţin din demnitate, puţin din tată.

Casa, mereu, o bornă de-a lungul traseului, o cutie de rezonanţă, o cochilie în care se vor îneca sentimentele, faptele, gândurile, miresmele. O auzeam respirând încet ca şi cum redescoperea arta de a trăi prin oameni.

Veniră timpuri grele, nepăsarea rătăcindu-se, o porţie de azur destrămându-se asemenea fumului. Hora fetelor te ameţeşte.

Atentatele se înmulţeau, mamei îi era frică. Făcea gospodăria, muncea din greu; un canar muri, urmă celălalt, cuşca rămase. Casa prevedea degradarea noastră, se abandonă prin plăci, ierburile nebune proliferau pe alee. Niciodată greierii nu cântaseră atât de clar.

Într-o sâmbătă, autobuzul a făcut pană la trei kilometri de Amares. Luna strălucea ca un foc de artificii, rece şi ţeapănă, când se opri în sfârşit în faţa primăriei. Trei claxoane. Mama mă aştepta, cu valizele sprijinite de zid. N-am vorbit toată noaptea, am rămas unul lângă celălalt, ghicind numele stelelor în liniştea călduţă, ascultând casa plângând.

Când zorii au colorat colinele, mi-a prins o valiză în spate, mi-a strecurat alte două în mâini şi m-a împins cu palma spre mare. Am auzit uşa şi obloanele izbindu-se, paşii ei urmându-mă.

După, după…

După…

Strigai. Stany năvăli din grădină.

— Iar începu!

— Calmează-te.

— Nu-mi amintesc nimic. Iar începe, ascultă-mă pe mine.

— Hai, încearcă.

Încercai. Bomba, sergentul Konate, înmormântarea, ura, fuga, totul era în ordine. Dar după, nu mai exista nimic.

Viaţa mi se sfârşea la doisprezece ani în dreptul unui răsărit de soare la fel de trist ca un asfinţit.

FAŢĂ CLARĂ

2

O chema Mérine şi n-avusese niciodată copii. Nici nu voise vreodată. Depărtarea aceasta vis à vis de procreere o preocupa câteodată, atunci când surprindea o privire între mamă şi fiu, pe stradă. Se mustra atunci de cruzime şi căuta în trecutul ei vreun episod ce-ar fi putut-o dezvinovăţi.

Fără succes.

Nu-i plăceau copii. Şi cu asta basta!

Şi nici puştiul cu părul galben ce o preceda de câteva zile. Meseria o învăţase să se ferească de mutrele văzute de mai mult de două ori. Sistemul de filatură practicat de băieţel o dezorienta. Nu o urmărea niciodată; se mulţumea să se posteze în punctele cheie fără să pară că ar observa-o. Şi ea se trezea că îl urmează, ca şi cum, într-un anumit fel, el îi anticipase mişcarea. Ea credea prea puţin în expectori, iar în expectorii cu mâinile în buzunare nici atât. În mod vizibil, băiatul călătorea fără bagaje, fără ordinator, nici model.

Întoarcerea din Sfânta-Sofia o obosise. În curând nu-şi va mai putea permite acest gen de călătorie. Se refugiase într-o sală de aşteptare de provincie ca să uite peisajele ce se înlănţuiau, valsul orarelor şi mai ales vidul imens al spaţiului, negrul absolut ce te orbeşte deîndată ce-ţi întorci privirea de la Pământ.

În ceaşca de plastic roşu, cafeaua căpăta reflexe de moar.

De-abia ce se aşeza se pentru a se reculege. Timpul florilor şi a poemelor de William Butler Yeats.

Vague memories, nothing but memories.
But in the grave, all, all shall be renewed.

Totul ar fi fost bine în cea mai rea dintre lumi dacă, în filigran, o voce copilăroasă şi laborioasă n-ar fi bâiguit aceste câteva cuvinte pe care ea nu le citise niciodată:

La pausa entre vida y muerte fascinada tiene, tode sin aliento, a la mañana.

De miedo nada se mueve.

La inminencia de un peligro

— Muerte de una gota clara – crea en torno ondas de calma.

Îşi fripse cerul gurii cu cafeaua, menţinu ceaşca la buze. Cu cruzime, în mod deliberat. Numai durerea o putea linişti în acele clipe.

Prima dată? O, nu. De ce să te nelinişteşti, Mimi? Înnebuneşti încetul cu încetul, fără tam-tam. Nu-ţi rămâne decât să zâmbeşti iar ceilalţi n-o să intuiască nimic.

Pentru ea care nu aştepta pe nimeni, sala devenise deodată la fel de opresantă ca o baie turcească.

Odată ajunsă pe chei, se reculese, îşi căută echilibrul. Ameţeala trecătoare se risipea. Viaţa clocotea, iar ea îşi va înfige dinţii adânc în ea, cu zeama de papaia curgându-i pe bărbie, întărită de această hotărâre, nu întârzie să-şi reproşeze faptul de a fi deschis o paranteză în misiunea ei. Era impetuos. Se simţea hăituită din toate părţile acum, ca şi cum trecutul şi viitorul o menţineau, extenuant, pe un prezent precar. Te mişti sau cazi. Ora 10. Jurnalul se imprima îndărătul geamului.

ANKARA
AYATOLLAHUL SEL-SUUD MOARE
ÎNTR-O CABINĂ SENSIPAC
AMENINŢARE DE JIHAD DEASUPRA REŢELEI

LUNA-TREI
MAI MARE SPERIETURA DECÂT PAGUBA

UN METEORIT STRIVEŞTE UN NEOTAUR
LA ZECE KILOMETRI DE DOMUL LIGENKO

SENSIPAC
PERTURBĂRI ÎN BAZA
DATELOR METEOROLOGICE ÉOLE
ZĂPADA PREVĂZUTĂ LA NASSAU
DE 15 AUGUST

SENSIPAC
CASA ALBĂ
ŞI KREMLINUL PROTESTEAZĂ
DOUĂ SECUNDE DE MICKEY MOUSE
ÎNTRERUP TELECONFERINŢA
ÎN CURSUL NEGOCIERILOR SALT 28

BATON ROUGE
ÎNCÂNTĂTOR OBICEI
O COMUNITATE DE CONTAMINAŢI
TRECUŢI PRIN PENE ŞI GUDRON

ARHANGHELSK
PR. DOUROV PREZINTĂ
NOUA SFECLĂ ROŞIE
MAI DULCE, MAI REZISTENTĂ LA FRIG
DEGAJĂ ZECE CALORII ÎN PLUS LA KG.

Cangrena câştiga teren. Se precipită spre cilindrul înălţat la limita cheiului, în parcul cu cărucioare.

O obscuritate deosebită ce alunecă de-a lungul sticlei, senzaţia îmbătătoare de a aparţine lumii, de a participa la înalta operă. Murmură un număr, se pregăti de salt.

Un fund de mare după furtună când nisipul stârnit îşi agită draperiile suspendate. Filtre, halouri şi umbre difuze.

Impresie verde-albăstrie, de univers în efervescenţă în clipa în care energia se domoleşte. Pământul a doua zi după furia hercinică.

Patronii ei o primeau întotdeauna într-o ambianţă cenuşie smarald în care niciodată nu apărea vreo figură precisă. Din precauţie, pe ea n-o afecta. Ca şi vocea aceea fără consistenţă ce plutea între două ape.

— În ce stadiu te afli, agentule?

— Am depus a treia tranşă.

— Nu merge destul de repede. Ţinta vă urmăreşte, e pe punctul de a părăsi Egueras. Cunoaşteţi pericolele strategiei ce-aţi adoptat-o. La fiecare etapă, duşmanul nostru prinde puteri. Nu dorim să-i lăsaţi timp să respire.

— Voi avea nevoie de informaţii mai precise.

— Nu putem face mai mult în starea actuală de lucruri. Posedaţi toate informaţiile disponibile. Nu vă rămâne decât să le giraţi.

— Prea bine.

— Încă ceva. Evitaţi Africa. Preveniţi-ne de îndată ce aţi trasat alte jaloane. Ne vom ocupa personal de veriga africană. Vă mulţumesc.

La ieşirea din cabină, scăpără un chibrit, repetă de trei ori gestul înainte de a rupe băţul fără să obţină nici cea mai mică scânteie. Lemnul cehoslovac nu era bun de nimic, ar fi trebuit să cumpere chibrite marocane.

Probabil se simţeau depăşiţi, ameninţaţi, din moment ce-o forţau astfel. Ea avansa în ritmul ei, singurul pe care îl cunoştea. Niciodată nu-i reproşaseră încetineala pentru că nu ignorau faptul că graba putea strica totul. Dar iată că intrau în panică văzând răul câştigând teren.

Mérine avea mentalitatea fiarelor. Îi plăcea să fie hăituită de către victimă. Izbitura unei uşi în spatele ei, un zgomot de paşi pe asfalt în inima unui cartier părăsit, un miros de camelii prea persistent, toate astea constituiau şarmul profesiei sale. Această misiune promitea mult. Avea o cu totul altă anvergură decât cea de la *Tigercat.* Mai neclară, fără îndoială, la prima abordare, dar plină de

direcţii greşite.

Cu vârsta, Mérine pretindea mai mult ca să simtă că trăieşte.

Ca de obicei, nu i-au dezvăluit nimic. Ducă-s-ar să-i reguleze libienii! Ea n-ar fi ajuns niciodată în vârful scării dacă n-ar fi învăţat să adune doi şi cu doi. Ştia să se folosească de simţurile ei, să facă un ghiveci şi să tragă concluzia.

Agentul Mérine Snojborg n-avea încredere în acel curriculum vitae aseptizat al lui Roman Leyter. Nimic mai banal, mai convenţional decât viaţa tipului. Se gândi că dacă ar fi încropit biografia lui Jean Moulin înaintea arestării lui, ar fi semănat cu cea a tânărului acesta nu prea frumos, nu prea inteligent.

Îşi imagina fără greutate furia patronilor săi în faţa ermetismului memoriei. Dacă ar fi fost posibilă decodarea informaţiilor conţinute în bila de platină ce-i orna nara, meseria de *swapper* s-ar fi oprit la secunda *swappingului.* După aia, ar fi fost suficient să faci apel la maşini stupid de eficace, fără vreo sensibilitate deosebită, capabile numai să regăsească un episod într-o cronică mai degrabă bogată.

Din fericire, memoria îşi conserva lacătele iar lucrările întâmplătoare ale doctorului Shemi de la universitatea din Bombay asupra magnetismului animal sau ultimele mutaţii ale Swap-Swapului nu puteau debloca situaţia. În definitiv, *swapperii* ajungeau de unde au pornit, bogaţi într-o sumă fabuloasă de informaţii din care nu puteau înţelege nici cel mai mic bit. Frustrant, nu-i aşa?

În ziua aceea, îndărătul *Ray-Bans*-ilor săi antediluvieni, Mérine se exalta ca şi cum un spectacol inedit avea să se desfăşoare la adăpostul marchizei. Sticla murdară, acolo sus, căpăta nuanţe de vitraliu sub laba soarelui. Câteodată, avea impresia că zăreşte printr-o spărtură strălucirea unei stele în plină zi.

Asta data de la prima sa vizită la Sfânta-Sofia. O invadase în clipa în care amintirea se detaşa de nucleu

pentru a se fixa între arcadele butante, în liniştea nopţii spaţiale. Viziuni de primăvară, de vară, de cireşi înfloriţi, de alergări peste câmpuri, când grâul deja puternic urcă până la nivelul sânilor. Sentimentul fugar că ceva de nestăpânit se declanşase în arcanele corpului, totodată plictisitor şi deprimant. Cunoştea numele acestei tulburări, refuza să-l murmure de frică să nu greşească.

Dragostea nu era făcută pentru Mérine. Nu gustase din bărbaţi decât în faţa nopţii, în aşa fel încât dimineţile o găseau adeseori singură, căutând prin cutele cearceafurilor puţină căldură în timp ce paşi coborau scările. Mérine nu ştia să promită, ignora totul despre arta de a fi femeie. Fuga, asta o ştia, atât în dragoste cât şi în meserie. Era fata curent de aer, între două ferestre, două aeroporturi, două flirturi pe care se forţa să le facă pe cât putea de anodine de frică să nu sufere.

Şi iată că o candoare o traversa pe neaşteptate, o emoţie strălucitoare ce o răscolea.

Sprijinit în coate de bufet, un individ n-o scăpa din ochi: un tânăr *shogun* camuflat sub un impermeabil de piele à la Mermoz, a cărui privire, de îndată ce se încrucişa cu a ei, explora cerul de sticlă ca şi cum ar fi descifrat acolo mesajul lansat de Hirohito peste Tokyo după puciul din 1936. Mérine se ferea de aceşti băieţi sălbatici ce se desprinseseră din *Nomenklatură* în clipa cotiturii pentru a proclama stare de război. Război economic, tehnologic, biologic, război latent ale cărui victorii nu se socoteau în numărul victimelor, ci în părţi de piaţă. Dispuneau de cei mai competenţi cercetători, mijloace fără măsură comună cu cele ale Statului, se interesau de descoperirile cele mai neaşteptate, cele despre care nu se vorbeşte în presă. Erau micii stăpâni ai Europei în zdrenţe şi afişau aroganţa şefilor militari ai vechii Japonii.

Îşi frecă nara. Un presentiment. Era momentul să ridice ancora.

Ca să plece unde?

Dacă i se refuza Africa, C.V.-ul începea să ducă lipsă

de repere. Folosise deja punctele de intrare cele mai evidente, copilăria tristă în ţara războiului, funeraliile lui Doreen, întâlnirea; va trebui să înainteze cu chibzuinţă. Exploră mental direcţiile posibile, dramele, bucuriile, se agăţă de detalii. Adresa domiciliului principal! Acolo unde s-a găsit corpul soţiei sale! Un nod important în evoluţia personajului, fără îndoială. Sau să se mulţumească cu locul său de muncă. Institutul părea de asemenea purtător. Un grafic prindea contur, pivoţi pe o matrice plecând de la care existenţa victimei ar fi putut să se bifurce.

Mérine „adulmeca” puţin câte puţin personajul, îi dădea glas, atitudini, elanuri. Un loc în singurătatea ei.

Ezita încă atunci când pătrunse din nou în staţia Sensipac. Din spirit de risc, formă mesageria lui Roman Leyter. A doua întâlnire pe care o înscrisese pâlpâia. Roman luase cunoştinţă de ea cu mai puţin de-o oră înainte. Nu peste mult timp, literele se vor şterge. Un frison o străbătu pe Mérine, frica sau altceva. Atât de aproape de acest om şi atât de departe în acelaşi timp. Avu impresia că-i aude respiraţia. Ovalul feţei lui, bărbia pe cât de atrăgătoare pe atât de ridicolă, ochii trişti ai unui băiat ce nu mai ştie ce-ar putea pierde. Corpul ei lipit de al lui în bomba dakareză.

Aprilie, mai, cu mult înaintea frunzelor moarte.

Frisonă, ceru derivaţie specială. Fund de acvariu, neînsemnătate de plancton, nisipul ce se depune încet. I.A.-ul şi patronii ei o fereau de orice indiscreţie. La adăpostul geamului, desfăcu filtrul, tastă:

SFÂNTA-SOFIA DIN CONSTANTINOPOL.

Shogun-ul se topise în mulţime. Răsuflă uşurată.

Pe aripile vântului, mireasma trandafirilor uscaţi între paginile *Doamnei Bovary.* Un poem de decupat, o arie de Puccini. Portretul unei bătrâne în nuanţe sepia. Un făraş, lung şi cald. Fisuri într-un zid îmbuibat de soare, infiltraţii de lumină.

Vezi, Mimi, nu-i chiar atât de rea nebunia.

Se îndepărtase de construcţii, ajunsese la capătul cheiului. Mai multe trenuri moţăiau. Instalată de-a lungul şinelor părăsite, tabăra impiegaţilor şomeri zumzăia ca un cuib de viespi. Lopeţi, târnăcoape, felinare, macazuri ruginind şi copilul blond, stând pe o scăriţă, cu genunchii la gură.

Părea că n-a văzut-o. Ea se apropie, el se mulţumi să-i indice un vagon. Puţin nisip se scurgea printre degetele lui ca pentru a marca faptul că timpul nu conta. Ea urcă în tren fără să-şi pună întrebări. Nu rămânea nimic din prăfuirea aurită nici pe traverse, nici pe balast.

Chiar ura ea cu adevărat copiii?

FAŢĂ OBSCURĂ

8

Două siluete încărcate cu valize, depărtându-se în roşeaţa zorilor. Şi după?

Informaţiile utile nu se rezumau de fapt la cine ştie ce. Egueras şi Dakar. Punct. Roman Leyter? Nul Nemo? Două nume care, la urma urmei, sunau tot atât de bine la urechea mea.

Întins pe pat, Stany molfăia un chewing-gum, cu privirea pierdută. O atmosferă de meditaţie înmiresma casa, din grădină răzbătea cântecul insectelor.

— Ţi-am mai arătat până acum dinţii mei?

— Nu, de ce?

— Ia uită-te.

Fixând în continuare grinzile negre, deschisese gura mare. Mă aplecai asupra dinţilor săi, curaţi, lucioşi de salivă, plantaţi pe marginea bolţii palatine. Molari mari cât degetul meu.

— În ziua în care am sfâşiat prima mea carne, tata m-a împins cu botul. A examinat urma muşcăturii, a mirosit şi, privind-o pe mama, mi-a spus: „Nu vei fi niciodată un

Saint-Hubert, băiete”. A fost cea mai mare decepţie din viaţa mea de câine. De atunci, am devenit keïno, citesc Shakespeare în original, meditez asupra sensului vieţii, colecţionez timbre poştale, dar îmi voi aminti întotdeauna de mina sa dezamăgită când şi-a dat seama că aveam trei canini într-o falcă.

— Ia să văd.

Adevărat. Un canin în plus se iţea din gingia superioară, ciudat orientat în raport cu vecinul.

— Asta ca să-ţi explic că nu serveşte la nimic să extrapolezi. Îţi baţi atât capul, te consumi, mai bine te-ai pişa la pârnaie. Să trecem, povesteşte-mi cum ai început.

În ciuda reticenţei mele, îi descrisei anii copilăriei, refăcui drumul fermecat până la ruptură. Câinele ăsta afurisit asculta mai bine decât mulţi alţi oameni. Mă incita la confidenţe şi explorai pentru el căi pe care le omisesem. Cu toate acestea, blocajul rezista şi zăpada continua să albească lumea în jurul lui Egueras.

— Nu-ţi face sânge rău! Şi mai ales fereşte-te de imaginaţia ta. E capabilă de şi mai rău, numai şi numai pentru a-ţi uşura memoria.

— Uşor de zis, doctore. Şi măcar de-aş fi sigur că trecutul ăsta îmi aparţine! Mi-ar trebui dovezi, ceva tangibil. Nu crezi că…

Eram deja afară, fugeam să-mi scuip plămânii. Staţia Sensipac se înălţa acolo unde mi-o aşezaseră amintirile. Un punct bun deja. În clipa în care să intru în ea, îmi schimbai intenţia, căzui în patru labe, începui să sap în nisip de-a lungul soclului de beton. Mai departe. Mai adânc.

Da, DA!

Existau, le simţeam cu vârful degetelor şi mai că-mi era de ajuns. În dimineaţa plecării, nu mă gândisem decât la ele, coborând străduţa, cocoşat de bagaje. Nu la numele stelelor ci la ele, sub nisip, lângă Sensipac.

Le scosei la lumină. Netede, translucide, eterne. Agatele. Spirale sidefii, cea a lui Raimondo ce se rostogolise din buzunarul lui în clipa exploziei. Cea a

Rositei, aproape opacă, dar pe care o plimba cât era ziua de lungă peste buze ca pe o pupilă călduţă. Şi a mea, neschimbată, pe care-o numeam agată numai de moft, cu toate că o găsisem în atelierul lui Goncalvez, în scobitura unei bare de protecţie, plină de ulei uzat. Mă priveam în ea, cu nasul în faţă, enorm, bilele ochelarilor şi fruntea, mică, teşită, părul, o buclă blondă, aproape invizibilă.

Nu fugisem pentru ele, în ciuda neţărmuritei plăceri ce-mi încălzea inima, dar acum că acest element se insera în povestea mea, încrederea îmi revenea pentru că masa celor trei bile din palma mea mă asigura că îmi trăisem cu adevărat viaţa, că exista obligaţia de a-mi fi restituită.

Staţia mă înghiţi, îmi afişă pedigriul. Copilul minune, Roman Leyter, se întorcea la cuib. Născut la Egueras din tată şi mamă cunoscuţi, la o dată cunoscută, şi-a urmat studiile într-un liceu cunoscut. Totul concorda. Din vechea mea identitate subzista numai activul bancar din care fuseseră defalcate cheltuielile efectuate de la recunoaşterea mea.

Nul Nemo? Un coşmar pe care nu-l doream nimănui.

Bineînţeles, mesageria primise o informaţie. Dacă fugisem, o făcusem pentru cele câteva cuvinte pe care le ghiceam la nivelul inferior al arborescenţei. M-ar fi putut lăsa flămând. Aveam sentimentul că mă ordonam unei voinţe precise, raţionale, obsedată de o schemă coerentă. Ea îmi desena un parcurs pe care trebuia să-l urmez etapă cu etapă dacă doream să-mi redobândesc integritatea, divertisment de chirurg iluzionist ce mi-ar fi decupat memoria în felii pentru a o distribui cu zgârcenie pe parcursul încercări lor iniţiatice.

Cit de iritat eram, în calitate de câine respectabil al lui Pavlov, mă prezentam la locul menţionat în mesaj. N-aveam mai multă demnitate decât Stany înaintea intervenţiei profesorului Keïno. Dacă mi s-ar fi cerut să mă târăsc, m-aş fi conformat. Fie numai şi pentru un minut, o secundă după plecarea aceea în lumina zorilor.

Drogat cu propriul trecut, ce farsă sinistră!

Aş fi dat mult ca să-l întâlnesc pe ucenicul vrăjitor şi să-l învăţ regulile de bună-cuviinţă. De ce-l vedeam eu rău, dat dracului, ranchiunos, pornit să mă facă să sufăr tot atât cât suferea şi el? Un bolnav, un nebun. Sau un doctor? Îmi încolţise în minte ideea unei terapii revoluţionare destinată luptei împotriva amneziei. Poate că se stimula memoria pentru ca ea însăşi să înregistreze un progres în direcţia cea bună, cea a vindecării? Nu prea mai puteam crede acest lucru de când apreciasem cruzimea tratamentului. Capul îmi vâjâia şi nu mai aveam decât o singură dorinţă, să umplu fisura. Tăietură, rană, arsură cu fierul înroşit ce-mi umplea colţurile ochilor cu licurici. Exista ceva deosebit în felul ăsta de a trata individul, ceva sadic, teribil de inuman.

Exact ca în lumea umbrelor, mişcări cenuşii şi lichide în care fusese compus textul ce-mi era destinat.

BAYONNE PATRU. BLOC HK23 X8 Y1 Z307.

Nimic mai mult. Un rebus.

O suflare şi totul se sfârşise.

Lipsa mă împingea în braţele delirului. Mă aşezai pe o treaptă, la soare. Bilele se învârteau între degetele mele. Gura Rositei pe renglotă, pe boaba de strugure, pe obrazul meu. Nu reuşeam să-mi concentrez atenţia, devia, zbura ca vântul, la întâmplare, prin culoarele temporale.

O explozie foarte departe. Nu prea importantă. Începui să râd văzând figura lui Stany întorcându-se spre gara cocoţată la extremitatea potecii pietruite.

— Nu face mutra asta de înmormântare. La anul îşi vor cumpăra un Crist nou.

— Bani aruncaţi! Ţi-e sete?

Ne-am urcat într-un expres cu destinaţia Franţa, destul de afumaţi. Aveam nevoie de alcool pentru a bate bine cărţile. Cu ochiul umed, îl priveam pe Stanislas pierzându-se în fundul ploscăi sale şi mă întrebam despre adevăratul scop al prezenţei lui lângă mine. De ce se agăţa

el cu atâta încăpăţânare de paşii mei? Nu era în natura keïnosilor să se întovărăşească cu om.

De cealaltă parte a geamului, de cealaltă parte a reflectării mele era Bizanţul. Culorile litoralului, o paletă de materii preţioase, crisopraz, diamant, aur. Muzica monoraiului, o licărire. Mireasma ierbii uscate, a terenurilor calcaroase şi a colinelor, un focar de esenţe rare. Numai alcoolul poate lustrui aşa vechile bogăţii ale pământului.

Am început să schimbăm legăturile, am umplut divina sticlă de la izvor de fiecare dată când suna a gol. A plouat la un moment dat, pe lângă Ariège, peisajul s-a înceţoşat, dar oare chiar am sesizat noi diferenţa? Oricum, ploua pe capetele noastre. Stany cita din toate puterile teoriile cele mai pesimiste ale filosofilor post-kantieni, iar eu, eu mă întrebam dacă sunt eu. În tot acest timp, kilometrii se acumulau într-un ritm de două sute la oră. Soare şi ploi. Ploi şi soare. Şi hora agatelor, atât de plăcute amintirii mele.

Am fost expulzaţi în plin câmp, la zece kilometri de Bayonne. La vest, un zid bara orizontul. În faţa noastră, o baracă prefabricată de proastă calitate în care torcea un pisoi-şef în uniformă, direct importat din Japonia Mersei după informaţii.

— Am luat bilete pentru Bayonne. Ce se-ntâmplă?

— Pentru Bayonne, ia te uită! În sfârşit, ce aveţi de obiectat? Aţi ajuns. După asta, trenul urcă spre nord.

— Ce-i rahatul ăsta în care am intrat?

În faţa tonului pe jumătate mucalit, pe jumătate zeflemitor al keïno-ului pisică, Stany îşi suflecase fălcile şi întrebarea sa semăna cu o muşcătură adâncă. În mod maşinal, îi mângâiai spatele, fapt ce nu făcu decât să-i sporească furia.

Foarte profesionistă, felina ne scuipă o explicaţie în timp ce-şi pilea ghearele. Stany şi cu mine uitasem cu totul de accidentul de la centrala din Anglet, cu vreo treizeci de ani în urmă. Şi totuşi catastrofa produsese mult zgomot şi

morţi. Bayonne fusese şters de pe hartă, radiaţiile îndiguite prea târziu de dispozitivul de securitate Guerenine, patru sute de kilometri pătraţi de teren blestemat îndărătul zidului ruşinii.

Sub hygiafon zăcea o bancă de un verde praz ce mirosea a caprifoi. Odată aşezat, încercai să repun lumea la locul ei, în ciuda greţurilor.

— Nu te mai lamenta atât, Stany. Cred că de data asta aici ni se înfundă.

El insistă pe lângă keïpisică, din ce în ce mai jigodie, aproape arţăgos.

— S-a liniştit de-atâta timpi Putem trece? Aşa, cap-pătrat, fă pe prostu', îţi vine bine.

— O, duceţi-vă, dacă aşa vrea pipota voastră. O băşică mai mult sau mai puţin pe mutra ta de imbecil…

— Şi costume antirad, de unde, mutră de şobolan?

— Pentru asta poţi fi liniştit. Cu condiţia să găseşti una pe măsura caltaboşului tău.

— Ţine-mă, Roman, sau îl sparg. (Îmi zicea Roman de la Egueras.) Şi acolo? Ce-o să găsesc acolo?

— Alice pentru curul tău jegos. Băieţii de la Air Freeze detestă curioşii.

Funcţionarul cu mustăţi adoptase metoda vicleană a vulpii lăsându-şi prada să se obosească. Avea faţă de Stany avantajul calmului şi vedeam clipa în care camaradul meu se va repezi asupra plexiglasului, cu spume la gură. Aş fi vrut să dezamorsez bomba atât cât stătea în puterea mea. Mă ridicai, iar banca îmi rămase lipită de posterior înainte de a recădea cu zgomot.

Urmă o linişte adâncă. Apoi râsul meu. Aveam fesele verzi praz şi râdeam cum nu râsesem niciodată. Râdeam imaginându-mi motanul, încreţit tot sub ochii lui de sfinx, revopsind banca înaintea fiecărei garnituri de tren în speranţa păcălirii vreunui găgăuţă. Râdeam atât de tare încât mă reaşezai.

Ilariant să vezi capetele acelea de animale savante scormonindu-şi în memorie, în muşchi, configuraţia

râsului! Nimic. Nimic. Li se dăduse totul în afara acelui mic nimic ce preschimbă viaţa: râsul.

Ceva mai târziu, îi deplângeam. Pe moment, m-am bucurat de privilegiul meu cu gura până la urechi.

— Hai, vino. Să dăm peste cap unul.

Nu remarcasem oraşul de tranziţie ce se instalase la poalele zidului. Departe de gară şi de caracterul ei oficial. Pe un teren viran şi defrişat ce se transforma încetul cu încetul în depozit de gunoi. Tablă, carton gudronat sau metal recuperat. Un Ierusalim de saltimbanci, de refugiaţi, striviţi de zidul său. Şi tot soarele ce năpădea nu reuşea să poleiască mizeria.

Nu fu greu de găsit un birt. În locul acela dezmoştenit, oamenilor le era întotdeauna sete. Se servea un lichior fără gust, fără culoare, dar ce tărie avea…! Chiar şi Stany se declară mulţumit. Viaţa mergea prea repede, aşteptai să găsim un loc de la o masă ca să întreb:

— Ei?

— Ca focul.

— Altceva?!

— E subţire. Air Freeze a cumpărat terenurile iradiate pentru o nimica toată şi îşi instalează megacavourile de cealaltă parte a zidului.

— Megacavouri?

— Mda, construcţii pentru suspendaţi, dacă preferi. Cei care au bani gârlă ca să aştepte un tratament sau o chestie de felul ăsta.

— Vrei să spui că se crionegizează, crio… criogenizează.

— Au găsit ceva mai bun decât frigul. Un gaz rar, zynargonul. Opreşte activitatea celulelor, totul, şi protejează. De radiaţii mai ales. Iar radiaţiile îi apără pe bătrâni de amatorii de moşteniri, înţelegi cum vine treaba?

— Bine, bine, dar ce legătură am eu cu toată povestea asta?

— E simplu, puişor, ai întâlnire cu un cadavru, iar el

ţi-a lăsat adresa lui.

9

Se auzeau rafale şfichiuind zidul, palme răsunătoare ce dispăreau în oftaturi înainte de a sforăi din nou. Pânzele cabaretului vibrau precum velele întinse până la refuz, acoperind în unele clipe până şi rostogolirea zarurilor pe zinc. În bricul acela fără catarg, barmanul privea consumatorii cu aerul unui căpitan care a văzut prea multe sănătăţi sabordându-se în recifurile de alcool. Iar eu, eu nu vedeam decât streaşina ce golea ploaia prin canalul bordat de spumă.

Eram în ultimul hal.

Trei zile la purgatoriu, într-un cabaret-hotel ale cărui culcuşuri, singurul avantaj, se etalau la mai puţin de zece metri de bar. Dacă s-ar fi putut instala o conductă între salteaua mea şi butoiul cu poşircă, sunt convins c-aş fi supt până la sinucidere. Asta în condiţiile în care mirosul de urină şi de vomat ce răzbate din paie de îndată ce timpul se strică, nu m-ar fi alungat sub ploaie.

Zidul! Dincolo de el, adolescenţa, moartea. Câteva tone de probeton, mirosul urât al atomului şi paza dulăilor prea conştiincioşi.

Aveam cu ce să-mi bat capul, memoria nu-mi lăsa niciun răgaz. La capătul celor doisprezece ani, mă întrebam ce circumstanţe ne-ar fi putut împinge, pe mama şi pe mine, de la Mediterană la Atlantic. Şi cum se făcea că un fiu de pescar devenise atât de bogat pentru a-şi oferi un tratament cu zynargon. Atâtea scenarii îmi umflau buzunarele încât intenţionai să mă improvizez în scriitor. Abordam toate genurile, roman lacrimogen, popular, poliţist sau fantastic. O poveste a ţâncului fără o leţcaie venit la oraş ca să învingă. Cu ajutorul borfaşilor, a zânelor sau a extratereştrilor. Cu un trădător în cârcă. Nimic convingător, bineînţeles. Atât cât să potolesc foamea asta stupidă ce mă împingea la zid.

Stanislas dispărea ore întregi. Consideram comportamentul lui foarte suspect, dar nu mai mult de atât. Se întorcea la căderea nopţii, lac de apă, cu umorul în bernă. În tot acest timp, eu îmi povesteam viaţa şi căutam continuarea din sticlă în sticlă, în ciuda înţepăturilor ce-mi răscoleau stomacul şi a certitudinii că alcoolul mă va lăsa orb.

Suntem cu toţii veveriţe vârâte-n roţi, diferă doar diametrul cuştii. Numai bunul Dumnezeu ştie cât eram de sătul să mă omor atât pentru unul care-mi promisese răspunsuri şi se străduia să le facă inaccesibile. Lucru ce nu mă împiedica să trag tare ca şi cum viaţa mea ar fi depins de asta.

În seara aceea mă pregăteam să-mi iau rămas bun când o cascadă de apă pătrunse sub cort în acelaşi timp cu o aparenţă de femeie. Pentru siluetă treacă-meargă. Pentru restul, a se adresa la reclamaţii. Îi iertai figura cu atât mai mult cu cât ţinea în braţe forma pleoştită a lui Stany. Înainte să am timpul să mă îngrijorez, acesta îmi şi făcuse cu ochiul complice. Ticălosul, se răsfăţa, atât de îmbuibat încât lua meseria de câine în serios.

— Mai nou, plimbi grădiniţele?

— Cu mine vorbeşti, Lovecraft?

Nu mă gândisem mai-nainte, dar bărbia mea semăna puternic cu cea a sihastrului Providenţei. Mi-am făurit o stimă solidă pentru damă. Citise sau văzuse gravurile din cărţile rare.

— E-n regulă, Louisa, e O.K., bâigui Stany.

— El e cu banii?

— Da. Repetă-i şi lui ce mi-ai spus adineaori.

Mă jenam să mă uit chiorâş la aluatul torturat al obrajilor ei, la nasul frânt ce vibra la fiecare inspiraţie, la ochii de iasomie pe care trebuie să-i fi furat vreunui star de la Paramount. Se numea Louisa Cherokee, dar fâşia curcubeu ce-i încingea craniul făcea trimiterea mai degrabă la indienii huroni sau sioux. În tot cazul, era genul de permanentă ce rezistă la furtună.

— Ai vrea să mergi în partea cealaltă, după câte mi-a spus Stany.

— Şi să mă întorc.

— Se poate juca. Cât bagi în afacere?

Laba Saint-Hubertului îmi mângâie coapsa o dată.

— O mie de credite, de acord?

— Poate cu Aşchiuţă să faci tu afacerea asta. Să zicem că n-am auzit nimic.

Stany apăsă din nou, mai puternic. La urma urmei, banii nu reprezentau nimic pentru mine. Moştenisem o avere tastând la o claviatură.

— Zece mii.

— Corect.

— Două mii acum, restul la întoarcere, murmură Stany.

— Vă grăbiţi?

— Într-atât ne deprimă cătunul ăsta, că o să ajungem să bem apă. Înţelegi?

— Mai e ceva. Nu lucrez singură. Şi atâta timp cât n-am deschidere, nu putem trece.

— Când?

— Nu ştiu. Poate să fie peste o lună sau chiar şi mâine. Nu depinde de mine. Deschiderea, copiii mei, deschiderea!

Târgul se încheie cu aceste cuvinte sibilinice. N-aveam de ales.

Ne-am instalat la ea. Un adăpost de tablă ondulată ce ameninţa să ne facă bucata ori de câte ori vântul îşi lălăia romanţa. Trăia cu un copil a cărui mamă nu putea fi. Numai dacă crezi în minuni. Micuţa fetiţă din Gibraltar evocată de Brasillach avea fără îndoială această frumuseţe fără strălucire, acea nuanţă de trandafir cenuşiu ce accentua licărirea furtunilor. Shine vorbea cu un accent basc ce înapoia ploaia norilor. Când moţăiam, i se întâmpla să-şi treacă degetele prin părul meu rostindu-mi prenumele, Roman, Roman, foarte încet şi nu ştiu de ce îmi

venea chef să mă branşez la Sensipac. Ciudat cum copiii şi cu mine schimbam vibraţii luminoase. Şi nu se limita numai la Shine. Toţi mucoşii din tabără, de fiecare dată când îi întâlneam, îmi surâdeau din spatele măştii foamei şi expresia lor de Mozart asasinat declanşa în mine revolte surde şi impulsive ce sfârşeau prin a se epuiza în lipsă de ţintă.

Shine mă iubea, eu o iubeam, dar timpul trecea între beţii şi clipele de tandreţe.

O săptămână, două, am tot mâncat omlete prea sărate, am ascultat monstruasa vorbindu-ne pe un ton plângăcios de ascensiunile pe care nu le va efectua niciodată. Deasupra patului meu prinsese în pioneze o hartă cu albastru şi alb a Alpilor, o reprezentare naivă dar precisă unde figurau numele defileelor şi ale piscurilor. Colorase cu carioca roşie Mont Blanc-ul şi trasase mai multe itinerarii de acces cu care ne împuiase capul deşi îi explicasem de o mie de ori că Mont Blanc-ul trezea în mine tot atâta poezie cât un flanel sintetic. Barem de-ar fi ales Jungfrau, Everestul sau Annapurna! Fiecare dintre noi are visele pe care şi le merită. Nu că ar fi fost incultă, din contra. Biblioteca ei, chiar dacă era deteriorată de umiditate, conţinea o groază de comori. Dar ea visa numai la Franţa, restul lumii o lăsa indiferentă.

Micuţa o urmărea în călătoriile ei imobile, zăpada şi gheţarii se reflectau în obrajii ei, o vedeam fixând pioletul, încordându-se în trecerile dificile şi respiraţia îngheţându-i înainte de a leşina. Eu deveneam marmotă murată-n alcool, hibernam aşteptând ipotetica deschidere. Roman, Roman, sunt cu tine, şoptea copilul de pe înălţimi atunci când adormeam şi ăsta-mi era un cântec dulce, la fel de tăcut ca o avalanşă, departe, departe, pe versanţii lui Mont Blanc.

Stany o detesta pe Shine. O omora din priviri ori de câte ori se apropia de inima mea. În momentele alea tare aş fi vrut să-i rup şira spinării, dar în adâncul meu se declanşa o reacţie neobişnuită ce mă făcea să-l iert de îndată. Când îşi dădu seama că manevrele sale de

diversiune eşuau, luă obiceiul de a pleca cu noaptea-n cap ca să mă facă să simt adânc lipsa lui. Cei puţin aşa credeam eu.

Dacă n-ar fi fost soarele ce-mi urla în memorie, n-aş fi petrecut toamna în găoacea aia. Louisa ne promitea deschiderea dar nu prea se agita şi cum o luam la întrebări, devenea Herzog şi îşi scotea colţii. Cel mai ades îmi reproşam că-i vărsasem avansul.

Ieşeam rar, citeam mult. Singurele mele vizite erau la zid. Cu agatele în mână, mergeam de-a lungul lui ore întregi, căutându-i o falie. Un hop în firul timpului, un accident, un hiatus. În spatele lui se afla cea de-a treisprezecea aniversare şi altele, fără îndoială. În disperare de cauză, îl împingeam, îmi izbeam fruntea de el, îl sfidam. Tot atâtea gesturi inutile ce nu făceau decât să-mi exacerbeze durerea. Când mă înapoiam, umorul meu execrabil năpădea femeia şi copilul.

Era o seară obişnuită. Umbra zidului stingea asfinţitul, băusem şi mă plimbasem, lama se apropia cu paşi mari şi în tabără braserourile înfloreau. Mirosul omletei îmi dădea maţele afară, Stany o ştersese de noapte, iar eu aveam chef să fiu rău.

— Deschiderea ta e un fleac, Louisa. Ne duci cu preşul. Şi-a întors spre mine mutra de lup jupuit, ţinând în mână tigaia şi un ou. Ochii săi aveau culoarea neveurilor primăvara, realizai că nu ne-a minţit. Ştia o filieră. Dar în seara aia căutam cearta cu lumânarea, ăsta-i adevărul.

— Trebuie timp, te-am prevenit.

— Nu mai pot. Acum c-ai încasat biştarii, te aştepţi c-o să renunţăm. Nu-mi place să fiu luat drept fraier, Louisa. O să-ţi dau o lecţie.

— Îndrăzneşte.

Pe fundul tigăii uleiul clocotea. Louisa lăsase oul. Un picior bine plasat şi uleiul i-ar sări în faţă. Poate că asta ar mai fi ameliorat lucrurile. Cu condiţia să nu fiu eu în situaţia ei dacă se dovedeşte a fi mai rapidă. Shine tremura într-un colţ. Violenţa ce urca în mine mă paraliza,

nu-mi ştiam un aşa potenţial de ură. Pentru nimic în lume n-aş fi vrut să rănesc puştoaica Dar mecla aia de ceară topită mă provoca la mai rău. O dată, o singură dată s-o chinui şi s-o fac demnă de ochii ei.

— Destul.

Stany stătea în prag, cu coada ridicată. Fuma o ţigară etiopiană ce puţea a smirnă.

— Problema-i rezolvată. Am codul pentru noaptea asta.

— M-ar mira, fluieră Louisa.

— Mă doare undeva de părerea ta Pentru opt mii de credite, ai de găsit combinezoane şi material într-o oră. Cât să degustăm incomparabila ta omletă.

Tigaia fu trântită din nou pe placa încinsă. Îmi descleştasem pumnii. Shine se ocupa deja să spargă ouăle. Fără un cuvânt, Louisa îşi îmbrăcă vesta de oaie şi ieşi.

— Cum ai făcut?

— M-am descurcat. Noi, keïnosii, ne ajutăm întotdeauna.

Fu tot ce putui scoate de la el.

Ultima omletă avea un gust de ploaie, chiar dacă Shine veni s-o mănânce pe genunchii mei.

Am plecat în jurul orei 11. Oraşul de pânză dormea; în braserouri câţiva tăciuni mai pâlpâiau, câteva umbre palpitau între lăzile Semilunei-Roşii, cântecul imperceptibil al stelelor ne însoţea, estompat de luna plină. Furtuna se depărtase spre vest.

Doi oameni ni se alăturară, nu prea vorbăreţi, mai degrabă încăpăţânaţi, cu o desagă în bandulieră. N-am pus întrebări. Înotam toţi cinci prin mocirlă, bucuroşi să respirăm aventura în afară de Stany ce ne înjura ori de câte ori o băltoacă îi îneca botul.

Ne-am depărtat de tabără şi de zid vreo doi kilometri. Eu tăceam, presupuneam că-şi cunosc meseria. În amonte de terminus, am ajuns la o staţie Sensipac. Izolată, aproape de o vilă în ruină. Unul din recruţi ce se numea Boyo scoase din traista lui un asortiment de chei

magnetice în timp ce confratele lui, un anumit Lou, curăţa cu lopata nămolul pe o suprafaţă de doi metri pătraţi la patru paşi de cabină. Nu schimbaseră un cuvânt, ca şi cum s-ar fi înhămat la o muncă de rutină.

Louisa stătea îmbufnată în colţul ei. Nu i-o ierta lui Stany că-i furase momentul de glorie şi plăcerea de a-mi trimite uleiul în nas. Tranşeul cobora adânc. La nivelul genunchilor, lopata întâlni o suprafaţă de metal. Trebui curăţată, scoasă la lumină. Un chepeng rotund închis într-o masă de beton. Boyo podidi pe buloane în fulgere de energie statică. Cu un zgomot clar, chepengul de trecere se deschise peste tenebre.

Cei doi se ridicară de şale şi îşi aprinseră câte o ţigară. Louisa asculta noaptea. Mă apropiai de gaură şi cercetai marginile ei. Era suficient să-ţi petreci picioarele, să te laşi în jos, găseai cu siguranţă o scară de bord. Chiar în clipa în care mă pregăteam să mă bag, Boyo mă dădu la o parte cu un brânci. Violent. Nu avui nevoie de nicio scuză. Deschizătura se ilumină, un fascicol orbitor traversă câmpul, o lamă de cer, pe cât de frumoasă pe atât de mortală. O secundă mai târziu şi m-aş fi trezit tăiat în două la nivelul bazinului de capcana laser.

— Asta-i pentru curioşii de felul tău, rânji Louisa.

— O.K., trecem primii, spuse Lou. Nu lânceziţi. Chestia asta se declanşează în fiecare minut.

Nu fusei ultimul la coborât. Tehnicienii aprinseseră două proiectoare de umăr. Era loc numai între nodurile reţelei şi perete.

— Nu sunt riscuri. Evitaţi numai contactoarele ce depăşesc blocurile de alimentare.

Lama trecu încă o dată peste capetele noastre, o strălucire azurie ce imita luna începurăm să ne mişcăm, aplecaţi ca şobolanii. Numai Stany găsea situaţia confortabilă. Ecoul paşilor noştri se depărta încet, iar în cursul rarelor noastre pauze, îl auzeam descrescând la infinit.

Grosimea cablurilor Sensipac mă impresiona Pe acolo

treceau spectre largi, sunetul, bineînţeles, imaginea, mirosurile, o anumită idee de volum, atmosferele, microcosmosuri întregi. Nu realizasem niciodată cu adevărat puterea Sensipacului. Nemulţumită de a revoluţiona numai comunicaţiile, reţeaua totală a zdruncinat domenii atât de diferite precum arta, stocajul de informaţii sau psihologia. Realizatorii, regizorii creau pentru Sensipac. Era suficient să te branşezi ca să te trezeşti cu Fabien, într-o carlingă pierdută în largul Buenos Aires-ului, în inima ciclonului, căutând câteva stele, precum o momeală mortală în fundul unei curse. Era suficient să vocalizeze o adresă ca să respiri parfumul cedrilor din Beyrouth, în grădina unei mătuşi îndepărtate şi s-o asculţi pe bătrână vorbind de artroza ei. Era suficient să întinzi mâna pentru a culege puţină ploaie deasupra ştrandurilor din Sahel. Era suficient…

Atinsei izolaţia ca şi cum prin ea aş fi putut spiona acest du-te-vino măreţ ce regiza o bună parte din lume. Mă gândeam la tatăl meu, la întunericul coşciugului, la întunericul cabinei şi mă sufocam. Pieptul mi se ridica spasmotic, aerul pe care-l inspiram nu-mi dădea suficient oxigen.

Când căpăcelele se închiseră de fiecare parte a grupei, urlând, crezul că am atins un contactor.

10

— *Controlul. Identificaţi-vă, vă rog.*

Vocea răsună în tunel, amplificată de plăcile de fontă. Sudoarea îmi înţepa ochii. Imperturbabil, Boyo despacheta combinezoanele, ni le distribuia. Lou îşi rodea unghiile.

Louisa era palidă în lumina proiectoarelor. Bombăni:

— E rândul tău, dulău. Sper să ai numărul cel bun.

Stany enumeră o secvenţă de cifre şi de litere.

Linişte abia şifonată de pelicula antirad cu care ne echipam, blocându-ne sângele în artere. Îndârjită.

— Dacă te-ai înşelat, I.A.-ul îţi va mai da o şansă,

şuşoti Louisa. După aceea, Domnul să ne aibă în pază.

Găsiseră un sac protector pentru Stany cu o vizieră transparentă şi un filtru de aer. O chestie nostimă în alte condiţii, în alte locuri.

Deasupra noastră apăsa zidul. Mai degrabă ideea de zid.

Nu se întâmplă nimic.

Secretul vieţii mele merita riscul pe care mi-l asumam?

— Autorizaţia de acces acordată. Vă rog să vă îmbrăcaţi echipamentul HX 23. Intraţi în zona 600 Roe stabilizată. Autonomie cinci ore. După acest termen, luaţi legătura cu centralul pentru noul cod. Mulţumesc.

Nimeni nu sări în sus când sasul ne eliberă căci combinezoanele noastre cântăreau, nu glumă. Dar în inimă bucuria exista. Îl căram pe Stany sub braţ şi mi-era suficient să întorc uşor capul ca să desluşesc prin plastic ridurile ce-i parcurgeau capul şi câteodată ochii lui de turist prins pe un aeroport israelian de o brigadă islamică.

Mai departe decorul se perpetua, identic. Intestinele reţelei ocupate de o serie de digestii mute şi la fel de iuţi ca lumina, baletul proiectoarelor pe zgrunţurii betonului, înaintarea în profil pentru a nu declanşa o catastrofă, ritmica respiraţiei noastre în grila filtrului. Vorbe inutile. Gesturi repetate. Automate într-un tunel prea mic pentru ele. De departe în departe, forma rectilinie a amplificatoarelor de care ne frecam pieptul. Şi câteva chepenguri, uneori iluminate de un fascicol laser, ca nişte bruşte suduri fără scântei.

Grăbisem pasul în ciuda sudorii şi oboselii, hăituiţi de termenul de cinci ore. Greutatea lui Stany îmi trăgea umărul. Cred că a dormit cea mai mare parte a traseului.

În sfârşit Lou indică o scară ce nu se deosebea cu nimic de celelalte. O urcă până la jumătate, lăsă să treacă pânza laser înainte de a se lupta cu butoanele. Cu cronometrul în mână, Boyo îi dădea ustensilele. Tac, tac, tac… tac. Şapte puncte de fixare cedară fără probleme.

Celelalte două rezistară. Secundele defilau pe contor. La un moment dat, Boyo îl trase pe Lou de mânecă. Acesta ridică din umeri, una din piuliţe tocmai sărise. Se enerva pe ultima, căci percutoarea derapa Camaradul îl apucă de braţ, forţându-l să se aplece, dar totuşi nu destul de repede. Ghilotina de lumină coerentă apăru, dispăru. Se auzi un zgomot mat, capul percutoarei, tăiat drept, căzu la picioarele noastre. Nicio izbucnire. Un râs nervos, sec, ne mişcă buzele.

Placa cedă la prima lovitură de ciocan. Louisa şi cu mine aşteptarăm trecerile următoare ca să ne riscăm la exterior. În timp ce-mi pocnii capul de ghetele ei, ştiui ce resimţea un viitor ghilotinat.

Senzaţia de sufocare nu dispăru nicidecum atunci când ieşii în lumina lunii: ne aflam în fundul unui canion larg de trei metri ai cărui pereţi atingeau aproape astrul. O staţie părăsită ne bloca una din ieşiri.

Nimeni.

Greierii cântau. Fluturi de noapte zburau la firul ierbii, în jurul tufelor de iarbă ce sfârtecau gudronul. Prezenţa lor în zona iradiată le conferea o aură feerică, ireală. Penetram o lume stinsă ce fremăta.

Două tăieturi, strâmte şi clare, despicau canionul. Lumină la capăt. Halucinantă ca forţă.

Paşii noştri pe iarba umedă vibrau în mod ciudat prin filtru.

Am dat într-o alee strivită de şiruri de neoane. Un coşmar de arhitect, blocuri cubice aliniate faţă în faţă, reci, dure, albe sub iluminarea concentrată, înghesuite ca nişte frunţi de piatră într-o paradă titanică. Fără gingăşia unei ferestre sau unui simplu ochi de bou, dădeau impresia că pe vechile construcţii fusese turnată o învelitoare ermetică pentru a le izola de rău.

Între cerul în fuziune şi pământ, şiroind de cascade de falene ce se sfărâmau pe asfalt, ziduri vaporoase şi tremurătoare ce renăscoceau zăpada, blândeţea ei, tresăririle ei atunci când viscolul o răscolea Insectele se

lipeau de filtre, de ochelari în timp ce, în spate, amprentele ni se decupau întunecate pe covorul de aripi. Şi moartea albă continua să bântuie tenebrele, atât de diafană, atât de intensă încât o luai drept o zvâcnire de viaţă.

Curăţai geamul lui Stany şi scuturai sacul. Dormea.

— Îi urmăm?

— I-ai întrebat?

La Saint-Hubert, diferenţa între somn şi starea de veghe e infimă Când doarme ai crede că meditează şi vice versa O ajunsei din urmă pe Louisa.

— Bayonne Patru, blocul HK 23, îţi spune ceva?

— Sigur că da Suntem chiar în zona lui Bayonne Patru. Dacă mi-ai fi spus o altă cifră, aveai de mers zece borne.

— Şi blocul? E unul dintre alea? Cum se intră înăuntru?

— Lou va veni cu voi. Consultă o diagramă. Hei, Lou, îi însoţeşti la HK 23. Uite, astea-s coordonatele. Se pare că a sosit ceva nou acolo. Bun, deci prudenţă şi nu lăsaţi urme.

Am luat-o la dreapta printre două cuburi, apoi la stânga pe o alee asemănătoare cu prima Lou înainta repede, ferindu-se cu gesturi precise de norii de aripi. Din verde kaki, combinezonul său devenise gri pal. Şi al meu la fel, fără îndoială. Încă respiram cu greutate. Un orologiu îmi ticăia în cap. Urmele noastre în puncte se ştergeau cu repeziciune, mă pierdusem deja în acest univers monoton ce-mi provoca dezgustul.

— Ţine-mi asta!

Îi prinsei sacul. Îngenunche în dreptul unei faţade şi mângâie betonul. Un fragment de tencuială, nu mai mare decât o unghie, se desprinse. Strecură înăuntru doi senzori conectaţi la o regie înainte de a se aşeza fără multe mofturi pe o saltea de falene.

Eu rămăsei acolo, înfipt ca un om de zăpadă oarecare, cu paporniţa de câine în mână. O diodă începu să clipească.

— E de aşteptat vreo cinci minute. Am lansat himera. Trebuie să ajungă până în inima sistemului şi să-l facă să creadă fel de fel de chestii. Creierul mega-ului se dă mare dar în fond e un naiv. Cu ce treburi înăuntru?

— Am venit să-mi văd mama.

— A şters-o fără să-ţi lase nimic?

— Las-o baltă, Lou, interveni Stany. Nu-i treaba ta.

— Ce vrea să spună, Stany? Explică-mi.

— Crede că vrei s-o faci să cedeze.

— Cum asta?

— În majoritatea cazurilor, tipii pe care-i aduce aici au fost păcăliţi de bătrânii lor. La nivel de moştenire, pricepi? Meseria lui Lou este să trezească aceste cadavre ca să-i facă să semneze un nou testament în favoarea clientului.

Preferai să tac şi să-mi imaginez drumul himerei în jungla de biţi, falsele alarme la trecerea unui plombaj, un pas înainte, doi lateral, camuflajele, salturile necondiţionate, branşamentele forţate spre rutine de decodificare, capcana de amorsat, cea de evitat. Un schimb aproape instantaneu de replici, un atac brutal, un blocaj simulat şi deschiderea, dezvirginarea sistemului. Regia bâzâi.

— Feriţi-vă, nu se ştie niciodată.

Abia avurăm timpul să fugim în spatele unghiului cubului, să aruncăm un ochi pentru a nu rata focul de artificii, să răsuflăm uşuraţi. Lou ne chema.

O intrare se deschise în bloc, un culoar carenat o prelungea până la o criptă. Ameţeală! Nici sus, nici jos. Băteam pasul pe loc la marginea vidului. O rază de lumină roz murdar, viscerală se înălţa în centrul imensei săli, scăldând corpurile întinse pe grile.

Mii de cadavre distribuite pe nivele, goale, ca de cretă, cu aparenţă sfărâmicioasă ca organele de molii calcinate. Bogaţii şi amanetaţii acestei lumi reduşi la expresia lor cea mai simplă. Graşi, slabi, tineri, bătrâni, bărbaţi, femei, copii în linie, în rânduri, în coloane, în

matrice. Păr şi bărbi cenuşii, buze minerale, pleoape filtrând priviri de statuie. O enormă familie de alburii aşteptând învierea.

Două platforme alunecaseră până la noi, venite din profunzimile roşietice. Lou mă aşează pe prima.

— Formează coordonatele pe terminal, maşina te va conduce. Ca să te întorci, faci *RETURN.* Ai o oră. Nu mai mult. Nu voi aştepta.

X8. Y1. Z307.

Ascensorul merse de-a lungul unui şir, apoi altul, plonjă încet. Cadavrele defilau, cu nasul ridicat spre boltă, înspăimântător de rigide. Respiraţia mea de astmatic în râtul de aramă puncta traseul. Vampirul şi adormiţii, moartea şi copii ei. Din a-mi şti carnea caldă şi moale, din a-mi pândi următoarea pulsaţie a inimii, nu resimţeam nicio siguranţă, nimic altceva decât o imensă umilinţă în faţa misterului supravieţuirii. Eram un vis îmbătrânind, ei nu mă vedeau, atârnaţi de firul timpului precum picături în echilibru.

— Mi-e frig, spuse Stany.

— Spune mai degrabă că ţi-e frică.

— Dacă aş putea să trag o duşcă, m-aş simţi mai bine.

— Nu te-a mai făcut nimeni fricos până acum?

— Din câte ştiu, nu. În faţa acestor spectacole, mă întreb dacă merită osteneala de a-ţi meşteri creierul. Cu cât îmbătrânesc mai mult, cu atât mai puţin îi înţeleg pe oameni. În fine, exista atunci un fel de inocenţă în a te pişa pe tomberoane. Acum, când urinez în toaletele turceşti, am din ce în ce mai mare poftă să sting totul, să-mi vărs tot oful, să urlu la lună.

— Faci pe dracu'!

— Ce ştii tu?!

Chiar, ce ştiam eu?

Ăştialalţi îşi râdeau zdravăn de teoriile noastre de filosofi de salon. Visau ei oare? Construiau imperii în linişte? Sau poate că zynargonul paralizase fiecare celulă, aducând noaptea profundă, cea care nu admite nicio

lucire, nicio inteligenţă?

Goliciunile îşi pierduseră tot erotismul; pântecele şi sexele erau blocuri de marmură. De fiecare gleznă atârna o placă ambutisată, la fel de dizgraţioasă ca o etichetă pe tabloul unui maestru. Cu toate că o pudoare stupidă îmi crea o reţinere, eram nerăbdător să-mi văd mama.

Platforma se înscrise într-o nouă travee, încetini. Un zynargat, doi, trei. Oprire. Călcâiele cadavrului se odihneau la nivelul bărbiei mele. Mă înălţai pe vârful picioarelor. Privirea îmi alunecă pe coapse perfecte, pe o vulvă lividă, o burtă netedă, sâni precum coline de talc, un gât de fată tânără.

Douăzeci şi cinci de primăveri, nu mai mult. Maică-mea nu putuse muri atât de tânără. Verificai indicaţiile terminalului.

BAYONNE PATRU HK23 X8 Y1 Z307.

Nicio greşeală. Plăcuţa de identificare îmi atârna în faţa nasului.

DOREEN LEYTER NĂSCUTĂ ROLLSMAYER.

Mă agăţai de grilă, mă căţărai pe balustrada ce împrejmuia platforma şi descoperii faţa Doreenei, faţa soţiei mele.

Trecutul mă invadă.

11

Un pic înainte, un pic după. Oribilă frustrare.

Purtam acelaşi combinezon antirad. Proiectoarele stinse, soarele încă ascuns. Prea devreme ca umbra mea să fie cea a unui uriaş. Vântul de decembrie măturase falenele uscate departe de cavouri. Socrul meu, mare fumător în faţa Eternului, nu ştia ce să facă cu mâinile. El fusese cel

ce insistase ca eu să fiu prezent în dimineaţa aceea. Eu nu voiam. Doreen murise şi până ca serviciile de reanimare să intervină, creierul îi fusese deteriorat iremediabil.

Bineînţeles, dacă în câteva secole avea să se descopere cum se reînnoadă lanţurile de neuroni şi cum se relansează sinapsele… dar mai bine să crezi în Dumnezeu. Sufletul Doreenei îşi luase tălpăşiţa iar noi nu-i vom prinde niciodată. Charles Rollsmayer achita nota; din decenţă, mă conformasem. Stăteam spate în spate ca doi duelişti în răcoarea dimineţii. Inginerul de la Air Freeze scruta cerul încadrat de zid.

— Nu mai întârzie mult.

Îl privii, tresării. Îndărătul vizierei, un ou cât un cap, vreau să spun o minge de carne ovoidă fără ochi, fără nas, fără gură, continua să vorbească de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic.

— O să meargă repede, o să vedeţi. După aia, veţi fi liniştiţi.

— Cât de în siguranţă e? interveni socrul meu.

— Faraonii nu erau mai bine protejaţi.

— Asta nu ne-a împiedicat să ajungem aici.

— Pentru că ni s-a dat autorizaţia de survolare. Aţi examinat cripta? O bombă de trei megatone abia ar zgâria construcţia.

— Şi totuşi există un mod logic de a intra.

— Într-adevăr, cu condiţia să ştii să reperezi un contact de patru centimetri pătraţi pe o suprafaţă de o jumătate de hectar. Oul nu se lăsa intimidat. Apoi trebuie să dejoci cel mai bun program algerian al timpului, optsprezece protecţii îmbucate în *overlay* cu detecţie automată de *scanning.*

— Ce-a făcut un om, poate desface un altul.

— Aşa-i. În cazul ăsta, îi urez distracţie plăcută. Nu ştiu pe nimeni care să fi scăpat Gardienilor.

Sosirea navetei puse capăt acestui schimb de replici. Reuşii să nu mă reped spre coşciugul de sticlă manipulat de două noi capete de ou. Naveta fluctua, o clipă ici, alta

colo. Culorile se preschimbau, se descompuneau, reveneau, o emisie instabilă pe frecvenţa ei. Lumea se destrăma asemenea unei pânze prea vechi pentru a suporta trecerea timpului.

Ape translucide brăzdau ecranul de abur, descoperindu-i încetul cu încetul corpul. Doreen expusă în vitrină, cu nuditatea gârbovită, cu paloarea anemică, cu carnea umflată de criogenizarea temporară. Doreen, precisă, alb pe negru, singura ancoră în care să fixezi universul în decădere.

Abia deschisă capsula o falenă scăpată din holocaust i se puse pe buze şi crezui o clipă, când aripile îi palpitară, că Doreen îmi vorbea de dincolo de moarte. Cu un gest brusc, tatăl alungă insecta Aşadar omul acesta nu visează niciodată?

Şi ploaia? Nu ploua. Eşti sigur? O aversă poate, în clipa în care corpul pătrundea în cavou. Nu, soarele puţin mai sus, umbrele noastre mai scurte.

Detalii nesemnificative ce rănesc memoria Un trecut aspru şi ruginit îmi zdrelea dragostea Nu mai eram sigur de nimic. O navetă sau o camionetă colorată negru şi argint? Sau poate un dric decent şi greu, cu linţoliul funerar fluturând în vânt, tras de doi cai negri... Mă agăţam de imaginea Doreenei, de albeaţa sa de Ofelie dar, pe nesimţite, mă cutremuram. Am trăit într-adevăr scena asta? Câţi funcţionari de la Air Freeze asistaseră la ceremonie? Câte ouă? În ce anotimp?

Evoluam într-un puzzle ale cărui personaje păstrau piesele, împiedicându-l să se risipească în cele patru părţi ale rătăcirii.

Urmai coşciugul de-a lungul culoarului, cu mâna aşezată pe o gleznă ce se încălzea încet. Ne-am urcat toţi (mai ales nu mă întrebaţi care *toţi)* pe o platformă şi ultimul drum a început. În linişte, în pădurea de marmură, între crengile sale cenuşii ce nu se vor mai ridica. Geometria nudităţilor etalate ne dădea impresia că suntem noi înşine culcaţi, deseori numărul face legea.

Oprire. O grilă, o plasă impalpabilă. Am aşteptat carnea să atingă temperatura ambiantă. Pompele coşciugului evacuau apa cu poticneli, nu era frig. Stăteam totuşi cu pumnii în buzunar. Un ou a bombănit, a consultat un cadran, a pregătit o injecţie. O picătură curată în vârful siringii, o perlă de eternitate şi Doreen a trecut dintr-o stază în alta, de la culoarea apei la culoarea cretei fără să resimt altceva decât o furnicătură când acul a străpuns pielea.

Apoi au depus corpul precum o carne pe tejgheaua unui măcelar, cu precauţiunile paradoxale ale îmbălsămătorului, şi Doreen s-a integrat confreriei „suspendaţilor", a morţilor vii pentru totdeauna. Când i-au pus eticheta la picior, am ştiut că pornim două traiectorii paralele. Povestea mea se va termina peste un secol la două sute de kilometri de Pământ, într-o urnă pe orbită sub ochiul impasibil al stelelor, în timp ce a ei nu făcea decât să înceapă.

Înainte de a pleca, i-am trecut mâna prin păr, părea bumbac foarte uscat, mi-a fost teamă să nu-l rup. N-am putut-o săruta, între crio şi efectul zynargonului, o strâmbătură îi revenise, un relief de rictus al groazei pe care specialiştii nu i-l putuseră şterge în totalitate.

Dar de ce murise Doreen? De ce groaza aia?

Îmi pierdui echilibrul. Mă aflam în vârful unei corăbii, căptuşeala velei se prăvălise de-o parte şi alta, iar malurile, ascunse de ceaţă, licăreau lugubru. La picioarele mele, fluxul timpului, inalterabil, incomprehensibil.

Urlet…

…

Nu deschisesem gura.

Urlet…

…

Mă clătinai, cocoţat pe bara platformei. Deformând învelitoarea sacului, Stany se ridicase pe labe, gâfâind, scrutând adâncimile megacriptei în timp ce Doreen îşi urma periplul, departe de viaţă, departe de mine.

Era dificil să ghiceşti originea acelor strigăte. Ciudate ecouri se împleteau sub boltă, sunetele foloseau curenţi secreţi, urcând, plonjând, întorcându-se de pe spate pe faţă, atingând fese, sâni, deformându-se peste bărbii sau frunţi până la a imita sonoritatea unei corzi căutând o ieşire într-un labirint flasc.

— Ca om de veghe, eşti formidabil! Presupun că n-ai văzut nimic.

— Ce te-a apucat? Eşti prost dispus?

— N-am chef de râs. Priveşte I

O flacără albăstrie pâlpâia câteva etaje mai jos, câteva rânduri mai la dreapta, subţire ca un pumnal, iar albastrul acela luminos cu sufletul roşu-sânge contrasta cu monotonia iluminării.

— Se distrează bine, ticălosul.

— De cine vorbeşti?

— De cine crezi că vorbesc? De congresul pastorului protestant pe care l-am întâlnit adineaori?

— Lou?

— A dat peste un încăpăţânat. În general, ameninţarea cu radiaţiile e suficientă ca să-i facă să cedeze. Semnează fără probleme. Ca să ajungi la arzător, trebuie că tipul e bine călit.

— Nu simţi nimic?

— Talpa picioarelor, asta degajă mirosul ăsta urât când se roşeşte.

— Termină-te. Cum naiba merge bicicleta asta?

Mă izbii de inteligenţa îngustă a platformei. Singura deplasare autorizată se baza pe sistemul de coordonate pe care-l folosisem ca s-o regăsesc pe Doreen. Stany mă observa cu un aer dezamăgit.

— Fără bravuri, azi. Oricum, data viitoare nu vom mai fi aici ca să-l oprim. S-o ştergem.

Strigătele. Strigătele chiar şi cu palmele pe urechi. Liniştea în sfârşit, teatrală, de o virginitate uluitoare. Bogătaşul cedase, sau poate că adevărata moarte, cea care

nu admite întoarcerea, îl lovise.

Galeria, apoi proiectoarele arzând retinele, plângând aripi sfărâmate. Rămăsei o clipă nehotărât, în pragul cavoului. Amintirea Doreenei mă hărţuia, mă aşteptam la o dimineaţă de iarnă, cochilia goală şi transparentă a cosciugului deschis în soarele inoportun, strângerea hotărâtă a mâinii de către Charles Rollsmayer şi zborul navetei sau fuga dricului într-un vârtej de fulgi albi.

Departe, departe, o rumoare mecanică.

Am aşteptat, cu spatele sprijinit de zid, apoi strigătele au reînceput. Strigăte de femeie, isterice de data asta. Poate şi mai tragice. Doreen? Câte posibilităţi? Foarte puţine. Dar Doreen? Şi masca de groază din nou, Neputinţa mă înnebunea.

— E inuman. Nu-l putem lăsa s-o facă.

— Ai avut ce-ai vrut?

— Aşa cred.

— Mai avem nevoie de el ca să ne întoarcem, sau de ceilalţi?

— Nu. Tu ai cuvântul de trecere. Dar…

Făcusem greşeala să pun sacul aproape de control. Cu un gest din cap, prin învelitoarea de protecţie, Saint-Hubertul smulsese himera de pe zid şi, sistemul redobândindu-şi drepturile, uşa grea se reînchidea peste mormântul Doreenei. Nu se mai auziră strigătele. Numai un mormăit ce rumega pe metal în adâncurile oraşului morţilor.

Stany se agita în capsula lui.

— Hai, e mai bine să nu lâncezim pe aici.

— Îţi dai seama că ai ucis un om?

— Numeşti asta crimă, tăticu? Aş zice mai degrabă eutanasie.

Nu mai aveam argumente. Câinele ăsta diabolic le găsea pe cele ce nu admiteau răspuns. Îl luai sub braţ şi fugii, departe de a-mi găsi pacea în suflet. Ceva mă tracasa.

O rumoare.

Lui Lou n-o să-i lipsească aerul. Cripta conţinea destul oxigen pentru o armată întreagă. Atât cât va dura rezervorul arzătorului, Lou va avea lumină. Dar, foamea, Dumnezeule! Foamea! Mizerabilul va muri de cea mai oribilă dintre morţi. Numai dacă nu…

Tunet îndepărtat.

Refuzai să mă gândesc, mă orbii cu proiectoarele, plânsei pe falene, fără să pot alunga imaginile insuportabile. De băut şi de mâncat! Megacavoul era înzestrat cu tot. Mâncare din belşug, prăjită la flacără, apă de aspirat în artere. Şi când toată acetilena se va fi consumat, canibalul va acţiona pe întuneric, din nivel în nivel, pipăind pe grile şi, fără să-i pese de gustul de cenuşă ce-i va întârzia pe buze, va muşca din noapte cu toată gura. O noapte care, târându-se din carne în carne, va deveni Doreen.

Bubuit.

Efortul fizic trebuie să reprezinte pentru mine o formă de catharsis căci începui să fug de-a lungul aleii, pe solul fremătând, în ciuda combinezonului ce se bloca între picioare. Alunecai, bineînţeles, mă rostogolii într-o maree prăfuită, îmi lovii umărul. Niciodată durerea nu fu. Mai binevenită căci atunci când sufeream înţelesei că mintea lui Lou nu va rezista atât de mult.

— Te doare?

— Din contra!

— Mama ta de curvă, te-ai gândit măcar vreo clipă la mine? Toate oasele mi le-am rupt. Deodată, din plângăreţ, tonul trecu la urgent. Ridică-te. Repede. Se acreşte. Vacarm.

Uitasem de Gardieni. Ei nu. Soseau într-un concert răsunător, o fanfară de pistoane, de came şi de angrenaje. Ucigaşi în platoşă neagră pe care proiectoarele aruncau harpoane scânteietoare. Tancuri autonome, conduse de I.A.-urile armatei. Detectoare cu infraroşu, circuite anticipatoare, crema armamentului, toate ţintele

amestecate. Capabile să doboare o navetă în plin zbor, un om, un câine sau o libarcă în plină fugă. Infailibile, n-aveau nevoie să fie silenţioase.

— Fă exact ce-ţi spun. În speranţa că spiritul smucit al unui keïno le va da de lucru. Zbori drept până la..

Nu-mi amintesc de nimic în afara unui balet laser ce-mi aprindea şerpi la călcâie, de vocea hipnotică a lui Stany ce mă arunca dintr-o parte în alta a macadamului, de mirosul de gudron topit traversând filtrul, de sudoarea ca o baie de lavă, de greutatea de sac pe umărul meu rănit, de fragmentele de chepeng pulverizat de lasere atunci când plonjai cu capul înainte din prima în intestin. Am mers la risc, cea mai mică secundă conta, lama-capcană a Sensipacului ne-ar fi putut decapita.

Acolo jos nu mai existam. I.A.-urile ne considerau ca şterşi din peisaj. Absenţa cadavrelor deruta totuşi programul expert. Zece minute, în timp ce Gardienii vuiau deasupra capetelor noastre, izbii în cablurile Sensipacului ca şi cum voiam să tai un cordon ombilical blestemat.

12

Thétys visa undeva sub noi, între Pământ şi câmpurile solare ale Sfintei-Sofia. Ne adusese pe orbită după numai trei zile de aşteptare la baza Kourou unde ajunsesem, ca urmare a unui nou mesaj Sensipac. Sezonul turistic atingea cotele maxime.

Cu toate că soarele apusese după glob, ultimele raze aprindeau focuri de veselie pe Taj Mahal şi pe Compania Cuzco.

Mai departe, aproape invizibil la marginea orizontului planetar, Saint-Martin de Landshut si turnul său scânteietor. Aştrii artificiali începuseră să se roşească în jurul monumentelor ce se afundau în zona obscură. Deja coloanele Partenonului ardeau într-un alb de nesuportat în timp ce amiaza marca cu îndrăzneală Sanctuarul din Ocotlan.

Cercul arhitecturilor se întindea de pe un mal pe celălalt al nopţii, la adăpost de poluare, de vandali şi de terorişti. În locul lor se ridicaseră ansamble cu chirie limitată, mai prozaice dar care permiteau ca mii de nenorociţi să scape de umiditate magherniţelor de tablă ondulată. Arta părăsea Pământul încet încet, regăsind vocaţia elitistă ce caracterizase vârsta de aur. Trebuia să fii bogat să poţi vizita Notre-Dame şi garguiele sale, reconstituirea Tombouctoului din epoca lui René Caillié sau Poarta Leilor. Poporul se mulţumea cu holograme şi odată ce venea seara, bătrânii de pe pridvor arătau nepoţilor sclipirile Alhambrei, cometei false a lui Abu-Simbel, ale casei de pe cascada lui Frank Lloyd Wright. Atunci nepoţii le promiteau că odată ce vor fi bogaţi îi vor lua pe acele puncte de argint care purtau nume magice. Iar ei zâmbeau cu subînţeles.

Pluteam în derivă deasupra bazilicii fără să îndrăznesc să intru. Stany se preumbla pe la etajul inferior al pronaosului principal, printre pocăiţii duşi de curent. Reuşise să-şi procure un veritabil costum de scafandru pentru câine şi se bucura astfel de o autonomie totală. Aventura din Bayonne îl marcase: îşi purta acum urechile şi mai jos şi se smiorcăia pentru te miri ce. Îşi regreta magherniţa, florăresele din piaţa Kermel, sonorităţile acute ale *koras*-urilor în amurg, când cocorii cu coroană zburau deasupra cârmei, în largul lui Cayar. Regreta acuarelele lui Rand, *bissap*-ul fermentat, pe scurt regreta toate tabieturile sale.

Sfânta-Sofia se etala sub ochii mei nostalgică, îi ghiceai regretul de a fi fost smulsă sipetului Bosforului. Enormul soclu de pământ şi de beton amestecate în fundaţiile sale amintea de rădăcinile ei, locul ei în maxilarul planetei. Bazilica nu fusese făcută pentru spaţiu: valurile ei de beton, brute şi severe, zidurile şi stâlpii de susţinere a căror galben intens evoca cofeturile turceşti, mă răscoleau profund, chiar dacă Procopius ar fi fost încântat să o vadă plutind atât de sus.

Coborâi din nou, nu voiam să pierd răsăritul soarelui

din naos. Stany se învârtea pe lângă un grup de turişti botswanieni ocupaţi să-şi încarce videocamerele. În larg, un cargou lansa o ploaie de coroane mortuare fosforescente deasupra unui cimitir de pe orbită.

— Nimic, nimic!

— Poate că am sosit prea târziu. Cu mustaţă, ţi-ar sta foarte bine în comandant de cavalerie al U.S.

După regăsirile mele cu Doreen, timpul devenise principala mea preocupare. Alergam contra morţii; nu a mea, ci a amintirilor. După Stany, odată ce memoria impresionase materia, amintirea redevenea subiectul entropiei. Materia, aerul, lumina uitau. Se producea o deteriorare pe măsură ce noi senzaţii se înmagazinau în memoria lucrurilor. Acest lucru explica feţele ouălelor enigmatice, vibraţiile neplăcute, incertitudinile ce pătaseră secvenţa de la Bayonne. Nu mă înşelasem, fragmente de trecut se descompuseseră sau se risipiseră în zona iradiată, forţându-mi sufletul să stabilească pasarele provizorii, scurtături rudimentare, şocante, dar necesare echilibrului viziunii.

După câte se spune, memoria noastră funcţionează ca imaginea unui proiector. Claritate mare pe subiectul principal şi zone de umbră ce se îndesesc pe măsură ce se depărtează. Mi se înapoiau amintirile, e adevărat, dar multiplicate, ca şi cum o copie accentuase câmpurile clare şi înecase cenuşiurile într-un negru profund. Mi-era teamă acum ca nu cumva clişeele să se voaleze. Dacă întârziam prea mult, n-aveam să moştenesc decât un peisaj de ceaţă bântuit de fantome fără identitate, un ghiveci de informaţii parazitate frizând nonsensul.

Împins de rachetele dorsale, pătrunsei prin mijlocul pridvorului şi rămăsei împietrit. Atingeam un alt univers, aerian, impalpabil, ce n-avea nicio legătură cu caracatiţa prăbuşită ameninţând să se spargă de Pământ. Aici era domeniul viselor sau al îngerilor. Totul viza spaţiul, îşi lua zborul spre infinit. A face imaterial ceea ce e material, adăugase istoriograful lui Iustinian.

Zorile sintetice pătrundeau prin firide şi bazilica se umfla, se îndopa cu vapori iridescenţi, asemenea unui aerostat gata să decoleze. Libertatea agravitaţiei sporea plăcerea. Eram pe punctul de a mă lansa, cu o detentă, spre cupola ce se detaşa de extradosul bolţii sale, într-atât decupa lumina piatra în jurul firidelor, când o siluetă, ascunsă în spatele unei imposte, îmi atrase atenţia. Ştiui că o iubeam înainte chiar ca soarele s-o lumineze. Eleganţa aceea, buchetul de păr auriu ce ieşea din cască… Doreen.

Pe atunci nu-i cunoşteam nici numele, nici zâmbetul. Era prima dată când o întâlneam, prima dată când părăseam Pământul. Vindecarea nesperată a fiului preşedintelui Elios Karan mă săltasem la nivel celor mai buni psihopedagogi de pe glob, fapt ce, în afara recunoştinţei barosanilor, mi-a umplut buzunarele. Odată îmbogăţit, n-am mai stat pe gânduri. Promiteţi oricărui copil că-şi poate realiza o dorinţă şi lăsaţi-l să vorbească. Veţi rămâne surprinşi să constataţi cât de mult ceea ce poeţii au numit „orbita nemuritoare” a marcat tinereţea noastră.

La Egueras, mergeam ades pe plajă, cu Rosita şi Raimondo. Seara, când marea tăcea, când nisipul se înmiresma. Ne ţineam de mâini şi urmăream valsul sorilor până când ne durea capul. Îi priveam atunci strălucind pe „agata” mea ca şi cum i-aş fi putut închide acolo. Nu cred că e vreun copil ar fi putut rămâne insensibil la trecerea termelor lui Caracalla. Cei mai norocoşi aveau ochelari, căci Spania noastră era prea săracă. Ne imaginam şi mă întreb azi dacă ceea ce bănuiam nu era cu mult mai frumos decât ceea ce apărea pe lorniete. Toate astea pentru a afirma că am crescut cu acest mit în adâncul sufletului.

Sfânta-Sofia. Era o problemă de instinct la început, nu de dragoste. Cum s-o explic? Un fel de melancolie inevitabilă ne împingea unul către celălalt, poate o dorinţă fugară de a comunica.

Ne-am urcat drept în sus spre corola de cărămidă. Şi în timp ce adevăratul soare se înfunda în ambrazuri şi ne separa de ceilalţi printr-o oglindă minunată, căştile noastre

s-au atins, am auzit vocea ta, a trebuit să ne agăţăm unul de celălalt pentru a menţine contactul.

Apropie-te, Doreen. Nu prea repede. Ca doi amanţi pe cheiul unei gări într-un vechi film francez. Vino, vino să-mi spui ce ţi s-a întâmplat.

— Ce cauţi aici?

— Învăţ să mă rog.

Eu, ateu înveterat, găseam afirmaţia ei adorabilă. Dacă mi-ar fi spus că măsura albedoul stelelor, aş fi cedat farmecului ei la fel de repede. Era genul de femeie pe care o priveşti vorbind, dar al cărui discurs contează mai puţin. M-a luat spre mozaicul Cristului Pantocrator. N-am văzut acolo decât figura unui homosexual, mustăcios şi bărbos ca pentru a compensa părul de femeie de sub halou. Arătătorul său ridicat părea să proscrie dragostea.

— Cum să nu crezi, după toate astea? a murmurat ea lipită de mine, iar eu am încuviinţat.

Numele meu îi spunea ceva. Al ei, îl citisem din întâmplare într-o rubrică mondenă. Eram celebri, fiecare în felul său. În dreptul mozaicurilor profeţilor şi celui al Fecioarei în abside, am vorbit de noi, de credinţă, şi chiar de copii. De cei ai lui Dumnezeu şi de ceilalţi. Mai ales de ceilalţi, cei de care doream să am grijă, dezmoşteniţii, deziluzionaţii Europei, victimele fascismelor şi ale regimurilor poliţieneşti. Pe timpul acela, colcăiam de proiecte. Fără îndoială că nu i-am vorbit de ele în bazilică, de teamă să n-o plictisesc. Fără îndoială, am făcut-o mai târziu.

Vino. Nu te speria. S-o luăm de la capăt, să ne jucăm de-a cei ce se întâlnesc pentru întâia oară. Să ne întoarcem spre Crist. Mi-ar place să-l descopăr ca pe un tip simpatic.

Ştiu că ne-ai părăsit, Doreen. Numai de n-aş confunda moartea ta cu cea a mamei. Mama s-a stins fără să ştie de ce a trăit. Sunt câteva luni de atunci. Îmbrăcată în negru de la dispariţia tatei, uzată de anii de muncă prost plătită. Am vegheat-o şi, te asigur, am văzut ceva evaporându-i-se din trăsături în ultima clipă. Tu crezi în

suflet, Doreen. Şi dacă ai avut dreptate?

Copiii n-au nimic să le reproşeze părinţilor. Eu, nici atât.

Când ne-am instalat în Franţa, mama mi-a interzis să mă înrolez în armată. Mă credea deştept, a insistat să mă dedic studiului. A făcut pe femeia de servici, ici şi colo, într-o ţară în care şomajul endemic transforma oamenii în gospodine casnice. Tricota, seara, la lumina electrică, când ochii obosesc tot urmărind goana acelor în lână. Strângea sticle, chiştoace de ţigări pe care le jupuia cu sfinţenie ca să recupereze bucăţile lipite de filtru, tot timpul o ocupaţie onorabilă ce umplea cratiţa şi plătea cărţile fiului. Ani de cenuşă îndărătul cărora bântuia umbra absentului, ploaia interminabilă a Aquitaniei şi miasmele incendiate ale unei Spanii onirice ce se înfrumuseţa din lună în lună, si asta în ciuda veştilor despre violente lupte de eliberare.

Cât despre mine, eu cu Freud, Piaget, Kierkegaard, Thurstone, Hoerchart, Tarde, Moreno. Paris, apoi universitatea din Alger pentru specializare. Îmi continuam copilăria în teorii tulburi, alambicate, ca şi cum totul s-ar fi oprit în ziua în care mi-am îngropat agatele la picioarele Sensipacului. Refuzam să cresc, să pescuiesc în ape minate, descifram edenurile ce înfloreau în minţile noastre pe când nu înţelesesem încă viaţa. Diplomele îmi jalonau reuşita, mă îngropam tot mai adânc în jungla barocă şi crudă a omuleţilor ce, într-o bună zi, vor uita că au râs. Dar toate astea ţi le-am povestit pe urmă, la întoarcerea pe Pământ. Aşa precum tu mi-ai dezvăluit grijile tale de europeancă bogată faţă de criză, acele accese de patimă ce te despărţeau de Dumnezeu, neliniştea zilei de mâine ce lua la tine proporţii de dezastru.

Îţi mai e frică? De sărăcie, de moarte, de timpuri, de oameni şi de nebunie.

Un câine latră în difuzor. Silueta decupată de soare se apropie. M-am înşelat oare? E ciudat, gesturile sale sună fals. E lângă mine acum. În loc să-mi întindă braţele, îndreaptă un aparat spre fruntea mea. Degetul i se

crispează pe trăgaci. Declic.

N-am simţit nimic, o străină se îndepărtează, aureolată de aur.

FAŢĂ CLARĂ

3

Taxiul o lăsase la marginea plajei, acolo unde se termina drumul. Nici nu dorea mai mult de-atât.

Aşezată pe iarba tare ce răzbătea prin nisip, privea vehicolul întorcând spre Marsilia. Era răcoare, îşi strânse baticul în jurul umerilor, îşi scuturǎ fusta, coborî spre Mediterană. Cerul era albastru mânjit cu alb, anunţând sfârşitul toamnei. Vântul mototolea şi norii şi stuful, fluierând, şuierând în rafale. Fericit să alerge, să se oprească brusc, să alerge iar.

Umiditatea amestecase nisipul, paşii ei săpaseră minuscule cavităţi precise, fără deformări. Îşi scoase încălţările şi le aruncă din mers. Picioarele simţiră contactul dezagreabil, plaja nu mai avea nimic din mângâierea aceea ce se scurgea în jurul gleznelor când dogorea vara. Cenuşiu umed era siliciul, verde ca ardezia marea, cenuşiu melancolic pielea sa. Numai nevinovăţia cerului şi brunul epavelor mai încălzeau această ambianţă turneriană.

Datorită epavelor alesese acest loc. Ele fracturau goliciunea plajei, o încărcau de o semantică faţă de care n-ar fi valorat mai mult decât toate panglicile luminoase şi insipide întinse între apă şi pământ.

Mérine închise marea între doi mastodonţi, îi descoperi un aer încântător, o abandonă soartei sale. Mediterana n-o interesa, şi nici epavele la drept vorbind. Dar fără ele ar fi fost insuportabil.

Mirosul de metal corodat ascundea parfumurile trecute ce veneau din larg. Înaintă în umbra unui şlep şi regretă de îndată că îşi abandonase mocasinii. Solzi de rugină presărau solul ca şi cum nava ar fi suferit o

năpârlire dizgraţioasă. Trapa era coborâtă, încastrată în plajă. Sui de-a lungul plăcilor ciocănite.

Acolo unde obscuritatea devenea aproape noapte, Tadzio dansa.

Niciodată prenumele pe care i-l dăduse copilului nu se potrivise mai bine. Purta un costum de baie în dungi ce-i acoperea pieptul şi cobora până la jumătatea coapsei. Niciodată nu semănase întratât cu îngerul blond inventând dragostea în cadavrul Veneţiei.

Tadzio al ei, bătrâneţea ei. N-o vor mai părăsi. Mérine se îndrepta spre o iarnă zbuciumată, presărată de vise adolescentine, cu focuri mocnind sub cenuşi. Cel mai greu, cel mai dureros lucru e acela ce refuză să se recunoască senil.

Dansează, Tadzio, arată-mi ce ştiam să fac la vârsta ta, ce n-am făcut.

Mérine închise ochii. Cineva se apropia tuşind.

— În afara sezonului, nu prea e multă lume. Oamenii nu înţeleg nimic din toamnă. Şi totuşi e singurul sezon ce zâmbeşte acestor grămezi de fierotănii. Ai spune că-s copaci din metal pe cale să-şi piardă frunzele.

Poetul în costum vanilat se ascundea în spatele ochelarilor la fel de impenetrabili ca şi ai ei. Briza îi răvăşise părul, spice castanii i se zbârleau pornind de la tâmple.

— Am cumpărat totul într-o zi de plictis. Eram bogat. Mai sunt şi acum. Niciodată nu mi-au plăcut muzeele, am impresia că obiectele care sunt expuse ne scapă, că totul s-a făcut în sensul ăsta. Acesta e viu. O să moară odată. Muzeele ar trebui să se deschidă timpului, nu credeţi?

— Poate.

— Fără îndoială! Imaginaţi-vă frescele din Pompei fără fisurile intime, dârele de fum, infimele deteriorări ale culorii. *Fierăria* lui Louis Le Nain fără reţeaua de crăpături deasupra focului. Imaginaţi-vă trofeele mele ieşind de pe şantiere, cu vopseaua abia uscată. Ridicol. Reliefurile acestea dintr-un alt război ne mişcă pentru că au participat

la el. Acolo, vedeţi breşa aceea? Un obuz de treizeci. Dar vă plictisesc. N-aţi venit să vedeţi animalele mele teribile.

— Nu. Dar sunt mulţumită că ele se află aici.

— Mi s-a spus ades acest lucru. Ca şi cum ar exista o frică de falsa infinitate a mării.

— Ce ne sperie în realitate? Falsul sau infinitul?

— Niciuna din cele două, de fapt. Numai că există zile în care te simţi departe de cer, Ridică ochii şi păru mirat că privirea i se izbeşte de suprastructura şlepului. Îmi sunteţi simpatică, evitaţi malurile mării. Cerul e încă prea sus.

Pleca. Ea îl strigă.

— N-aţi văzut un băiat? Blond, cam aşa de mare?

— Nu. N-am văzut pe nimeni. Copiii preferă vara sau primăvara.

— Bănuiam eu. Scuzaţi-mă.

Rămase un timp în cochilia navei ascultând mugetul mării. Un muget încordat amintind un atac de tancuri ciadiene în deşert. Nu ştia de ce venise pe plaja asta. Perla-memorie, golită în bună măsură de satul italian, era aproape secătuită.

Trebuia restabilit contactul? Dosarul se micşora, se reducea la detalii nesemnificative de îndată ce Africa nu mai era în centrul interesului. Dar instrucţiunile erau clare în acest sens.

Păcat. Începuse să „ducă” personajul în adâncul intim al cărnii ei şi descărcări îi străbăteau creierul în unele clipe precum infimele lovituri de picior ale unui fetus exigent. O cuprindea atunci pofta de a întârzia, numai pentru a-şi zări ţinta urmărită.

O dată, o singură dată. Să-l aştepte. Să inverseze rolurile. Să facă pe neştiutoarea. Să-i întindă bila de platină, să-i închidă degetele peste ea şi să-i murmure „te iubesc” fiind conştientă că nimereşte în capcana relaţiilor pasionale dintre vânător şi pradă.

Beţia cunoaşterii, exasperarea atunci când drumurile se întretaie în timp, senzaţia de sclav condamnat la

supunere tot mai mare pe zi ce trece pentru că libertatea are acest preţ, regăsirile cu sine însuşi amânate la infinit, dozajul acela pervers ce te împinge la graniţa sinuciderii, toate astea ea le reinventase pentru a nu se prăbuşi.

Cum spune proverbul, sfârşeşti prin a-ţi urî Pygmalionul. Mérinei nu-i era teamă de ură, ci de slăbiciune. Cea care o va preda duşmanilor ei atunci când Tadzio se va volatiliza, alunecând spre ţinutul pe care n-ar fi trebuit să-l părăsească niciodată.

Nebunia, Mérine. Fereşte-te de nebunie.

O senzaţie de operă întreruptă de suspine, un demon ascuns în Sensipac, autoreglarea inteligenţei la copil, socializarea progresivă, congresul din Neuchatel.

Aceste amintiri nu-i aparţineau. Îi invadaseră raţiunea, inundând-o cu miraje subtile care, pe măsură ce trecea timpul, nu puteau decât să capete vigoare. În curând, avea să nu se mai posede: rătăcită în propriul ei corp. Ciudat, intruziunile acestea o delectau pentru că, credea ea, mai devreme sau mai târziu legăturile cu realitatea se vor rupe pentru a-i permite să-l urmeze pe Tadzio. Nu-şi mai făcea iluzii, trecerea ei în lumea de jos se apropia de termen.

Ieşi sub cerul gofrat, îndrăgi din prima ochire cele două fete în rochii de dantelă ce se pupau sub arcada uriaşă a unei ambarcaţiuni. Un stol de pescăruşi îşi ascuţeau ciocul de cabina unei şalupe. Mai încolo, un Messerschmitt 110 C-1 trona în mijlocul unei curţi pline de Stukas-uri.

Aeroplanul avea o ţinută semeaţă în ciuda burţii înfundată în nisip; aripile păreau să se împingă în plajă pentru a da un nou avânt fuselajului. Dâre de paşi îl împresurau şi cineva chiar se urinase pe crucea albă şi neagră Luftwaffe. Geamurile postului de pilotaj, brăzdate de siliciu până aproape de opacitatea totală adăposteau o siluetă. Paznicul muzeului împinsese aparenţa de autentic până la a lăsa cadavrul pilotului să putrezească la comenzile aparatului său?

Uşa bombardierului era deschisă. Un miros greu de piele plutea în carlingă, o slabă lumină gălbuie venea din faţă. Clinchetul unei centuri desfăcându-se, întrerupătoare metalice care pocnesc, o respiraţie greoaie, lumina ce scade în intensitate şi mai mult în clipa când o siluetă se postează în faţa ei.

— Aşezaţi-vă. E loc destul. Echipajul comporta până la trei oameni.

Nu era vocea distinsă a poetului-paznic, ci o voce aspră, obişnuită să producă sunete guturale.

— Aş prefera să vă lăsaţi arma în geantă. Nu vă fac niciun rău. Veniţi.

Husa scaunelor era pleznită şi buretele ieşea în bulgări la apăsare. Era ceva mai multă lumină în faţa instrumentelor. Mérine cunoştea figura asta, impermeabilul acesta de aviator strâns pe talie. *Shogun*-ul îşi petrecuse peste frunte o banderolă cu desenul unui soare răsărind şi strânsoarea pânzei ce-i ridica sprâncenele şi îi lungea coada ochiului făcea din trăsăturile sale germanice parodia grotescă a fizionomiei unui kamikaze.

— Ce vreţi de la mine?

Ţinea revolverul strâns în mână, îndreptat spre pieptul interlocutorului ei.

— Vindeţi-mi memoria. Vă distruge.

— Ce ştiţi despre ea?

— Vă urmărim de la bun început. N-a fost greu. Acum un an, nimeni n-ar fi reuşit s-o urmărească pe Mérine Snojborg. Daţi-mi-o, e prea puternică pentru dumneavoastră. Roman Leyter nu e un oarecare.

— E aproape goală. Şi apoi, ce aţi face cu ea? Nu vă văd cu nasul găurit.

Din toate puterile, îl chema pe Tadzio, îl implora s-o salveze.

Ar fi trebuit să tragă de mult, să nu asculte, să tragă, dar iată că îmbătrânise, se schimbase şi pentru că plasele de camuflaj dansau atât de bine deasupra bombardierului,

pentru că blondul copilului semăna prea tare cu culoarea pâinii ieşind din cuptorul bătrânului Pablo, la Egueras, ea nu-şi va mai folosi arma.

— Restul mă interesează. Africa. Fac ceva pe personalitatea lui. Ce vreau să ştiu e ce tehnologie foloseşte pentru a sparge apărarea. Vă daţi seama de puterea băiatului ăsta?

— Lăsaţi-mă să-l nasc până la capăt. Nu sunt încă o ratată.

Tot va găsi o metodă să le scape sau să arunce perla pe fundul apei.

— Ştiu, ajungi să te ataşezi de ţintă. Mare atenţie, după o anumită perioadă, graniţele devin confuze. Şefii au evitat să vă vorbească despre acest lucru, dar, la vârsta dumneavoastră, memoria îşi pierde etanşitatea. Văd că mă înţelegeţi… A fost ultima dumneavoastră misiune, Mérine. Îmi pare rău.

— Nu mi-aţi răspuns. Ce veţi face cu ea? E indescifrabilă.

— Era. Până ce tehnicienii mai au elaborat un model de memorie artificială. Androidul receptor ignoră blocajele originalului. Era aproximaţiilor s-a sfârşit, Mérine. Leagănele, impregnările, s-a terminat cu toate astea, au ieşit din uz.

Ea se gândea la pietre, la pământul lipsit de amintiri, un oblon pocnind, o uşă scârţâind, obiecte plângând. De ce poezia e condamnată să moară înaintea ştiinţei? Lumea devenea dură, încăpăţânată, iar omul semăna din ce în ce mai mult cu copiii săi mecanici, electronici, bionici.

O lumină diafană scălda habitaclul, cadranele păreau aprinse, nu ştiu cum să-i mulţumească omului în costum vanilat. Datorită lui, magia obiectelor se perpetua. Şi pentru că falsul samurai pierdut în *hagakura* sa purta un impermeabil de aviator nu însemna că Mermoz renăştea. Din contra, zeflemeaua omora amintirea.

— N-o veţi avea.

Ameninţând cu arma, se retrase spre uşă. Nu-i plăcea

zâmbetul *shogun*-ului, s-ar fi spus că invoca *kokutai*-ul. Dar şi acest lucru aparţinea lumii de ieri. Se retrase în obscuritate, se retrase, îşi simţi prea târziu picioarele încurcându-se în curele, se împiedică. Omul se repezi, ea trase, lătratul pistoletului Tanganyika străbătu plaja. Un glonte în carlingă.

Dacă nu s-ar fi îndoit, l-ar fi omorât. Dar infiltrându-se în ea, Roman o învăţase, râsul şi dragostea, slăbiciunile cărnii şi sufletului. Îndărătul ochelarilor negri se ascundea o privire de copil speriat, depăşit de evenimente.

Shogun-ul o dezarmase cu o mână, o ţintuise de sol. Buloane de nituire i se înfundau în şale, un miros de ulei negru îi tăia răsuflarea, ideogramele banderolei îi ondulau în faţa ochilor.

Comise greşeala de a încerca să-i smulgă bijuteria şi contactul degetului lui pe nara ei o revoltă. În apropierea curelei paraşutei, la îndemână, zăcea o cheie zimţată. Fără milă, ţinti baza occiputului şi lovi. Consecinţa trimise bărbia *shogun*-ului peste sternul ei. Nu mai mişca, un firicel de sânge îşi croia drum din păr spre gât.

Ca şi cum un stol de ani ar fi zburat, se regăsi pe plaja tristă, pe un nisip ce primea anevoie urma trecerii ei, căută o ieşire, îndrăgostitele dispăruseră, umbra maşinilor de război era mai vie, marea neschimbată.

Împuşcătură, glonţ rătăcit, zbor dezordonat de pescăruşi, împuşcătură. *Shogun*-ul înainta ca un beţiv, dominându-şi puţin câte puţin mersul şi tirul.

Depăşi un Interceptor tanzanian cu elicele frânte şi un U-Boot săltat în echilibru pe orizont, al cărui tun ţintea cerul. Suflul îi lipsea, n-ar fi trebuit să alerge încotro văzuse cu ochii. Dar nu se gândea decât să-şi recupereze mocasinii, la marginea ierbii uscate.

Detunătură. O durere în braţ o dezechilibră, căzu în genunchi în faţa unui şir de blindate, privi sângele ce năştea din rană, se întoarse. Cizmele *shogun*-ului străluceau. Aşa străluceau săbiile samurailor din Takamori în faţa arsenalelor din Kagoshima. Sfârşitul unei epoci, a

unei legende. Sfârşitul vieţii.

— Tadzio, Tadzio!

Nu văzu întorcându-se turela din vârful Sherman-ului. Auzi totuşi un scârţâit atroce, apoi imediat explozia. O ploaie de nisip umed. O îmbrânceală nemaipomenită, totodată blândă, inofensivă şi arţăgoasă. Acolo unde era shogun-ul, tremura acum un crater. Nisip, sânge şi rugină în ceaţă.

Trecându-şi o mână peste braţ, se îndreptă spre Sherman, escaladă o şenilă. Între degete, un roşu aprins, o pulsaţie ce-i înţepenea dinţii. Trapa era deschisă, un fum gros ieşea din măruntaie. Aşteptă ca vântul să-l risipească, se aplecă. Radioul de bord scoase un:

— Încă nu, Africa.

Nu era nimeni în cabină.

Paznicul venea în fugă de pe dune, cu costumul lui impecabil.

— Doamne, ce-aţi făcut? Nu trebuie bruscate. La vârsta lor, cea mai mică emoţie le e fatală.

Se simţea rău. Lacrimi de durere îi ardeau obrajii. Nara i se încinsese. La marginea valurilor, Tadzio o salută fără gesturi inutile. Numai un colţ de buză ridicat, o gropiţă în mijlocul obrazului. Ştia acum ce voia el să-i spună.

Voia să-i spună că dincolo de Mediterană se aflau munţii fermecaţi.

Nimeni nu putea să-i interzică, nici măcar vocea Sensipacului.

O clipă întrezări posibilitatea de a se afunda în valuri. Dar intensitatea a ceea ce avea să piardă îi aminti încălţările, abandonate în nisip între două drobiţe.

FAŢĂ OBSCURĂ

13

La ieşirea din Thetys, părăsii şirul turiştilor ce se

îngrămădeau la terminale. Mi-era lehamite să mai behăi la unison. Pe cale să se transforme în răscruce, în cutie poştală, capul îmi rătăcea prin ciudate travee şi aspiram la odihnă, să-mi pot reface puţină ordine în balmeşul ce-mi servea de acum înainte de hambar.

Împinsei uşa transparentă. Ploua în Kourou ca pentru a mă face să regret Sfânta-Sofia, cea imaculată. Lungi perdele cenuşii şi diafane se răsfirau peste junglă, spălau carcasele navelor înainte de a o zbughi la capătul pistelor. Un miros de pământ mustind de sucuri şi sevă mă ispitea departe de macadam. Mergeam, nu simţeam picăturile, nu vedeam băltoacele, numai perdeaua de un verde luminescent ce palpita, pârâia în cântecul musonului.

Dalajul se termina abrupt, apoi vegetaţia îşi prelua drepturile, o pădure virgină peste care se lăsa seara. Nuanţe întunecate şi lucioase se eşalonau spre adâncurile picurate cu smarald. Lângă macadamul sărac, jungla părea să râdă.

— Atunci Kaa îi spuse lui Mowgli…

Luminile terenului îmi subliniau cu greutate umbra Nu prea existam, dar asta îmi convenea. Ciudat cum o mână de zile pot schimba o mentalitate! Nu demult, cerşeam o identitate pentru sufletul meu; acum preferam să mă pierd în labirintul acesta vegetal, să mă fac uitat, cât să-mi lustruiesc odiseea departe de băţ şi morcov. În inima abundenţei acesteia, poate că voi reuşi s-o reînvii pe Doreen! În tot cazul, voi avea ocazia să întind plase, să exploatez filoane ce nu erau până acum decât drumuri greşite.

— Doctor Livingstone, presupun?…

Frunzişurile luxuriante, avalanşa aceea de energie şi de culori simboliza libertatea mult mai bine decât atelierele Agenţiei spaţiale ale cărei întinderi de neoane evocau deja un viitor îngropat, depăşit, arheologic.

— Bwana, eu sătul la mine purtat pachet.

Era călduţ sub acoperământ. Ploaia cădea acolo sus pe acoperişul de frunze, puteai crede că jungla se

închisese într-o cochilie, împingând apa spre graniţele ei. Solul spongios hrănea o încâlceală de vlăstare ce capturau periodic gleznele şi încetineau mersul. Stanislas urma la o bună distanţă. Cel puţin nu-l mai auzeam bodogănind.

Mă aşezai pe un butuc. Stany a făcut mutre, a trebuit să-i împrumut batista mea ca să consimtă să stea lângă mine. Printre copaci, baza scânteia. Pădurea adăpostea resturile zilei, efluvii luminoase puţin câte puţin atrase spre înălţimi. O pereche de tucani scoteau strigăte dogite lovindu-şi ciocurile în timp ce un colibri, într-o zbatere bălţată, aspira ultimul nectar înaintea nopţii. O logică complexă dirija acest microcosmos. Totul se mişca, izbucnea, se târa, zburătăcea, striga şi în acelaşi timp, cu un calm paradoxal, năpădea arborii-tum.

Stany îşi făcea pomană cu mine rămânând tăcut. Progresiv, prostit de scăderea luminozităţii, părăseam pădurea pentru a regăsi jungla mea interioară.

Fără Doreen, n-avea niciun rost să mişti lumea. A trebuit ca întâlnirea să se repete în atmosfera ireală a Sfântei-Sofii ca să realizez importanţa dispariţiei ei. O iubisem pe femeia aceea dincolo de orice expresie. Când vorbea ea, milioane de voci se stingeau, de îndată ce râdea, soarele apărea printre nori şi copiii credeau în noroc. Aşa era. Nu-mi cereţi să vă spun de unde îşi trăgea această putere. Ştiu numai că adăpostea infernuri în schimbul acestui har, că la căpătâiul ei convoaie întregi de coşmaruri se succedau, că îi era teamă de orice. Se pare că natura nu se poate arăta darnică fără compensaţie.

Urmarea? Nu mă mai interesa. Probabil că vreun mesaj mă aştepta la Sensipac, o cuşcă pentru veveriţe, nou-nouţă. Dar veveriţa nu mai aleargă.

Eram sătul de demonii mei ca să-i mai îndestulez şi pe cei ai altora. Explicai demisia mea lui Stany. Surprinzător, îmi ţinu partea.

— De ce nu, la urma urmei. Să lăsăm pădurea să crească şi să luăm o gură de aer. Oricum, chiar dacă ai fi ajuns la capăt, tot nu s-ar fi schimbat nimic.

— Crezi?

— Sigur. Te plângi că eşti în întârziere faţă de mâine? Bun. Atunci fugi, aleargă, prinde din urmă anii ăştia. Ce vei căpăta în plus? Orice ai face, există un şmecher ce merge în faţa noastră ca să ciordească sfârşitul scenariului.

— Si Van Gogh scria cam acelaşi lucru lui frate-său, Theo.

— Ce?

— „Nu vom putea încă să spunem ce ne închide, ce ne omoară, ce ne îngroapă, dar simţim totuşi nu ştiu ce bare, ce gratii, ce ziduri". Mai încolo adăuga: „Şi apoi te întrebi: Doamne, Dumnezeule, până când, pentru totdeauna, pe vecie?"

Ochii ni se obişnuiau cu obscuritatea. Picături biciuiau ferigile, un concert de broaşte spărgea liniştea. Forţe străvechi se înălţau din adâncul tenebrelor, ne simţeam mici şi uzi. Regăseam groaza de a fi cel ce a necăjit-o pe Doreen până la moartea ei. Buşteanul pe care stăteam fusese odată un copac puternic, depăşindu-şi fraţii cu o sută de coţi, ce credea că va supravieţui entropiei. Într-o bună zi, trăsnetul sau un regiment de termite puseseră punct speranţelor sale de cucerire.

Îl strânsei pe Stany în braţe. Părul lui mirosea a humus de cimitir. De ce oare raportasem asupra keïnosilor blestemul efemerului? De ce oare le dăruisem conştiinţa? Ne simţeam prea singuri în confruntarea cu neantul? Pisici, câini, girafe, tovarăşi de ghinion, iertaţi-ne!

— Ia spune, tipa ţi-a rupt şalele?

— Mai mult de-atât.

— Una regăsită, zece pierdute. Nici măcar nu zâmbii. Ştii, e ceva ce mă macină. Nu ţi-am spus-o niciodată.

— Zii, dacă tot suntem aici!

— De ce-a murit Doreen?

Îl privii cu răutate. Pusese degetul pe rană. Ştia mai bine decât mine că dacă norocul îmi surâdea voi uita totul, chiar şi dragostea şi copilăria. Dar nu şi neliniştea ce o

precipitase pe soţia mea spre lumea de apoi. Nici acel teribil rictus ce o pocise pentru totdeauna.

Blestematul ăsta de câine ştia prea multe.

În timp ce jungla mă împingea la tăcere, îmi dădui seama că atâta timp cât nu aveam să dezleg acest mister, în ciuda frumoaselor mele hotărâri, voi continua să cânt la altă masă.

— Nu se mai poate aşa, Stany. Aş vrea să fiu lăsat în pace, să mi se dea timp să reconstruiesc. Ce vor de la mine, ia urma urmei? Nu sunt decât un psiholog de salon, nu m-am băgat în nicio cacialma şi politica mă plictiseşte.

— Doreen era bogată, l-ai tratat pe fiul preşedintelui. Ce-ţi mai trebuie? Până atunci. Grecii îţi fac daruri. Dacă vrei un sfat de la mine, acceptă-le. Şi fereşte-te.

— Dar tipii care mă manipulează?

— Priveşte.

Un pui de porc spinos tocmai se aventurase în luminiş. Agenţia spaţială arunca o patină argintată pe blana sa. Tremură din tot corpul, cu ţepii zbârliţi, cu coada agitată de mişcări spasmotice. Nu văzusem şarpele. Stany mă înghionti cu botul. O liană apăruse din pământ, înceată şi zveltă, scurtând, centimetru cu centimetru, distanţa care o separa de rozător. Dacă acesta avea timp să fugă, nu mai avea însă voinţă, aştepta muşcătura, tremurând înfricoşat. Jungla răsuna ca o tobă, vocifera din toate gurile ei, încuraja consumarea actului, ne convingea de justeţea sa.

În clipa în care şarpele coral se ridică să muşte, o formă întunecată şi subţire îl înghiţi. Porcul rămase o clipă încremenit, apoi se căţără în copacul cel mai apropiat la fel de repede ca un kinkaju. Dedesubt era o încăierare feroce, două bice pocnind, rostogolindu-se, sfâşiindu-se, încleştate, luciri cenuşii ce deveneau roşii sau albăstrii de îndată ce luptătorii intrau într-o zonă luminoasă.

— Un mussurana, îmi şopti Stany. Şarpele coral n-are nicio şansă.

Efectiv, noua reptilă îl înhăţase pe vânător, îşi înfipsese colţii la nivelul capului şi cele două triunghiuri

logodite se urmăreau în contorsionări neprevizibile în timp ce moartea trecea de la unul la altul. Mai puternic, mussurana stăpânea puţin câte puţin tresăririle duşmanului său, înlănţuind corpul viu colorat cu inelele sale. Curând, victima încetă să se mai agite, paralizată de venin. Restul nu era decât ospăţ.

Porcul spinos dispăruse, jungla se calmase. Şuiera, striga şi acum, dar excitaţia se topise. Nu ştiam ce să cred despre acest spectacol, într-atât impresiile luptei se izbeau în mintea mea. O lecţie de învăţat, fără îndoială, dacă voiam să mă substitui rozătorului. Oricum, eşti întotdeauna prada cuiva.

Acest curs de filosofie pe viu îmi aminti ideea pe care o aveam în cap şi care nu înceta să-mi scape de câteva zile. De data asta trebuia s-o spun sau aveam să explodez.

— Ia ascultă, Stany. Mă duci cu preşul. Lucrezi pentru ei, sunt sigur…

În timp ce pronunţam vorbele astea, eram, în mod curios, pe cale să mă conving de contrariul, îmi venea să cred că inima şi creierul îmi lucrau în opoziţie, că lanţul deducţiilor ce mă adusese la această concluzie nu cântărea nimic în faţa prieteniei, a dragostei pe care o resimţeam pentru acest imbecil fericit.

Nici măcar nu răspunse. Mă simţii prost şi mă grăbii de îndată să uit ceea ce, la urma urmei, nu era decât o îndoială.

Farurile terenurilor ne ghidau dar avansam cu paşi prudenţi. Ajunsesem la grămezile de pietriş provocate de lucrările excavatoarelor sub covorul schimbat al junglei când o sclipire metalică se aprinse.

Înarmat cu o bâtă, mă apropiai. O formă curioasă se contura îndărătul nodurilor de liane, accentuată de un proiector dezorientat. Un Prospector, unul din nenumăraţii roboţi lansaţi de societatea minieră în inima pădurii virgine pentru a-i inventaria bogăţiile. Acesta dormea acolo de mult timp. Cu toate că fasciculul îi uleia capul şi lentilele, şenilele ruginiseră şi mărăcinii îşi lansaseră

cârceii în asaltul torsului.

Vreo sută de metri separau robotul de destinaţia lui, deoarece baza din Kourou servise pe timpuri drept Centru de Tri pentru informaţii geologice. Exista ceva patetic în acele membre de fier, întinse spre lumină, ca şi cum I.A.-ul ar fi simţit vecinătatea energiei. Poate că acest instrument extraordinar străbătuse mii de kilometri, trecuse obstacole, mlaştini, înfruntase valuri de ţânţari purtători de malarie, descoperise zăcăminte colosale, oraşe pierdute. Toate acestea ca să-şi termine drumul la câţiva paşi de supravieţuire, cu emiţătorul, fără îndoială, stricat, bolnav de neputinţă şi de faptul că nu-şi îndeplinise misiunea. Acumulatoarele slăbiseră, imaginea stăpânilor se înceţoşase, apoi zgomotul paşilor lor, cel al rachetelor, în fine rumoarea circuitelor, ultima gândire organizată.

Stany n-avu nevoie să comenteze. Acceptai mesajul pentru ceea ce valora. Câteva clipe mai devreme, fusesem robotul acela la marginea revelaţiei şi refuzasem să avansez…

… doar dacă nu aş fi fost constrâns să fac calentoarsă.

14

— Roman, Roman, revino. Avem nevoie de tine. Roman!

Iar începuseră. Vocile celeste ale Sensipacului mă implorau. Voci de îngeri venite de nicăieri îmi produceau frisoane pe şira spinării. Mi-ar fi plăcut să le răspund, să-i liniştesc, să le promit că îi voi ajuta, dar cui să mă fi adresat? Cerului albastru?

Consultai cutia de scrisori. Servantul îmi prezentă mesajul din care emana un miros salin, abia perceptibil, ca şi cum i-ar fi scăpat misteriosului meu interlocutor. De data asta un cuvânt, unul singur.

CELLE

O navetă părăsea Kourou. Chiar şi în interiorul staţiei, simţii solul tremurând. Rămăsei cinci minute în penumbră măcinându-mi meningele. În reală pierdere.

— Ei?

Cred că aveam o figură descumpănită căci Stany îmi întinse poşirca lui. Trăsei o duşcă şi spusei hotărât:

— Brazilia!

Mi-a ţâşnit de pe buze ca o înjurătură. Ca şi cum mi-ar fi violat gura, scurt-circuitat mintea Stany mă întrebă cu un aer îngrijorat:

— Eşti singur? Ce scria pe terminal?

— Celle.

— Da' asta-i în Italia, amigo, nu în Brazilia! N-ai călcat niciodată prin Brazilia!

— Ia te uită! Domnul ar fi cumva în cârdăşie cu zeii?

— Nu, dar nu prea arăţi bine.

Simţii confuz că percepţia mea asupra logicii lasă de dorit, dar nu găsii nimic altceva de spus decât:

— Nu-ţi face probleme. Următoarea destinaţie, Serra dos Carajas. În faţa tonului meu hotărât, îl văzui pe prietenul meu depunând armele, eclipsându-se îndărătul rolului său, ocrotit de blestematul lui simţ al umorului.

— O săritură de purice. Mai schimbăm aerul! Unde vrei să mergi, mai exact?

— La Carajas. La Luis Durango.

— Îţi trezeşte ceva amintiri?

— *Nada.* Dar Spania şi Brazilia au o grămadă de puncte comune!

— Mda, tot atâtea cât între o perie de dinţi şi o veveriţă, în fine, cunoaştem galera. Aşteaptă-mă aici, am de făcut un Sensi.

Nimic personal în dialogul ăsta. Vorbea prin gura mea o conştiinţă diferită ce nu-mi da ascultare.

În adâncul meu, acolo unde începea să lucească un punct de argint, ştiam că Stany avea dreptate, că nu există

niciun raport între Celle, presupunând că acest nume desemna un oraş, şi Brazilia. Şi totuşi o forţă de nestăvilit mă conducea în ţara cariocilor, destul de derutantă ca să atragă atenţia îngerului meu păzitor.

Am survolat meandrele Amazonului, pădurea ca o spumă în expansiune, fluviul asemeni unei reţele de lapte de mintă. Belém si construcţiile scoase dintr-un coşmar de Mies van der Rohe. Belém şi corola sa împestriţată cu bidonvilluri. Stany nu mai înceta să repete că-şi pierdea părul, că voiajele îl îmbătrânesc înaintea sorocului. Asta nu l-a împiedicat să agaţe o keïno-canişă ce citea Radiguet, cu un nod roz-bombon între urechi.

În timp ce se zbenguiau la toaletă, am urmat Rio Tocantins pe două sute cincizeci de kilometri, până la barajul Tucurui. O masă de apă impresionantă staţiona la marginile sale, lăsată să clocotească în lungi şuvoaie înclinate pentru a îndepărta ameninţarea suspendată deasupra văii. Apoi din nou jungla, ciopârţită de autostrăzi pustii, de căi ferate rectilinii, traversate de turme de vaci.

Indigenii părăsiseră de multă vreme rezervaţia din Parakana, apoi o colonie de contaminaţi i-a urmat. Dispensarul îşi înălţa carcasa în centrul ierbii moarte; o antenă de televiziune îndoită, rezervoare de apă fisurate, jocuri de bucăţele de sticlă aşteptând o iluminare pentru a fi rezolvate şi triunghiurile de aur înălţate spre cer, spre avion. Mai târziu, am văzut un om în costum şi pălărie de panama deschise la culoare măsurând cu paşi mari gudronul crăpat al Transamazoniei. Nimic pe o rază de kilometri împrejur în afară de, din loc în loc, bornele negre ale Sensipacului, ignorând exodul ce le-a azvârlit pe aceste maluri neprimitoare. Imaginea solitarului mă ajută să înţeleg cât evoluase mentalitatea umană în cursul „tânărului secol”. Sensipac dezvirginase regiunile cele mai retrase ale globului, spaţiul şi stelele nu întârziaseră să atragă toate ambiţiile, în aşa fel încât toate proiectele de punere în valoare a teritoriului căzuseră puţin câte puţin, exceptând exploatarea fundurilor mărilor care din anumite puncte de vedere reflectă acea nevoie de transparenţă ce

ne obsedează pe toţi.

Acolo unde părinţii noştri decalotaseră jungla, smaraldul făcuse loc pământului noroios, roşu de cupru, de bauxită, de fier, de magneziu. O tentă industrială şi sanguină ce înălţa imagini de uzine organice camuflate în adâncimi. Şi oraşe prefabricate, câteodată răvăşite de un uragan bătrân de câţiva ani. Şi grădini izolate, revenind inevitabil la sălbăticie. Şi carcase de gigantice maşini, anchilozate, decimate într-un masacru fără victime. Şi o inocenţă furată, camuflată la liziera pădurii, aşteptându-şi sorocul.

Ouro Verde, Curionopolis, Parauapebas, în sfârşit Carajas. Nume înflorind de ambiţii, de nemăsurări, nume de înfrângeri azi.

Omul şi-a pierdut crezul pe undeva. Poate pe aici.

Nu ne-a întâmpinat nicio ceaţă pe aeroport. Patru băltoace de soare între umflăturile noroase. Alunecai în mocirlă la ieşirea de pe pistă. Lui Stanislas îi ajunsese la bot.

Vreo sută de paşi apoi pământul redevenea uscat, se coagula, aş zice, atât era de roşu. Trotuare false se întindeau de-a lungul cabanelor pe care le ghiceai submersibile în zilele de furtună. Vopseaua crăpa, tabla ondula la capătul proptelelor subţiri de lemn. Ici şi colo, stâlpi electrici străpungeau acoperişurile, deseori cârpite cu eclise grosolane. Porcii ne priveau trecând, cu un ochi vicios, estimând cantitatea de calorii pe care o reprezentam.

La capătul străzii principale, infernul.

Umbra concasoarelor stingea dimineaţa. Liniştea. Marile năvălitoare mecanice, moarte. Sub spinarea lor, pământul sângera în adâncime. Covoare rulante destul de mari pentru a deplasa satul se acopereau de rugină, de crăpături ca şi cum embrioane feroce le-ar fi sfârtecat derma.

— Hei, prietene!

— Da.

Omul nu se spălase de la naştere. De culoarea prafului, ne interpela din înaltul unei spălătoare, trei etaje de grinzi oscilante în care se înfundau mai multe benzi de evacuare.

— Doar n-o să urcăm tocmai acolo? interveni Stany.

— Bine, bine, îi cer să coboare, dar cu o singură condiţie. Să-ţi ţii gura cu lamentările tale.

Mă exprimai într-o portugheză aproximativă. Câteva zăvoare anexe se deschiseseră de când mă ştiam originar din Egueras. În clipa în care omul veni lângă noi, o explozie zgâlţâi peisajul.

— Sunt nebuni, spuse necunoscutul ieşind din ploaia de pământ. Cred că cu cât pun mai multă dinamită, cu atât mai repede găsesc filonul. Nu se pricep deloc. Şi chiar de-ar fi eminenţi, nu poţi scoate nimic din fier. Aurul, ăsta da. Dinţii lui sclipiră cu o lucire convingătoare. Manganul în cel mai rău caz, dar trebuie să fii echipat. Pe cine căutaţi?

De sub sacul de iută ce-i servea de capuşon, mă măsura. Pielea sa de brazilian apărea prin pete de sub ganga murdară, asemenea zăcămintelor bătrânului aur pe care plutea o rază de soare. Purta un short şi un tricou rupte, de aceeaşi culoare ca cea a pământului în afară de porţiunea sexului ce regăsea în parte albastrul Levis de origine ca şi cum mâinile i-ar fi folosit deseori această umflătură.

— Luis Durango?

— Ce treabă aveţi cu ei?

— Fără tutun, Curupira te va tulbura.

— Nu-i sigur.

— Atunci fă noduri la liană.

— Bine, merge.

Din nou cineva s-a folosit de gura mea. Vechea teroare de posesiune îmi revenea în acel cadru sinistrat în care divinităţile aşteptau reîntoarcerea pădurii virgine, la umbra marilor totemuri paralizate.

Căutătorul de aur ne dusese la marginea exploatării. Jos de tot, îşi croia drum râul Xingu pe malul căruia moţăia

târguşorul Sao Felix. Un roi de copii cu părul lăcuit s-au luat după noi, râzând de îndată ce Stany îi înjura. Atraşi de zgomot, *garimpeiros* îşi părăseau galeriile şi era atroce să vezi libărcile alea pământii şi arămii clipind din ochi la lumina uriaşei dimineţi.

Tot coborând, am ajuns într-unul din bidonvillurile ceşi împărţeau termitiera din Carajas. Lumea îşi părăsise locuitorii dacă nu cumva se întâmplase contrariul. Fără helijeturile ce îşi încrucişau traiectoriile deasupra capetelor noastre, civilizaţia ar fi părut tot atât de îndepărtată ca şi Sfânta-Sofia, în ciuda faptului că vreo câteva barăci vindeau stocuri de tranzistoare libaneze ieftine, datând de un sfert de secol.

— Corcitura rămâne aici.

Omul îi trântise un picior lui Stany. Îl înhăţai de sac şi îl strânsei de gât.

— Lasă în pace corcitura sau te fac bucăţi. Nu meriţi nici să-l piepteni, ai înţeles?

Puştii vorbeau cu voce surescitată, într-un dialog cemi scăpa, dar îi ghiceam de partea mea.

— Rămâne aici.

Postat la intrarea în cocioabă, idiotul nu voia să renunţe. Trebui să cedez, să-i promit lui Stany c-o să mă grăbesc. Keïno-ul îşi dezvelise dinţii, dar cei trei canini ai săi îi stricau tot aerul serios. Îi lipsea oraşul, ai fi zis că-i un spectroscop căutând un transformator într-un trib de babuini.

În clipa în care să ne despărţim, o fetiţă de vreo opt ani se feri, ca să-l evite pe Stany, şi-mi arătă staţia Sensipac a cărui modernism necuviincios lucea sub o carapace de noroi, aproape de o benă răsturnată.

— Roman.

Şi fugi de îndată, dispăru îndărătul unei tarabe de săpunuri. Ridicai din umeri. Va trebui ca într-o zi să-mi fac timp să ascult copiii la fel cum am ascultat reţeaua.

În interiorul bojdeucii era foarte cald în ciuda a două enorme ventilatoare murale. O scară se înfunda sub podea,

ceva mai puţin oscilantă decât balustrada ce-mi dansa în mână. *Garimpeio* aprinsese o lampă cu petrol, dar slaba ei luminozitate ne interzicea să vedem mai departe de picioarele noastre. O galerie, la capăt o lumină de spital de o intensitate jignitoare. Câteva secunde de pipăit apoi ieşirea la liman.

Era unul din cele mai bine echipate laboratoare pe care le-am vizitat în cursul carierei mele universitare. Mai modern chiar decât cel al lui Konate din Dakar. N-aveam de-a face cu un particular, ci cu o organizaţie. Cuve de plasmă albastre precum paradisul cloceau lumi miniaturale asupra cărora parkinsoneau pixeli. Micromanipulatoare pe roţi şi ingineri precauţi mişunau în faţa acelei vitrine de univers în gestaţie fără să dea atenţie miracolului. Eram convins acum că nu mă născusem decât pentru a veni să venerez viitorul de sub pământul brazilian, în faţa acelor altare de probabilităţi ce maimuţăreau cursul planetei.

— Contemplare sterilă, domnule Leyter. Aspiri prea repede spre alte pasiuni. Vă aşteptam.

— De la aşa depărtare?

— Distanţele nu mai contează, Leyter. Numai securitatea e importantă. Dacă vă spun Curupira?

Expectorul îmi evalua perplexitatea. Mic birocrat cu privire inspirată, de naţionalitate nedefinită, cu tenul deschis la culoare dar de complexitate mată, purta pe frunte semnul contaminaţilor. Nimănui nu părea să-i pese de asta. În timp ce la semnalul său asistenţii se îngrămădeau în jurul nostru, începu să repete numele poznaşului demon.

— Curupira, Curupira, Curupira.

Simţeam distinct silabele declanşând dereglări în capul meu. Decalaje, îmbrânceli, suprapuneri. Registre necunoscute persoanei mele se descifrau, eliberând informaţii pe care alte mecanisme le aduceau în prim plan. Începui să recit:

— Acţiunea Arrabal contra preşedintelui va avea loc pe 18.04 în timpul ceremoniei acţiunilor de graţiere.

Asiguraţi evacuarea imediată a trei oameni cu material greu spre punctul Kappa. Răzmeriţe simultane în Cipru, Malta, Atena şi Salonic. Improvizaţi la Istanbul. Raidul terorist prevăzut asupra bazei O.N.U. 36 va trebui să declanşeze faza Rex începând cu Geneva, 78.907 de succese. Conduceţi manevrele la nivelul Ankarei şi a Madridului. Eliberaţi două bombardiere de vânătoare pentru Kyoro-Nessu.

Ieşii din transă tremurând. Expectorul mă ţinea de după umeri. Surâse şi triunghiurile de aur străluciră cu focul lor uimitor. Asistenţa se regrupase în jurul cuvelor, cu aerul preocupat al obstetricienilor profesionişti. Curând, versiuni alternative ale lumii aveau să se nască, versiuni pentru care servisem de tată. O onoare de care m-aş fi lipsit bucuros.

— Asta-i tot. Nimic complicat. O cutie de scrisori, pur şi simplu, pentru plăcerea dumneavoastră.

— V-ar durea gingiile dacă mi-aţi explica şi mie?

— Reţeaua nu mai e sigură, înţelegeţi? Nu numai că e parazitată şi informaţiile se pierd, dar poliţiile îşi plasează în ea ascultătoare ca păduchii în păr. Nu-mi vorbiţi de coduri! Niciunul nu rezistă I.A.-urilor. Şi atunci alegem tipi ca dumneata ca purtători de cuvânt.

— Şi trebuia să fiu tocmai eu?

— Ce admirabilă bulimie e cea a swappaţilor! Memoria lor este într-aşa hal deficitară că acceptă tot.

— Cum m-aţi reperat?

— Swappaţii se recunosc după o groază de amănunte. Ochii mai întâi. Impresia că e aici şi în altă parte în acelaşi timp. Nu tulburarea drogaţilor, altceva. Şi apoi atrageţi publibulele, ele adulmecă vidul, ştiu unde să se aşeze pentru a convinge mai bine.

— Konate a implantat mesajul ăsta?

— Nu, bineînţeles. Aţi evoluat sub supraveghere la Dakar. Era imposibil să vă impregnăm fără să riscăm. Expectorul Konate ne-a semnalat numai cazul dumitale. Acţiunea propriu zisă s-a desfăşurat mai târziu, la Sfânta-

Sofia.

Fata din lumina toamnei, sub cupolă, instrumentul acela pe care mi l-a aţintit spre frunte. Îmi fu deodată frică pentru viaţa mea.

— În ce scop? Ce puneţi la cale?

— Cu timpul, viitorurile scoţându-ne întotdeauna vinovaţi, am sfârşit prin a ne plictisi. Înţelegeţi, cu toată puterea asta la îndemână, ajunge să dezguste chiar şi pe cei mai răbdători. Şi atunci, din simpli spectatori, ne-am făcut actori. Astăzi vă construim viitorul, îl fabricăm cu mâinile noastre.

— Nici politicienii nu fac altfel, după câte ştiu.

— Da, dar ei sunt orbi.

Efectiv, expectorii aveau puterea să testeze diferitele viitoruri, să îndepărteze iminenţa apocalipsului. Galetul de lavă strălucea iar la capătul proiecţiei, precum un spectru incandescent atârnat deasupra destinului nostru. Mai devreme sau mai târziu, ce mai conta?

Purtam în minte figura paternă a preşedintelui Karan, vocea sa profundă şi chibzuită, descumpănirea sa când după intervenţia mea fiul său şi-a recăpătat glasul ca să-l numească prost bătrân. Eram acolo, mi-a fost ruşine. Multă vreme apoi, m-am întrebat dacă acel tată meritase asta, mergând până la a regreta că-l scosesem pe băiat din noaptea sa. Îmi imaginam pe altă parte atentatul, trăsăturile patriarhului împietrind în clipa în care glonţul îi găurea scăfârlia, filmul secvenţial Kennedy/Dallas, secundele întârziate din fuga lor ca şi cum încetineala putea evita catastrofa. Eterna dilemă între om şi umanitate. Şi eu la mijloc ca un alt prost bătrân. Temându-mă de exces, de falşii democraţi, de demiurgii cu ochelari ce nu visează decât gloria.

— N-o să mai îmi daţi drumul niciodată?

— Pe moment, veţi înţelege că ne e imposibil să vă dăm drumul. Mai târziu…

Nu aflai niciodată soarta ce mă aştepta. În chiar acel moment, peretele cavernei se sfărâmă în faţa fălcilor de

oţel mai înalte decât lumile de azur în timp ce megafonul urla:

— Nimeni nu mişcă! Sunteţi arestaţi!

15

După infernul roşu şi verde al pădurii amazoniene, tonurile roşcate ale toamnei târzii ce aureau Toscana linişteau mintea. America de Sud mă copleşise de emoţii puternice şi mă întârzia în drumul spre satul cu faţade decolorate cocoţat în vârful drumului. Acolo aveam să găsesc fără îndoială o bancă sub un carpen, un loc violet chiar înainte de amurg şi un chioşc de muzică în care alămurile să lucească la unison cu toamna.

Voi mai scăpa astfel de violenţa armatei braziliene, de pistoale la tâmplă, de cizme înverşunate pe cuve, de Pământuri dezechilibrate scufundându-se în jerbe de energie. Excavatoarele astupaseră tunelele, explozibilele desfiguraseră colina în timp ce soldaţii ne îngrămădeau fără discernământ în helijeturi. Direcţia Belém, închisoarea militară. O celulă cu ziduri murdare, un bloc de beton ştirbit, un triunghi de cer în colţul superior drept, îţi venea să crezi că era suficient să-ţi înfunzi degetul în ipsos ca să faci pe frumoasa.

După numai o oră, atât cât să gravezi *LIBERTAD* sub un Crist aproximativ, Stanislas mă scotea de acolo, după ce ceruse o întrevedere cu comandantul. Scăpăm de anchetă şi luam primul avion cu destinaţia aleasă de noi. Paris de exemplu, deoarece Sensipac mă declara cetăţean francez.

După cele afirmate de sergentul Janeiro care ne eliberă permisul de trecere, expectorii riscau pedeapsa cu moartea pentru complot împotriva Statului. Chiar dacă eram încântat că atentatul împotriva lui Elios Karan fusese dejucat, continuam să încerc vis à vis de vrăjitorii moderni nu atât admiraţie, căci pentru a adopta terorismul trebuie să nu mai crezi în om, ci o simpatie temperată. Ei îşi construiau viitorul lor, se băteau pentru o cauză şi această

luptă, justificată sau nu, înnobila. Eu…

Eu… eu trăgeam la vâsle.

La Paris am avut timp să mă gândesc. Prea multe coincidenţe se acumulaseră ca să mai fiu mult timp orb. Stany fusese băgat în operaţiune până la gât. Dacă n-ar fi aşa, cum s-ar explică rapiditatea cu care m-a scos din labele brazilienilor? Nu-i purtam pică, era prietenul meu. Nu mă puteam lipsi de umorul său strâmb.

Dar nu conta mai puţin şi faptul că de la renaşterea mea devenisem o unealtă, o armă, un obiect incert ce era folosit în scopuri mai mult sau mai puţin declarate. Memoria mea era un tomberon în care fiecare îşi golea dosarele cele mai negre, un intim tumulus de gunoaie pe care îl jăcmăneau prea puţin respectuoşii gunoieri. Fusesem manipulat încă o dată dar eram convins că episodul ăsta nu constituia decât o paranteză, un accident de parcurs. Ceea ce era important acum era să ştiu contra cui voi fi întors. Eram nerăbdător să urmăresc numărătoarea inversă, să mă agit, să-mi dau impresia că mă agit.

Celle. Italia. Mulţumesc, Sensipac.

Celle. Un nume nesemnificativ pentru un târguşor nesemnificativ. Când motorul trăgea din greu pe panta abruptă, creştea certitudinea că petrecusem momente de neuitat cu Doreen. Romantismul exacerbat al Văii Roggie, acolo jos, înmugurirea pădurii ca tulburată de soare, râul fără strălucire şi, în contra-plonjeu, promotoriul de stânci luminoase ce ridica Celie spre cer.

Stanislas moţăia pe scaunul din spate. Garai maşina în faţa bisericii. Câteva găini cutezară să ciugulească roţile. O găleată de vopsea fusese vărsată peste Fecioara ce binecuvânta clopotniţa. Întinşi sub un portic, doi câini leneşi mă fixau fără să mişte un muşchi. Decorul l-ar fi pasionat pe Chirico şi mă aşteptam în fiecare clipă să zăresc un vis de puştoaică împingând un vis de cerc.

Nimeni. N-aveam nevoie de nimeni ca să mă orientez. Trebuia să cobor străduţa la capătul căreia scânteia valea,

casa ar fi lungă şi joasă, în echilibru deasupra vidului, o placă de marmură comemorându-şi gazdele ilustre, Puccinii. O aureolă se înălţa din mintea mea, nu un şoc, o lentă progresie ce avea savoarea acadelei şi a vatei de zahăr; o înlănţuire logică, previzibilă; nu un pocnet de cimbal à la Mahler, mai degrabă o creştere sfâşietoare a viorilor cântând moartea lui Mimi. Un suflu amplu mă purta spre revelaţie iar satul nu era decât muzică.

— Când te gândeşti c-aş fi putut-o sfârşi aşa!

Stany îmi arăta cu un aer dezgustat pe confraţii săi scărpinându-se de purici, cu găinile ciugulindu-le coastele. Avea trezirile dificile şi simţeam un miros de fiere pe limba lui.

— M-am săturat de Europa, Roman. O cochilie mare şi uscată, auzi bătând vântul şi scândurile troznind.

— De-abia am sosit.

— America e tot aşa. Nu trebuie să-ţi faci iluzii, ceva a părăsit pământurile astea bătrâne şi Africa a moştenit totul. Totul se usucă aici. Regnul marelui om alb sfârşit la el, missié!

În apropierea casei, ruinele unei cabine Sensipac îi confirmau teza. Nici chiar reţeaua nu reuşise să oprească decadenţa. Eminenţi sociologi dădeau asigurări că aşezând informaţia la îndemâna tuturor, o accelerează de fapt, aducând noilor ţări bogate singurul lux al vechii mode: trecutul său, cunoştinţele sale.

În afară de a dormi şi de a-ţi uita condiţia, nu prea vedeam ce-ai mai putea face în satul ăla decât să vopseşti pisica în roşu sau să dinamitezi staţiile când nu mai suportai liniştea.

Discutam, dar Doreen îmi apărea îndărătul fiecărei perdele. Plutirea unei şuviţe de păr, o rochie ce se leagănă între doi chiparoşi şi frica, nemăsurata frică ce-i scălda corpul în sudoare. Câte nopţi petrecute la căpătâiul ei, ascultându-i copilăria, citind printre rânduri, pătrunzând de pe drumul greşit în traumatism benign? Nu râdeţi! Celebrul psiho-pedagog Roman Leyter fusese incapabil să

descopere sursa răului ce-o dobora pe soţia lui: în disperare de cauză, diagnosticasem o psihoză Winkle, frica aceea de a deveni sărac, de a scormoni prin lăzile de gunoi ale Africii ce chinuia albii bogaţi. Şi Doreen tremura mai mult decât oricare, nu pentru că familia Rollsmayer ar fi fost mai bogată, ci pentru că plângea căderea frunzelor toamna, sau pentru că un mâţ fusese înecat sub ochii ei, sau pentru o mie şi unul de alte motive. Celle ar fi putut-o vindeca, aici asprimile vieţii păreau atât de îndepărtate.

Casa abia de se schimbase. Doreen lângă plantaţia de carpeni, tăind cu foarfecele de grădinar viţa de vie virgină. Doreen cea de odinioară rozându-şi unghiile sub cerul de plumb sau de cristal, pândind lăsarea serii în scobitura văii. Lămpile ardeau până dimineaţa pentru a uita că într-o zi luminile se vor stinge pentru totdeauna. Şi eu, invizibil în penumbra ce invadează grădina, disperat de a nu putea domoli angoasele ei, cu senzaţia de a veghea o casă de păpuşi nevrotice şi aceea, înspăimântătoare, de a fi singur pe lume, în întuneric.

Clanţa uşii opuse rezistenţă. Îmi luai avânt, spărsei batantul. Un miros de muzeu îşi luă zborul spre stradă.

— E cineva aici, şopti Stany. Nu simţi nimic?

— Deschide obloanele în loc să ţipi de fantome.

Nu se înşelase, începui să tremur. Trecutul meu era întemniţat în casă.

Eu şi EU. Eu şi Doreen. Ceilalţi…

Casa, redându-mi-i pe Doreen şi Roman Leyter, scurgea forţa celorlalţi locatari, muzica sufletelor lor îngemănate în armonie. Toată familia Giacomo era la întâlnire, de la cel mai tânăr, plecat să-şi încerce norocul la Lucques, până la decanul de vârstă obosit şi bolnav care, cu o lună înaintea morţii sale, suise drumul pietros pentru a aduce un omagiu strămoşilor săi.

Lambriurile îmi înapoiau ciorne de Turandot amestecate cu parfumul Doreenei. Destinele se ciocneau, eram intruşi în această înlănţuire sublimă. Simple scântei de jar. Eu sclipeam, Doreen troznea, Puccinii ardeau, şi,

fără pasiunea ce ne posedase, cred că amintirea noastră ar fi sfârşit în furtună.

Când Stany împinsese obloanele, primul meu gest fusese pentru gramofon. Întorsei resortul, pusei acul pe discul ce începu să pârâie. Totul îmi era Doreen, de la acele pârâituri insuportabile până la sonoritatea piţigăiată a *shamizen*-ului.

— Ah, dragostea! Încă un proverb care se confirmă.

— Care?

— Dragostea n-are auz.

— Îţi displace atât de mult? Ascultă vocea. Nu-ţi aminteşte nimic?

— O frigare de guvizi? Un congres de greieri în călduri?

— Oare profesorul Keïno n-asculta muzică de asta, la Osaka?

— De ce, e muzică japoneză?

— Mai mulţi muzicologi au pretins că Puccini s-a inspirat din ea ca să scrie *Madame Butterfly.* Doreen făcuse o înregistrare pe care o asculta la infinit.

— Emoţionant!

— Cinismul tău e deplasat, Stany. Dacă nici chiar moartea nu reuşeşte să te emoţioneze, te plâng.

Îl lăsai bosumflat şi explorai casa. Fiecare cameră, fiecare lambriu, fiecare bibelou îmi oferea amintiri; memoria îmi sorbea tot şi regăseam acea fericire complexă şi chinuită ce jalonase lunile de după căsătoria noastră. Frisonam la atingerea unui vas, îmi ardeam degetele la o flacără de multă vreme asfixiată, plângeam mângâind biroul şi sugativa lui ce-mi servise ca test al lui Rorschach. O auzeam pe Doreen tremurând în timp ce descifra în ea reflexia coşmarelor ei. Atunci ameţitoarea neputinţă mă cuprinse iar şi-mi muşcai palma, aşa cum mă pedepseam când şedinţele de canapea eşuau în încercarea de a o linişti.

La etajul întâi, un culoar. Oglinzi tivite cu aur fin îmi retezau excitarea. De fiecare parte, camerele cu formele

curbe ale mobilelor sub cearceafuri. Nu mă interesau. Conta numai ultima uşă, cea neagră, la capăt de tot, închizând perspectiva. Nu ştiam încă ce se întâmplase îndărătul acelei uşi dar trebuia s-o trec, s-o sparg la nevoie.

Se deschise fără rezistenţă.

Strigătele mă aşteptau îndărătul ei.

Urlete. Atât de atroce încât îmi presai palmele pe tâmple. Îmi sfredeleau creierul, memoria îmi sângera, rănită de mii de înţepături de ace şi eu plângeam, strigam la unison.

— Doamne Dumnezeule, o să trezeşti tot iadul!

— Doreen! Doreen!

Stany îmi strecură o batistă între dinţi şi strânsei fălcile ca două blocuri de lemn pe care aş fi vrut să le sparg. În tot acest timp, Doreen nu înceta să moară iar zidurile saturate de a-i proiecta imaginea spartă, cu degetele-i înfipte în gât, în căutarea unei răsuflări ce nu va mai veni.

Apoi tragedia îşi pierdu impactul, durerea din cap mi se alină şi putui răspunde la întrebările lui Stany.

— Aici a omorât-o reţeaua pe Doreen. Gura, te rog.

— Reţeaua?

— Un maniac ce se juca cu ea, dacă preferi. Pentru mine e tot aia. Fără Sensipac, ar fi şi acum în viaţă.

— Ce s-a întâmplat, mai precis?

— Nu voiam ca să-şi facă această cameră Sensipac. Nu ştiam nimic despre miraje şi sensomaniaci dar aveam o presimţire. N-am aflat de existenţa lor decât în ziua în care au atacat-o pe Doreen. Era prea târziu. Ştii că se poate bloca o comunicaţie pe Sensipac?

— Adică?

— Dacă implantezi un univers suficient de coerent, îţi poţi împiedica interlocutorul să întrerupă contactul.

— O legătură stăpân-sclav, aşa-i?

— Da, şi există tipi pe reţea a căror singur scop e să-

ţi întindă curse. Te afundau în mrejele lor, iar tu urmai să găseşti ieşirea. Un fel de joc de societate inofensiv.

— Nu văd cum Doreen…

— Ticăloşii! Au lucrat repede. La numai trei luni după instalarea camerei, au omorât-o. Voiau mălai şi sex, dar Doreen nu suporta noaptea. Ea credea că Dumnezeu ne-o impunea ca pedeapsă a păcatelor noastre şi că, odată umplută cupa, ne abandona tenebrelor. Îl condamnase deja pe Lucifer. Atunci de ce nu şi pe noi? Nu eram mai buni decât îngerul decăzut. Ea credea în toate astea.

— Ajută uneori.

— Maniacii au scufundat-o în întuneric. O noapte totală, fără stele, fără speranţă de lumină. Am filmul, infraroşu automatic, luasem obiceiul să înregistrez tot. Ea a crezut mai întâi într-o pană. A închis ochii, a întins mâna ca să întrerupă comunicaţia. Butonul nu mai era acolo. A început să intre în panică, ei i-au cerut să se dezbrace, ea şi-a sfâşiat veşmintele; cerşea numai puţină lumină, o flacără de lumânare, ceva de care să se agaţe. Noaptea şi vocea. Imaginează-ţi ce a resimţit femeia asta ce dormea sub neoane. S-a speriat, a crezut că era deja moartă şi asta a omorât-o. Da, asta a omorât-o.

— Şi tu ai dinamitat staţia, afară?

— Am deconectat camera şi am aruncat staţia în aer, într-adevăr. Voiam să distrug Sensipacul. Caracatiţa asta mi-a înghiţit totul, tatăl, soţia, lumea. Devenise un coşmar.

— Credeam că taică-tău a murit de-o mină.

— N-ai văzut zâmbetul oamenilor, în ziua înmormântării. În loc să se gândească la tata, priveau curva aia de cabină şi râdeau, şi râdeau.

16

— Ce-o să faci acum?

Niciun mesaj la staţia Lucques. Dacă ghidul mă lăsase baltă, nu acelaşi lucru se putea spune despre prietenii mei imateriali. Vocile lor anonime mă chemau,

insistau atât încât mă tulburau. Nimic fizic, mai degrabă un clocot de sevă, o înmugurire, o beţie melancolică ce accelera inima. Genul acela de disperare paternă ce mă sfredelea atunci când un micuţ Klaus sau un micuţ Sven mă lua de mână pe străzile Dakarului, cerşind puţină pâine.

O manifestaţie de contaminaţi ocupa piaţa Garibaldi. Amploarea şi calitatea mişcării erau surprinzătoare, semne precursoare ale unui timp nu chiar atât de îndepărtat în care minoritatea va deveni majoritate. Nicio ruşine la aceşti contaminaţi, niciun sentiment de culpabilitate. Nu tu banderolă, nici bonetă, nu tu fular, nici mască. Îşi afişau simbolul, făceau din el un semn de raliere. În loc să revendice o integrare problematică, banderolele lor, sloganurile lor proclamau autonomia de grup vis à vis de Sensipac şi pretindeau puterilor publice demontarea unui „sistem de informaţii privativ şi alienant” (sic).

— Nimic, îi răspunsei lui Stany. Când totul se va îngrămădi, îmi voi relua vechea mea meserie. Voi găsi eu vreo câţiva copii de care să am grijă.

— Şi Sensipac?

— Cum ai putea să-i vii de hac? Ar trebui să accezi la inima sistemului. N-o să-mi petrec restul vieţii dinamitând terminale.

Aveam în minte autostrada amazoniană, cabinele înconjurate de vegetaţie, strălucind în ploaie asemenea monoliţilor unui timp trecut.

— Măcar de aş cunoaşte ceva despre himerele şi caii Troiei, Psihopedagogii n-au nicio putere asupra realităţii de azi.

— Să presupunem că ai dispune de o asemenea putere…

— Aş exercita-o cu plăcere. Sensipac n-a fost prea bine gândit. Şi-a făcut apariţia în cel mai prost moment, când tehnica putea să-şi permită orice, chiar să ne şi strivească. Speranţa noastră de viaţă se prelungise dintr-o dată cu cinsprezece ani, Discovery 18 ieşea din limitele

galaxiei, noi eram prea încrezători. Ar fi trebuit să testăm reţeaua în adâncime, să măsurăm radioactivitatea la populaţie, să ne înarmăm împotriva pericolelor unei informaţii manipulabilă de către o elită. Vezi tu, Stany, într-o zi omul a început să gândească mai repede decât creierul lui. Asta a fost considerată cutezanţă, s-a erijat în mod de viaţă această facultate de a anticipa clipa şi, lucrul cel mai rău, s-a luat obiceiul să se înalţe castele de nisip şi punţi în vid. Ar fi fost suficient ca cineva să denumească inconştienţă gândul acesta înverşunat pentru ca totul să înceteze. Dar motoare fabuloase se mişcă în spate: progresul, banii, recunoştinţa, celebritatea. Cine ar rezista acestor cuvinte, a ceea ce ele promit?

— Tu, de exemplu.

— Nu, pe cinstite, nu cred. Nu mă pretind mai bun decât contemporanii mei. Moartea lui Doreen mi-a deschis ochii, asta-i tot. Dar nu mi-am pierdut încrederea. Europa noastră are nevoie de-acum înainte de grâu, de carne, şi de unt, informaţia nu e ultima bogăţie a mileniului.

Contrapunct judicios manifestării, laserele anunţau pe cerul presărat cu nori ai Lucques-ului:

BELGRAD
SENSICONFERINŢA GENERALILOR PACTULUI
ÎNTRERUPTĂ DE UN FRAGMENT DIN PUŞTIUL
DE CHARLIE CHAPLIN

AUCKLAND
GREVA GENERALĂ A KEÏNO-MAIMUŢELOR
ÎN SEMN DE PROTEST
ÎMPOTRIVA VIZITEI PAPEI ÎN AUSTRALIA
SFINŢIA SA AR FI AFIRMAT:
DUMNEZEU N-A PREVĂZUT KEÏNOSII
REPLICA PURTĂTORULUI DE CUVÂNT:
ŞI TOTUŞI NOI EXISTĂM

RABAT
MOHAMMED XII SE OPUNE SATELIZĂRII PE ORBITĂ
A KOUTOUBIEI

INTER DIN MILANO
CRAMPONUL DE AUR SCIBERRAS CUMPĂRAT
DOUĂZECI SI OPT MILIARDE DOLARI
LA OMONIA DE NICOSIA

SENSIPAC
INTELIGENŢA ARTIFICIALĂ NASSOS ÎŞI PUNE CAPĂT
FUNCŢIUNILOR SALE PRINTR-O SINUCIDERE SIMBOLICĂ
PERTURBÂND GRAV
TRAFICUL MONETAR INTERNATIONAL

STOCKHOLM
DISPĂRUŢI: PATRU GIGAOCTEŢI
AI SENSITECII REGALE
DUPĂ UNELE SURSE, TOATĂ OPERA
LUI CEZANNE DISTRUSĂ

Pe drumul spre Celle, îl lăsai pe Stany să conducă, aşezat pe genunchii mei. Nu-mi plăcea să-i vorbesc în timp de privea drumul căci avea urâtul obicei de a escalada trotuarele de îndată ce-mi răspundea. Exemplul lui Doreen la volan mă împingea însă spre o oarecare blândeţe. Aşteptai deci să fi garat Bourghiba în faţa casei ca să-l întreb, nu chiar nevinovat:

— Ai citit informaţiile? N-aş vrea să fac pe Cassandra, dar se pare că experienţa se împute, Sensipac are febră, nu trece zi fără să nu bată câmpii.

— Mda Un parazitaj sistematic, după câte se vorbeşte.

— Sistemul n-avea reputaţia de inviolabil?

— Si soră-mea avea.

— O să vezi, totul se va nărui, o să scârţie din toate părţile.

— Nu mai jubila, Roman. E indecent. Toate bazele de date sunt branşate la reţea Dacă face poc, civilizaţia se duce la fund.

— Ei şi? Eu n-am nimic de pierdut.

— Haleală sintetică, zgardă anti-purici, oase din plastic, toate astea nu intră la socoteală? Îmi aruncă o privire rugătoare. Roman, aş vrea să mă duci înapoi la Dakar înaintea apocalipsului. Europa nu-mi prieşte, am balonări, greţuri, aud tam-tam-uri invizibile. Mergem, ce zici?

Disperarea lui îmi sfâşie inima. Îi promisei, fără să ştiu că la scurt timp după asta, *forza del destino* mă va readuce pe continentul negru.

Scufundat în ignoranţa mea, îmi petrecui din acel moment ore întregi în birou, sub portretul celuilalt compozitor. Părinţii mei atât de încurcă-lume se mirau ades de ordinea ce se instala în mod natural în lucrurile mele. Disciplina asta mi-era foarte utilă astăzi când îmi consultam fişele pe care le lăsasem în ordinatorul din vilă. Fără ele, mi-ar fi fost foarte greu să-mi reconstitui cariera.

Mi se dezvălui curând că după mariaj îmi cheltuisem toată energia, fără cruţare, în slujba săracilor, cu siguranţă pentru a mă pedepsi de a-mi fi consacrat atât timp fiului Karan. Printre fişele de consultare nivel roşu, cele ale numitului Felipe Maravena trezeau în mine un ecou deosebit. Ai fi spus că schiţasem portretul copilului în filigran, că ascunsesem sub terminologie specializată o altă poveste mult mai importantă, crucială chiar, ca şi cum mi-ar fi fost frică să însemn negru pe alb gândurile ce mă năpădeau în cursul tratamentului. Cu cât studiam mai mult acel dosar, cu atât presimţeam mai mult că subiectul îmi putea de armă contra celui ce pretindea că mă manipulează. Ce avea deosebit aşadar cazul Felipe

Maravena?

Cutremurul de la Buenos Aires făcuse la data de 20 aprilie 2125 optsprezece mii cinci sute douăzeci şi trei de victime. Cifra aceasta a trebuit să rămână neschimbată timp de trei ani, până la data de 3 mai 2128, dată la care societatea *Turismo Nacional,* filiala lui *Nairobi Limited,* începu să construiască un complex hotelier pe locurile catastrofei. Se consemnează că lucrătorii de la terasamente ce dormeau în şantier fură treziţi în noaptea aceea de pomină de gemetele ce proveneau de sub prefabricatul lor. La lumina proiectoarelor, reperară un canal pe jumătate înfundat din care păreau să provină plânsetele. Un excavator atacă de îndată ruinele, scoţând la lumină o ascunzătoare subterană ce rezistase seismului. Un copil plângea lângă bancurile hidroponice. Cu toate că acestea continuaseră să funcţioneze în autonomie totală după prăbuşirea imobilului, regimul de tomate-dovlecei marcase profund musculatura supravieţuitorului. Membre de păianjen, o piele incoloră şi ochi de flămând obişnuiţi cu lumina artificială a bancurilor.

Fotografiile digitalizate anexate dosarului erau impresionante: o pivniţă-sanctuar ticsită de moloz, un şobolan de cimitir orbit de flash-uri. Numai odată ce supravieţuitorul fu calmat lumea putu să-l constate. Micuţul Felipe Maravena fusese îngropat de viu la vârsta de unsprezece luni şi asta timp de mai mult de trei ani. Dincolo de sechelele fizice, copilul ignora principiile fundamentale ale comunicării. Mă interesasem de cazul său foarte devreme, cu atât mai mult cu cât familia lui pierise în timpul tragicei nopţi. Un orfan, ajuns aproape catatonic printr-o reîntoarcere prea bruscă la civilizaţie, era pe timpul acela un chilipir pentru un psihopedagog îndrăgostit de acţiune socială.

Obţinui de la guvernul argentinian permisiunea de a-l scoate din ţară pe Felipe Maravena şi a-l duce la un spital din Lucques unde înfiinţasem primul serviciu de pedapsie din Europa. Îmi amintesc sosirea lui pe targă, mâinile sale purificate încrucişate peste stern şi ochii săi cărora nicio

înregistrare nu le putuse evidenţia uimitoarea vitalitate. Când ateriză la Lucques, lumina nu-l mai rănea şi injecţii masive de vitamine îi îmbogăţiseră corpul de chiţcan, îi umpluseră scobitura temporală şi îi îngroşaseră liana gâtului. Încă nu vorbea, nici nu mormăia, nici nu chirăia. Băiatul ăsta purta în el tăcerea criptelor.

Ecrane şi ecrane de teste, de la asocierea Jung-Erlitch până la crearea mediilor sintetizate după teoria lui Cissoko. La lumina lămpii Tiffany, în timp ce ariile lui Puccini se infiltrau prin ziduri, reconstituii calea iniţiatică spre limbaj, spre naşterea cuvintelor, îmi notai greşelile, rătăcirile, corectai un diagnostic prea sever. Câteodată Doreen se apleca peste umărul meu, caprifoi şi măceş, mângâiere de mătase şi dantelă, şi fericirea mă năpădea. Atunci stingeam ordinatorul, îl luam pe Stany cu mine şi ne duceam să respirăm în grădina scăldată de lună, filozofând despre viaţă şi moarte, despre tandreţe şi uitare. Cu cât timpul se scurgea, cu atât keïnosul devenea mai trist şi dorul lui pentru Africa se înălţa asemenea melopei monotone şi insistente la care eu rămâneam insensibil. Celle era o fundătură, o capcană a trecutului, dar nu întrezăream scăparea. Noul mă înspăimânta şi eu îmi alinam chinul între zidurile încărcate de amintiri. Apoi personalitatea lui Felipe Maravena păru să evolueze în optica observatorului. Nu pentru că s-ar fi modificat într-un fel oarecare comportamentul lui, căci persista în tăcerea sa. Punctul meu de vedere se modifică până-ntr-acolo încât, de-a lungul notaţiilor mele, ajunsei la concluzia că subiectul se prefăcea. Notele erau mult mai încurcate, mai puţin structurate, aproape voit obscure, ca şi cum mi-ar fi fost frică să nu fiu spionat. Din fericire, ştiam să citesc printre rânduri, să adulmec prima intenţie sub cuvinte şi trebuie să recunosc că printr-o dinamică misterioasă memoria îmi folosea din nou, reînsufleţind o anecdotă abia evocată de un paragraf, declanşând o imagine crucială în clipa în care mă munceam să mă descifrez.

Dar fără celelalte fişe roşii, nu cred că aş fi dezlegat enigma. Dosarele astea tratau cazul copiilor extraordinari.

Prin extraordinari, înţeleg supuşi condiţiilor ieşind din obişnuit. Era acolo cazul lui Zubin Krause, de cinci ani, pe care drogatul său tată îl priva de orice stimul intelectual închizându-l de dimineaţă până seara în pivniţă. Rander El-Saïda şi camarazii săi, între opt şi zece ani, pe care un regim totalitar i-a alungat din şcoală, cu puşca-n spate, ca să planteze cactuşi la liziera deşertului. Helmut, Iuri şi Gregor, trei austrieci de-abia adolescenţi ce puseseră bazele unei comunităţi în sudul oraşului Graz înainte de a fi încarceraţi în fortul Pjana pentru nesupunere. La fel o duzină de alţi copii a căror punct comun era o catatonie acută cu destabilizarea senzorială.

Bănuiam cazul Maravena ca fiind cheia acestei bruşte epidemii ale cărei victime le moşteneam. Legături invizibile păreau să se fi creat în aripa în care îi găzduiam. Un dialog alambicat trecea prin alte căi decât cele accesibile în simţurile obişnuite. Şi toate astea le citeam sau credeam că le citesc în ochii lui Felipe, atunci când corpurile întinse pe paturile paralele rămâneau de marmură.

În starea emoţională în care mă cufundase camera Sensipac, trebuia oare să reproşez aceste ipoteze propriului meu dezechilibru sau unei realităţi ascunse ce refuza să se lase dezvăluită?

O întâmplare, dacă era într-adevăr o întâmplare, îmi deschise ochii. Horner pretinde că mintea este capabilă câteodată să genereze o situaţie extremă pentru a se elibera de un blocaj. Întotdeauna am scris viguros, caracterul meu voluntar exprimându-se prin mişcări de braţ neaşteptate. În seara aceea, în frenezia mea de a scrie, cotul îmi agăţă lampa Tiffany căreia îi apreciam strălucirea slabă şi delicată. Uleiul se împrăştie pe un covor turcesc şi luă de îndată foc. N-aveam niciun chef să reacţionez. Rămăsei privind fix icoanele în timp ce incendiul lua amploare. După spusele lui Stany, care interveni în acel moment, flăcările îmi mângâiau pantofii, ameninţau perdelele iar eu n-aveam de gând să mişc, ca şi cum magia focului mă trimisese departe.

Stany nu ştiu niciodată cât de aproape a fost de realitate. Acest început de incendiu mă trimitea în urmă cu câteva luni, la spitalul din Lucques unde un piroman aşa-zis convalescent fusese pe cale să nenorocească aripa catatonicilor. În ardoarea ce-mi înroşea obrajii, memoria îmi funcţiona, se reconstruia, ai fi spus că celulele, în ciuda *swappingului,* îşi conservaseră totalitatea amintirilor sau cel puţin o copie.

Începând din acea zi, nu mai fusei atât de categoric în ceea ce priveşte daunele terapiei de şoc.

Felipe Maravena era un mistificator şi deţineam dovezi în sensul acesta.

17

Îl foloseam pe Giuseppe Concini, nume de tristă amintire, ca agent spitalicesc, adică băiat de sală. Mânuia mătura foarte conştiincios, chiar dacă nu era eficient, iar piromania sa nu ne îngrijora cine ştie ce. Până în ziua în care, în Piaget, găsi o cutie de chibrite uitată acolo de o infirmieră neglijentă. Înainte ca supraveghetorul de la camerele de control să prevină serviciul de securitate, aripa ne era interzisă.

Trebuie precizat că Botswana, refuzând din sinistre raţiuni politice prelungirea creditelor pe care i le solicitasem ministerului Cercetării, fusesem constrâns să-mi instalez bolnavii într-o construcţie ce servea altădată de simulator submarin Şcolii navale pe locul căreia se construise spitalul. Câteva părţi din şcoală fuseseră păstrate pentru a servi de magazii sau de garaj înainte ca penuria de spaţiu să ne oblige să redestinăm aceste zone în urgenţă.

Dacă mi se dăduse autorizaţia de a-mi organiza propriul meu serviciu, era cu unica condiţie să ocup sala de *subsim.* Şi în ciuda numeroaselor rapoarte denunţând amenajarea improprie spaţiilor, fusesem constrâns să activez într-un univers de sasuri în care infirmierii se

transformau în brancardieri pentru a ridica paturile deasupra despărţiturilor metalice ce se încăpăţânau să facă din noi elevi-canguri.

Aşa încât detectoarele de fum reacţionară la primele flăcări, declanşând închiderea sasurilor în jurul sălii catatonicelor aşa precum o făceau în cursul exerciţiilor de simulare din secolul trecut.

Focul câştiga teren. Plângeam de furie şi neputinţă în faţa monitoarelor în timp ce flăcările îmi încercuiau bolnavii. Pompierii băteau pasul pe loc îndărătul uşilor, trimiseseră după explozibil la Milano.

Şi atunci Maravena ne uimi.

Totul îmi era limpede în memorie, extraordinar de precis, ca şi cum asta s-ar fi întâmplat ieri. Auzisem pârâiturile flăcărilor în receptoarele sălii de control. O armată de homari furioşi. Florile focului căpătau putere, simţeam pe obrajii mei căldura de un roşu aprins.

Din toată armata mea de catatonici, numai Felipe Maravena se dăduse jos din pat pentru a se posta în faţa camerelor de luat vederi şi cu o voce aproape feminină, dar într-o spaniolă agreabil interpretată, ne întreba unde să caute un stingător. Cu sufletul la gură, l-am văzut mişcându-şi membrele de păianjen până la dulap, suind pe un taburet şi coborând extinctorul. Camarazii săi nu mişcaseră.

Spuma carbonică a asfixiat focul, a calmat detectoarele. La capătul unei aşteptări interminabile, sasurile s-au deschis, ne-am repezit cu toţii în ajutorul bolnavilor.

— Roman, Roman.

Fumul întuneca biroul, Stany mă trăgea de mâneca pantalonului. Tuşii ca ftizie. Aerul grădinii era otrăvit de duhoarea incendiului. Şi totuşi îmi recăpătai suflul, aşezat pe banca îndrăgostiţilor. Privii voalul cenuşiu mascând ferestrele şi blânda licărire a iluminărilor. Mii de Doreen treceau prin perdelele de fum frângându-şi mâinile ca de funingine, spectrale. Apoi totul se învălmăşi şi, în liniştea

nopţii, realizai pentru întâia oară că Doreen era moartă.

Nimic nu mă mai reţinea la Celle. Amintirile aveau gust de cenuşă iar copiii de cinci ani jucau aici jocuri periculoase. Povestii totul lui Stany, luna îl făcea să semene cu unul din acei gânditori asiatici ale căror riduri le transformau pielea în apă adormită.

— Şi ce-ai dedus?

— Astăzi mi-e foarte clar. Dar atunci nu mă preocupam decât de cazul clinic, de reîntoarcerea la expresia orală. Copilul regăsise calea limbajului prin intermediul unui şoc nervos de mare amplitudine. Fenomen destul de obişnuit. Singura problemă…

— Stai aşa, ştiu ce vrei să spui. Ca să se reîntoarcă la limbaj ar fi trebuit să fi avut deja un prim contact. Ori, cum, abandonat de la vârsta de unsprezece luni şi petrecând trei ani într-un coşciug senzorial, Felipe Maravena avusese acces la cunoaştere?

— Aşa e. Am luat cunoştinţă de această contradicţie pe măsură ce am fraternizat. Începuse să-mi vorbească, să-mi descrie preocupările sale de şobolan în fundul cavernei, revelaţiile sale, căderile sale în comă şi trebuii să accept ideea: acest puşti avortat dispunea de un vocabular mai bogat şi mai întins decât cel al unui adult mediu. Termenii tehnici nu-l speriau, că erau ei de domeniul medicinei sau al geologiei. Un adevărat fenomen de circ. Şi cu cât se descărca mai tare, cu atât îmi puneam mai multe întrebări.

— N-ai făcut cercetări la faţa locului? O bibliotecă, o videotecă, nu ştiu. O chestie de felul ăsta la care ar fi putut să aibă acces din pivniţa lui, de acolo.

— Ba da, ba da, după vreo lună. Guvernul argentinian m-a ajutat mult. Am obţinut autorizaţia să opresc lucrările la nivelul lui *Turismo Nacional* şi să fac cercetările. În primă instanţă n-am găsit nimic. Seismul blocase toate căile de acces la pivniţă şi Felipe putea să fi reconstruit această viziune fantastică a lumii începând de la cele unsprezece luni petrecute cu mama sa sau de la cele câteva zile de spitalizare de la salvarea sa. Aveam soluţia

sub ochi. Cadastrul lui Buenos Aires îmi furnizase planul amănunţit al încăperilor iar soluţia era figurată prin linie punctată: un cablu ce trecea pe sub sala hidroponicelor. Să zicem, ca să mă justific, că niciun fenomen de acest fel nu fusese raportat până atunci şi că pacientul meu folosea un sistem de transmisie neortodox, vreau să spun condamnat fără drept de apel de Reformă, sub alt nume.

— Fii mai explicit.

— Trăim de la începutul mileniului trei într-o sferă mediatică prea bogată. În zilele noastre, nimeni n-ar da o bună informaţie pe tot brutul Orientului Mijlociu, căci suntem convinşi că fără cunoaştere un om nu valorează nimic. E adevărat, copiii noştri nu trăiesc decât prin transfuzie, fiecare secundă le aduce *shoot*-ul său de informaţii într-aşa măsură încât, fără să-şi dea seama, au devenit *accros.*

Ca să-l înţelegi pe Felipe Maravena, trebuie să-mi studiezi celelalte cazuri speciale. Ia-l pe Krause. Taică-su îl ţinea închis într-un beci. Ce reprezintă spaţiul ăsta pentru un copil al secolului prezent, nimic altceva decât o casetă senzorială. Izolat complet, un om în depline facultăţi mentale îşi pierde controlul într-o oră. Ştiu acest lucru, am încercat acest gen de terapie. Lui Krause îi trebuiesc informaţii cu orice preţ. Imposibilitate aparentă de a se alimenta, între ghilimele. Catatonie. Dacă stai să te gândeşti, schema camarazilor săi e identică. Toţi duc lipsă de informaţii şi sunt închişi. Cel puţin în aparenţă. Într-un caz vinovată e familia, în altul un regim totalitar sau o retragere forţată a civilizaţiei.

— Tot nu înţeleg nimic.

— O să-ţi sară-n ochi când vei afla că peste tot unde au fost găsiţi aceşti tineri, prin subsol trecea acel faimos cablu cu linie punctată. Am verificat. Şi ce brăzdează întreaga lume până în cele mai mici colţuri?

— Doamne, Sensipac!

— Exact, caracatiţa. E peste tot, sub picioarele noastre.

— Fir’ ar să fie! S-au branşat la reţea.

— Mda. Şi numai prin puterea minţii lor, au citit biţii pe măsură ce aceştia defilau, au decolat şi reconstruit imaginile, sunetele, universurile.

— Imposibil.

— Ba nu, Stany, am dovezi. Gândeşte-te, creierul nostru este incapabil să-şi imagineze propria sa putere. Vom ajunge mult mai departe decât am sperat vreodată.

— Vă doresc călătorie plăcută.

— Nu fi gelos, veţi avea şi voi de profitat de pe urma evoluţiei noastre.

— Scuteşte-mă de paternalismul tău. Vom merge umăr lângă umăr sau ne vom despărţi. Locul nostru nu e la capătul unei zgarde.

— N-aveam chef să încep o dezbatere asupra viitorului keïnosilor. Alte gânduri mai grabnice îmi treceau prin cap. Memoria îmi alerga, voia să ajungă din urmă prezentul, îl simţea aproape, la câteva luni depărtare. Ce se întâmplase cu mine după incendiul de la Lucques? Îmi aminteam vag de o ceartă cu şeful clinicii, de ameninţările mele cu demisia dacă nu obţineam imediat spaţii corespunzătoare normelor de securitate, îmi aminteam de dragostea Doreenei, de averea pe care mi-o pusese la dispoziţie.

Un dosar cu coperta haşurată, mâzgălit de mii de ori. Un proiect la care ţineam mult şi a cărui realizare necesita toate compromisurile. Un proiect atât de aventuros încât nu îndrăznisem să-l încredinţez ordinatorului.

Mă repezii la vilă, dând din braţe ca să alung fumul. Puccinii păreau să se fi strâns ca să-mi reproşeze greşeala. Blesteme furioase, mânere forţate, urlete de alămuri căzând de pe zidurile înnegrite.

Dosarul era ferecat cu o bandă elastică. O smulsei şi cu lacrimi în ochi, începui să descifrez teancul de scrisori, facturi şi planuri adnotate de mâna mea. Toate acele documente vizau construirea unui cadru specializat pentru C.A.S., Copii Autişti Senzoriali, aşa cum mă hotărâsem să-

mi denumesc cobaii. De la ante-proiectul pe care-l propusesem câtorva instanţe internaţionale până la răspunsurile diverselor state pe care le contractasem personal, pe baza simplei mele reputaţii. De mirare în ce măsură acest dosar sublinia decăderea naţiunilor ce la începutul mileniului trei deţineau întâietatea.

European de origine, bineînţeles că cerusem în primă instanţă ajutorul continentului meu. Puţinele reacţii, dacă nu erau evazive, îmi cereau să am răbdare, afirmând că studiul proiectului era pe calea cea bună, că întreaga comunitate medicală era încântată de alegerea mea şi că va lua legătura cu mine cât de curând. Trecuseră luni, în cursul cărora rezolvasem cea mai mare parte a problemelor inerente suprimării senzoriale. Mă abţinusem să public rezultatele, ca şi cum o voce interioară mi-ar fi şoptit să nu fac nimic în sensul ăsta.

Mitul Americii apoi. Aceasta îşi vedea fugind creierele „negre”, într-un imens şi nemaipomenit exod ce era de fapt o reîntoarcere la izvoare. Universităţile îşi închideau porţile pe rând. Nu insistai, conştient, în ciuda distanţei ce apăruse între mine şi lume, că asistam la apusul yankeu. U.R.S.S.-ul şi sateliţii săi? Se zbăteau într-o situaţie internă catastrofală, otrăvită de succesiunea de ierni nemiloase ce anunţau marea glaciaţiune cu care ni se împuia capul de vreo patru secole.

Nu întârziai să mă întorc spre Africa, spre acel continent strălucind cu atât mai mult cu cât concurenţii lui păleau. Îmi păstrasem în portofel fotografia sergentului Issaka Konte şi a fiului său. Trecerea Căştilor Albastre prin Egueras mă marcase mai adânc decât mi-aş fi imaginat. Gustul ciocolăţii şi a laptelui praf, tunetul depărtat al artileriei, nopţile în care se auzea din nou mângâierea vântului prin copaci, astea nu se uită atunci când un om vine să-şi verse sângele la picioarele patului tău.

Epoca de aur a atras întotdeauna luminile, cutezanţa, artiştii. Cu toate că modestia nu îmi permitea să mă clasez în niciuna din aceste categorii, speram să găsesc un guvern milos care să-mi deschidă uşile. Mai multe

răspunseră aşteptărilor mele. Voi cita Kenya, Zambia, Etiopia ce dobândiseră în sfârşit autonomia alimentară promisă de preşedintele Hailé Selassié, fără a uita Senegalul. Această din urmă ţară îmi făcea o ofertă mai importantă, încărcată de legendă, căreia nu reuşisem să-i rezist, aşa cum o mărturisea corespondenţa pe care o frunzăream.

Ce-mi promitea preşedintele Lamine Seck? Cedarea pur şi simplu a Universităţii Mutanţilor de pe insula Goreea în largul Dakarului. Numele oraşului mă frapă literalmente. Îl citii, îl recitii ca să-mi măsor într-adevăr bucuria. Aceste şase litere, închizând gura, puneau capăt îndoielilor, acelei atroce senzaţii de confabulaţie ce-l mina pe psihologul din mine.

În palma mea agatele se învârteau şi, în mişcarea aceea circulară uleioasă, încercam o satisfacţie imensă.

Din cauza refuzului lui Lamine Seck de a sateliza insula, fiecare avea în minte proiectul din nefericire abandonat al lui Leopold Sedar Senghor, acel poet-preşedinte vizionar care, cu mult înaintea începutului de mileniu, presimţise zorii rasei sale. Prin mutant, înţelegea noul african, versat în ştiinţă şi artă, în tehnică şi estetică, ce purta în inimă înflorirea naţiunii sale. Condamnaţi azi să frecventeze impasuri sordide, osândiţii din Europa nu puteau decât să-l admire pe acest om de geniu capabil să anticipeze şi mai ales să iniţieze o mişcare ce nu va străluci decât câteva secole mai târziu.

Nicio ezitare. Plecarăm în Senegal. Să înfăptuim o operă neterminată… sau mai degrabă abil întreruptă.

Pierdusem din vedere aspectul machiavelic al *swappingului* puţin câte puţin.

Asemenea unui păstrăv, mă forţam să urc împotriva curentului fără să mă întreb de ce fusesem pescuit şi aruncat atât de sus în amonte. Legătura mea cu preşedintele Karan? Prea slabă. Dragostea mea pentru Doreen? Averea Rollsmayer? Moartea sa mă împiedica să acord vreo posibilitate serioasă acestei eventualităţi.

Munca mea, cercetările mele? De ce studiul unei psihoze, de fapt ţinut secret, ar fi putut să-mi atragă necazuri?

Ceaţă totală! Din acest punct de vedere, nu progresasem mai mult decât în ziua în care renăscusem în clubul de noapte de lângă port, sub mingea de oglinzi sclipind în fulgere artificiale.

Luna arginta valea Roggio. La capătul grădinii, Keïno-ul melancolic se juca de-a santinela, cu toate grijile clanului său repercutate în riduri deasupra ochilor lui de sfânt.

— Stany, fă-ţi bagajul, te întorci acasă.

18

— Cât poa' să fie de liniştitoare!

— Cine?

— Africa, binenţeles!

Îmi lipii fruntea de hublou. Treceam pe deasupra Gibraltarului iar coasta marocană apărea cu intermitenţe de sub pătura noroasă.

— Ce naiba găseşti tu la continentul ăsta?

— La fel cum ai cere unui credincios să-ţi explice misterul credinţei! Cunoşti bancul cu broasca ţestoasă şi cu scorpionul?

— Nu.

— Albii îl povesteau cândva, demult, când voiau să-şi râdă de africani. E vorba de un scorpion aflat pe malul Senegalului. Fusese invitat la un chef de partea cealaltă a râului dar nu ştia să înoate. Dacă ar fi încercat, s-ar fi înecat cu siguranţă. O broască ţestoasă tocmai trecea pe firul apei, chiar prin faţa lui. Încântat de norocul ce i se ivise, scorpionul o chemă: „Nu vrei să mă iei pe spinarea ta până pe malul celălalt?" Văzând mutra ţestoasei, scorpionul adăugă: „Pe barba Profetului, îţi promit să nu te înţep". Ţestoasa, care ştia cât cântăreau jurămintele unui scorpion, chibzui: „Bine, de acord, poţi să urci. Oricum,

dacă mă înţepi, te îneci.” „Aşa e, n-ai de ce să te temi”. Şi iată-i porniţi, scorpionul în cârca broaştei. Pe la mijlocul râului, scorpionul nu mai rezistă, începu să se vânzolească, acul zvâcni şi se înfipse în gâtul ţestoasei care, cu ochii deja înceţoşaţi de moarte, se întoarse către cavalerul ei şi-l întrebă: „De ce ai făcut asta?” Iar celălalt, ridicându-şi cleştii într-un gest fatalist, răspunse privind apa urcând în jurul lui: „Asta-i Africa, *wai*”

Probabil că am apreciat bancul, căci Stany se răci înainte de a adăuga:

— Singura diferenţă este că astăzi scorpionul şi-ar scoate din coadă o barcă pneumatică şi ar râde de prostia albilor.

— Nu te enerva, Stany. De atunci, mentalităţile s-au schimbat.

— N-aţi înţeles un lucru, voi, albii. Africa e mama noastră, a tuturor. E în inima uriaşei roţi celeste. Totul a pornit de aici şi se va întoarce aici. Privirea i se pierdu printre nori. Ştii că ne-am născut într-una din văile astea, acum mii de ani?

— Vorbeşti de oameni?

— Nu, nu, noi, câinii. Arheologi keïno au găsit în Tassili scheletul unui lup de-acum două milioane şi jumătate de ani. El ar fi strămoşul nostru. Nimic de spus, destinele au fost întotdeauna legate, *amigo.*

— Ce vrei să demonstrezi? Că aţi debarcat pa Pământ înaintea noastră? Că noi n-am fi decât keïnosii voştri?

— Deloc. Subliniam numai faptul că am făcut destulă cale împreună.

Ultimele ploi ale musonului biciuiau arhitectura aeroportului din Dakar-Yoff. Nu reuşeam să zâmbesc la imaginea senegalezilor care, în ciuda alungării deşertului, primeau încă ploaia ca pe o binefacere a cerului. Resimţeam prea multă nerăbdare, ca şi nelinişte la gândul că în urmă cu câteva săptămâni un individ mă *swappase* şi că bucla se putea închide în orice clipă. Turnurile El Hadj Omar ale megalopolei reflectau un ghiveci de nori în

fierbere. Eşarfele de *autoarchis* urmau lenta înălţare a oraşului spre cer, adăugând pe terasele reformabile fie o placă de *steelglass,* fie o armătură de probeton. Avui viziunea unui Dakar încărcat, scufundându-se sub propria greutate, antrenând în coasta Atlanticului imense recifuri de sticlă în care oamenii continuau să-şi vadă de afacerile lor mărunte în timp ce valurile le cuprindeau birourile.

Stany avea dreptate. Când veneai din Europa, dădeai de un parfum al Africii, o agitaţie sfântă ce făcea apel la resursele noastre profunde şi alunga orice deznădejde. Inteligenţa colcăia într-o revoluţie blândă, hrănită de o infinită încrucişare între toate popoarele negre ale planetei. Iar eu nu puteam decât să admir, deplângând totodată sistemul nostru ce devorase speranţa poporului într-o vâlvătaie pe cât de puternică, pe atât de distructivă.

Stany ţinea să treacă pe la *squat*-ul său ca să-l salute pe Rand, cred că mai ales ca să vadă dacă magherniţa colonială nu dispăruse cumva sub suflul aspiratoarelor. Reuşii în cele din urmă să-i schimb intenţia denumindu-l bătrân nostalgic şi luarăm hydrofoilul spre Goreea. Cu botul peste marginea parapetului, fluiera un cântec de *griot,* întretăiat de *sourates.* Fluiera fals (cei trei canini?) dar părea fericit.

Când Agenţia Internaţională pentru Teritoriu propusese lansarea pe orbită a Goreeii, poporul senegalez susţinuse în unanimitate refuzul preşedintelui său. În timp ce insula creştea din orizontul de culoarea ardeziei, nu putui decât să le împărtăşesc sentimentul. Goreea aparţinea apei şi cerului. Stelele i-ar fi dăunat. Înghesuită între verdele profund al Atlanticului şi acuarela cenuşie a tropicelor acoperite de bură, strălucea pe de-a-ntregul şi nu sorii miniaturali pregătiţi în spaţiu pentru iluminarea sa aveau să mă convingă de contrariul. Chiar de copiii lumii nu vor şuşoti niciodată numele ei, în serile de vară, când monumentele se aseamănă cu cometa Halley.

Nutream o mare dragoste pentru panglica aceea de pământ, în ciuda amintirilor mele absente, în ciuda certitudinii că acolo se va juca viaţa mea. Ştiam că trecutul

ei era insuportabil şi mi-era teamă ca memoria mea să nu fie invadată de imagini de corăbii ale negustorilor de sclavi, de carne biciuită, de carcane în jurul grumazurilor moarte.

Aversa fugise de pe insulă. Dăinuia numai o jilăveală ce te încerca şi-ţi lipea ţesătura de piele. N-aveam ochi decât pentru Universitatea Mutanţilor, devenită Centrul de Reeducare Senzorială Alassane-Gueye în cinstea pedagogului ce studiase primul sfera senzitivă a copilului. Înfipte în cornul insulei, construcţiile păstraseră culoarea emoţionantă a vilelor, *signarelor* şi armatorilor. Ocru spălăcit tinzând uneori spre un roz profund ce se îmbina atât de bine cu griul cenuşiu al nisipului.

Pe jetelă, copii de toate rasele. Şi o femeie blondă cu ochelari negri, incredibil de obosită. Toţi erau aşezaţi, cu picioarele atârnând în gol, şi priveau ţintă hidroglisorul. În clipa în care perna de aer împrăştie nisipul plajei, îmi recunoscui păianjenul. Crescuse, dar ochii nu-şi pierduseră nimic din magnetismul lor. Felipe Maravena, geniul meu argentinian. Lângă el nu se afla oare micuţul Zubin Krause şterpelindu-i batista? Rander, Adballah, Iuri, Grégor. Nici nu coborâsem bine din navă că ei îmi şi săriseră de gât, invadând puntea asemenea unei armate de maimuţe prost crescute.

— Roman, Roman, unde ai fost?

— Ne-ai auzit, Roman?

— Vino, vino, am făcut o groază de chestii cât timp ai lipsit.

— O să ţi le arătăm. Vino.

— Ne-ai lipsit, să ştii! Am încercat să dăm de tine prin orice mijloc.

Închisei ochii. Vorbele lor mă îmbătau, mă puneau la încercare ca şi cum trebuia să le găsesc un gust anume. O culoare? Albastru, de exemplu, albastru rece, albastru chemare. Albastrul cu care împodobisem vocile misterioase ce mă năpădeau prin Sensipac? Dumnezeule, de ce erau oare în stare copiii ăştia?

Strigăte de frică şi de mâine. Mă întorsei. Stanislas spumega de furie în mijlocul austriecilor mei, a magrebienilor mei, constrâns să-şi arate colţii ca un câine vulgar. Îi alungai, luai Saint-Hubertul în braţe. Tremura.

— E prietenul meu, nu trebuie să-i faceţi vreun rău. Câteva feţe îşi recăpătară seriozitatea. Scuză-i, Stany, puştii întotdeauna au necăjit câinii. E în natura lor, n-ai ce să-i faci.

— Ce-ai zice dacă le-aş lega o tinichea de coadă?

— Trebuie să-ţi specific că Dumnezeu n-a găsit de cuviinţă să ne dea o coadă?

— Nu-ţi face probleme. Merge şi cu cealaltă.

— Te rog, Stany. Fără gelozii. Nici voi, copii. S-a-nţeles?

— Ai putea să-mi dai drumul, acum că ai pus lucrurile la punct. Cu toţi mucoşii ăştia şi cu mine în braţe, arăţi foarte băieţel.

Îndărătul sufleţelelor ce bombăneau se afla insula, consistenţa pietrei bătută de talazuri. Mă cramponam din toate puterile de acest pământ dur, nesupus, sperând să rezist ameţelii ce-mi strângea tâmplele, dar afluxul amintirilor mă împingea tot mai departe spre pierderea cunoştinţei.

De fiecare dată când deschid ochii, mormăitul climatizorului şi valurile de ploaie pe geamuri mă împing la somn. În mod inconştient, pândesc sfârşitul iernării, fără îndoială pentru că am nevoie s-o rup cu evenimentele care m-au propulsat în faţa scenei.

Am sfârşit prin a mă elibera. Foamea, teama de a nu-mi putea asuma rolul, de a mă dezagrega dacă nu retrăiesc ultimele clipe ale primei mele vieţi.

Pe masa de la căpătâi, o sticlă cu rom. Recunosc aici grija lui Stany. Îmi pun un pahar, o arsură surdă îmi năpădeşte stomacul. O linişte îngrijorătoare domneşte în Institut. Copiii trebuie să mă fi dus în aripa rezervată invitaţilor.

Un culoar cu zidurile acoperite de mochetă, lumini cernite pe care ziua proiectează pete livide, sala de mese automată îmi serveşte o cafea cu lapte, două pâini coapte cu făină de mei, un tub cu cremă de castane şi unt. În mod ciudat, procesul de recunoaştere trece prin acest stadiu primar şi gustul făinos al meiului, cel al castanelor şi ai untului se coalizează pentru a-mi asalta memoria Câte astfel de mici dejunuri am servit înainte de a fi *swappat?*

Odată stomacul plin, continui explorarea centrului. Dacă nu mă înşel, la dreapta e biroul meu, la stânga sălile Sensipac pe care le-am voit cât mai aproape. Efectiv.

Nimeni. Unde sunt copiii? Şi Stany?

O privire aruncată în sălile Sensipac mi-a fost de ajuns. Ştiam acum ce ax mi-am ales în cercetările mele. Fără amintirile prelingându-se de pe pereţi, n-aş fi putut să-l descopăr. Pentru a atinge scopul pe care mi-l fixasem, n-aveam nevoie de aparataj complex şi revelator. Inspecţiile ce s-au succedat în aceste locuri n-au văzut nimic. Eu lucrez în invizibil, în supranatural, dacă acest termen mai semnifică ceva. Subminez Reforma cu mult mai multă cruzime decât expectorii. Astăzi, odată ce periplul meu a furnizat dovada de bine-fondat lucrărilor mele, resimt în chip paradoxal o vagă descurajare, poate chiar puţin dispreţ pentru persoana mea.

Camerele copiilor, goale. Mângâi o girafă de pluş ce mă priveşte de sub lungile-i gene. Începe să alerge cu o graţioasă stângăcie printre mingi şi marionete.

În sfârşit sala de adunări. Îndărătul uşii se contopesc voci ambalate. Intru în clipa în care Gaspard strigă:

— Nu-i putem spune.

— Greşiţi, copii. Va trebui să-mi spuneţi tot.

Dând cu ochii de mine încremenesc, tac, căci mi-au încălcat recomandările. Dacă am reconstruit bine, dispariţia mea i-a întristat mai întâi, apoi spiritul de răzbunare i-a împins să sfideze ordinul. Se pare că îi prevenisem de posibilitatea unei acţiuni împotriva mea. Nu-i de mirare. Lucrările noastre decurgeau împotriva

oricărei etici, chiar dacă pun la dispoziţia oricărui moralizator lista presiunilor ce s-au făcut asupra mea în cursul ultimilor luni. Bineînţeles, în alte timpuri am fi ajuns chiar pe rug!

— Hai, Felipe. Asumă-ţi responsabilitatea.

— Am crezut că ţi-au venit de hac. Atunci am decis să stricăm şandramaua. Peste tot. Asta-i.

— Şi aţi lovit în stânga şi-n dreapta.

— Asta-i puterea, Roman. În ziua în care m-ai întrebat dacă putem acţiona asupra fluxurilor Sensipacului, ai deschis cutia Pandorei.

— Aţi atacat baze de date inofensive, aţi paralizat schimburi internaţionale, aţi şters informaţii. Inestimabile. V-am cerut să vă jucaţi, nu să distrugeţi. Numai fiabilitatea reţelei trebuia pusă în discuţie.

— Rezultatul e acelaşi, intervine Rander tăios. Nu mai au încredere în Sensipac. Nu e ceea ce voiai?

— Îmi pare rău, copii. Aţi acţionat sub impulsul mâniei, nu vă învinovăţesc.

În clipa aceea o umbră ciudată obturează cabina proiecţionistului.

— Nu te obosi să te ascunzi, Stany, pentru că treaba ta e să ştii. N-or să te mănânce.

Keïno-ul apare în încăpere cu coada plecată, coboară până la mine sub fluierăturile protejaţilor mei. Pentru prima dată, răsuflarea lui nu pute a alcool.

— E extraordinar, Stany. Lasă-mă să-ţi explic. Îţi aminteşti de expectorii din Carajas? Chiar înainte ca armata să dea buzna, unul dintre ei mi-a mărturisit: „Contemplarea e sterilă, aspiri repede spre alte pasiuni”. Ţine-te bine. Felipe şi prietenii săi pot nu numai să citească ceea ce traversează reţeaua, ci să o şi modifice. Şi eu sunt cel care i-am făcut conştienţi de puterea aceasta, eu i-am înarmat. Trebuia să destabilizez reţeaua, să demistific această informaţie ce a sfârşit prin a ruina ţările prea bogate.

Strâng pumnul atât de tare încât agatele scrâşnesc.

Ştiu că mint, că n-am avut în vedere decât o răzbunare personală, că de fapt mult mai târziu am găsit o groază de motive adevărate, sociale sau umanitare, pentru a mă acoperi. Stany adulmecă cu un aer dispreţuitor înainte de a-mi arunca:

— Deci, în cele din urmă, Don Quijote, tu erai?

— Mda, dar de această dată morile au primit o lecţie. Nu se mai învârt, crede-mă.

— Roman, Roman! Iuri mă cheamă din hol. O femeie vrea să te vadă. Spune că e urgent.

CLAR – OBSCUR

1

Ea are aspectul unei toamne false, a unei veri indiene. Iarna sub ochelarii ei negri, primăvara pe buzele lungite într-un zâmbet. Pe nas, o perlă de platină.

El are aspectul unei promisiuni, unui boboc de trandafir, unei cărţi ale cărei pagini n-au fost încă tăiate.

Mérine bântuie insula-leagăn de o săptămână. L-a văzut de multe ori prăbuşindu-se sub ploaie şi de fiecare dată perla s-a golit în contracţii dureroase. Cu umerii goi, ea s-a mulţumit să sufere lângă Tadzio, cu picioarele bălăbănindu-i-se peste marginea debarcaderului, în timp ce pirogi programate îşi descărcau încărcătura de *thiofs* pe nisip.

Aversele nu udau nici şuviţa blondă, nici costumul de baie cu dungi orizontale.

De-abia dacă a mâncat. Pâine şi sardele. A dormit într-o curte, sub o copertină a cărei vopsea curgea de-a lungul apei, prin coşcoveli. Părul îi e murdar, plin de nisip. Multă vreme a spionat centrul, luminile lui în noaptea umedă, în faţa luminilor Dakarului, de cealaltă parte a şenalului. Dar şi-a dat repede seama că încăperile nu erau locuite decât de o droaie de copii ce se revărsau în fiecare dimineaţă pe plajă scoţând strigăte de corsar.

Tadzio nu s-a amestecat niciodată în jocurile lor. Nu s-a interesat nici de râurile cu peşti, de pescăruşii insolenţi, de vechea fortificaţie ce se apleca asupra oceanului. Cu un aer posomorit, s-a mulţumit să-şi aţintească privirea în larg, cu mâinile la spate, la capătul picioarelor sale lungi şi subţiri de o eleganţă desuetă. Câteodată cernea nisipul, îl semăna peste valuri.

Apoi omul a venit cu hidroglisorul de amiază. Un om ce nu ieşea în evidenţă, din cei ce alcătuiesc mulţimea, cu bărbia abia pronunţată, cu părul de culoarea ovăzului. Cu cămăşuţa peste pantaloni, nu un turist, ci un om pierdut.

Când copiii l-au înconjurat, Tadzio s-a depărtat de marginea mării, s-a strecurat în înghesuială şi Mérine l-a văzut clar dispărând sub bustul mare al omului, topindu-se în el precum o imagine de cinema pe o mână în faţa ecranului. Niciun gest, niciun rămas bun. Nimic.

Necunoscutul îl purta pe Tadzio, era Tadzio, Roman, Tadzio, Roman Leyter.

Mérine a încercat de îndată înspăimântătorul sentiment de pierdere ce n-o va mai părăsi niciodată. Nu o dată întrevăzuse plecarea adolescentului, se forţase să-şi imagineze o lume fără fantome, fără simbol. Dar niciodată nu prevăzuse că o va durea atât în adâncul sufletului. Precum un avort.

Şi universul s-a dezumflat. Fiinţele, lucrurile, sentimentele, pasiunile, totul a dispărut în prăpastia aceea, în adâncul sufletului.

Trei zile a dat târcoale construcţiilor din vârful insulei. Până în clipa aceea în care a cerut cu o voce timidă unui copil să-l vadă pe profesorul Leyter.

— Te iubesc, Roman.

Femeia se năpustise în braţele omului ce încearcă în zadar s-o îndepărteze.

— Doamnă, vă rog.

— Te-am purtat în minte, Roman. Nu pot trăi fără tine.

Ea e bătrână, a trecut peste momente grele.

El e el însuşi, întreg, cu viitorul deschis asupra prezentului. O ia drept o nebună S-o fi întâlnit vreodată? Nu, memoria îi e întreagă, e tot atât de sigur pe ea ca de căderea iremediabilă a monumentelor spre planeta mamă.

— Vreau dragostea ta, vreau corpul tău. Te cunosc şi te iubesc, Tadzio ai meu.

Acum aiurează pe de-a-ntregul, îl confundă cu un erou de-al lui Mann. O apucă de braţ, strâns la nivelul cotului, o conduce spre ieşire. Ea se zbate atât încât ochelarii îi cad, dezvăluind ochi halucinanţi, de o rară frumuseţe.

— Vă rog să ne lăsaţi să lucrăm, doamnă, altfel voi fi nevoit să chem poliţia.

— Nu mă recunoşti?

Tace, conştientă de inepţia cuvintelor. Ceva i se scurge din ochi, un lichior pe care nu l-a mai gustat din copilărie. Fără să-şi dea seama, şi-a scos din geantă Tanganyika pe care-l cumpărase pe sub mână pe plaja din Soumbedioune. Mâna îi tremură. Al doilea glonţ va fi pentru ea.

Demult, fusese o fetiţă ce nu se pricepea la arme, ce nu se gândea decât la mierea apusurilor, la delicata pudoare a primăverilor, la poezia lui Yeats. Apoi a mers din avort în avort, de fiecare dată mai rănită, mai violată. În clipa în care degetele îi încalecă trăgaciul, câteva versuri o năpădesc, o răsuflare călduţă şi deznădăjduită ce vorbeşte de propriul ei sfârşit:

Why, what could she have done, being what she is?
Was there another Troy for her to burn?

Ezită, un câine o doboară cu colţii înfipţi în încheietura mâinii ei. Un picior aruncă arma departe de ea Cu o lovitură, obligă animalul să lase priza, apoi fuge, strângându-şi braţul rănit între sâni.

În jurul ei e oceanul, cu prăpăstiile lui infinite în care

cazi într-un vârtej de bule.

Stă la îndoială.

Să uite. Repede, să uite.

Apa e rece pe lângă febra ei.

— Tadzio!

CLAR – OBSCUR

2

— Intră!

Biroul are vedere spre ocean. N-am deschis niciun dosar, numai am culisat geamul şi am respirat vacarmul acru al apei izbindu-se de stânci. Zorii luminează zborul unor flamingo roz peste Marea-Moschee şi abdomenul unui păianjen de peste terasă. Imposibil să-mi scot din minte figura nebunei cu ochelari negri. S-ar spune că o îndepărtată rudenie mă leagă de ea dincolo de spaţiu şi timp.

— Pot să-ţi vorbesc, Roman?

— Ai crescut, Felipe.

— E în natura lucrurilor ca mintea şi corpul să evalueze la unison… Am încercat să dăm de tine când ai dispărut.

— Vocile albastre. Da, ştiu.

— Nu numai vocile. Prieteni, tovarăşi de represiune. Copii supuşi tiraniei informaţiei, cărora drepturile cele mai fundamentale le-au fost tăgăduite. Suntem numeroşi, Roman. Oriunde domneşte mizeria, intelectuală, morală sau fizică, oriunde, avem fraţi.

Îl privesc fluturând această Internaţională a oprimaţilor şi mi-e teamă. Mi-e teamă de ceea ce am declanşat, mi-e teamă asemeni unui comitet dezlănţuit de la bază. Acest copil cu maniere de comisar a sărit o etapă, cea mai bogată, cea mai fericită a existenţei, iar acum pontifică, declamă, se aprinde pentru a nu-şi recunoaşte faptul că sub corpul de puşti prematur nu supravieţuieşte

decât spiritul de adult. Se refugiază îndărătul unor idealuri adolescentine, unor utopii. Vremea viselor şi a iluziilor i-a scăpat şi îi respiră nostalgia la fiecare jucărie pe care n-o înţelege.

Mă măsoară neliniştit, insistă.

— De ce nu i-ai ascultat pe prietenii noştri?

— Nimeni n-ascultă niciodată copiii, Felipe. Sunt voci mici în concertul umanităţii.

— Într-o bună zi, puterea lor va face să tremure lumea.

— Nu fi atât de amar. Adulţii nu ţi-au făcut nimic.

— Mie nu, dar camarazilor mei da Uiţi copiii morţi în război, morţi din cauza ideologiei, din cauza rasismului. Am început să acţionăm cu mult înaintea dispariţiei tale, Roman. Nu numai asupra informaţiilor.

— Ce vrei să spui?

— Ne-am săturat de diferenţele de culoare, de caste, de ierarhii.

Intrăm într-o societate în care regulile sunt impuse, bune sau rele. Te adaptezi sau crăpi, iată ce ne propuneţi voi. E timpul să luăm atitudine, aţi ajuns într-un punct în care o simplă diferenţă poate declanşa pogromuri, masacre. Orice proces de segregaţie este complet artificial, iar noi suntem pe cale de a o dovedi.

— Contaminaţii sunt opera voastră?

— O idee de-a lui Zubin. Am implantat programe aleatorii pe fiecare terminal din reţea. Oricine poate fi atins. Am creat triunghiul de aur ca o nouă formă a rasismului, l-am fabricat din toate piesele ca să demonstrăm oroarea. Rezultatele ne-au depăşit aşteptările.

— Au existat morţi, Felipe, iar tu vorbeşti cu cuvinte de contabil.

— Oamenii se vor schimba, vei vedea, se vor gândi şi, când comunitatea de contaminaţi va fi mai puternică când vom dezvălui manevra, vor înţelege. Nu mă privi aşa! Îi vei putea acuza pe expectori de machiavelism, dar nu pe noi.

Suntem fermenţii unei noi lumi, catalizatorii unei reacţii în lanţ ce va favoriza venirea unei epoci de aur. Ca oamenii să-şi dea seama, trebuie bruscaţi, tu însuţi ai spus-o.

O metodă ca oricare alta de a-mi mulţumi.

În ambele sensuri.

În faţa tăcerii mele, s-a retras. Nu mi-a plăcut licărirea ce i-a traversat cumplita privire. Şi totuşi e prea tânăr pentru a nutri atribuţii de cuceritor. La vârsta lui, crezi în dragoste. Cel puţin aşa vreau să cred.

Au afişat o hartă a reţelei în faţa biroului meu. Pastile roşii, *deteriorare,* şi aurite, *contaminare,* se aprind o clipă, se sting. Virusul se întinde. Benghazi. Islamabad. Luna 4. Kamenskoje. Port Moresby. Sensipac se clatină. Pentru tine, Doreen. Pentru tine, tată. Presupun că nu aţi cere mai mult. Puţină pace, uitare în cele din urmă. Ne-am înşelat imaginându-ne că morţii continuă să trăiască alături de noi. Ar trebui să-i putem uita foarte repede, amintirile noastre nu le aduc nicio consolare.

Nu mai am nimic de făcut pe Goreea. Am alinat suferinţe, am declanşat un flagel de dreptate, mi-am ajuns din urmă prezentul. O viaţă plină. Am intenţia să cultiv memoria umanităţii, să explorez zonele ei obscure, să devin istoric sau arheolog. Plictisul exploratorului temporal, fără îndoială.

Eu şi acel bătrân filosof de Stany pe drumurile vieţii. Doi beţivani în căutarea adevărului. De ce nu?

L-am găsit pe Saint-Hubert pe plajă. Părul său, ud de stropi de valuri, luceşte ca şi cum tocmai ar fi fost revopsit. Îşi citeşte faimoasa carte fără coperţi. Nu m-a auzit când m-am apropiat. Descifrez câteva rânduri peste umărul lui. Vechiul Testament! Îndărătul fiecărui cinic se ascunde un tip frământat de îndoieli?

Plosca lui, înţepenită între două stânci, conţine un excelent bissap. Mă servesc. Închide repede cartea.

— Dacă dai gata sticla, ai dreptul la o dorinţă.

— Aş vrea să ne cărăm de-aici, Stany. Unde vrei. În junglă sau în adâncul deşertului. Copiii nu mai au nevoie

de mine.

— Încă nu s-a terminat, Roman. Îmi pare rău.

Îi urmăresc privirea mioapă. O flotilă de helijeturi se îndreaptă către insulă, un nor de libelule albăstrii a doua zi după ploaie. Mingea soarelui le înroşeşte palele.

Ultima piesă a jocului din bucăţele se pune la locul ei. Cea mai importantă, ca de obicei. Cea de care dispuneam de la plecare şi care mi-a fost furată tot timpul prin scamatorii demne de cel mai păduchios dintre music-hall-uri.

Şi deodată nu-mi mai e frică. Zâmbetul ăla de curie pe care aş vrea să i-l îndes în mutră cu lovituri de pumn! Şi impulsul artificial ce mă reţine, ce mă obligă să-i iubesc.

— Mai ai încă timp pentru dorinţă.

— V-aţi decis în sfârşit să acţionaţi?

— Mda. Drumul a fost lung.

— Cum aţi făcut să mă prindeţi?

— Entuziasmul puştilor, ştii prea bine. Te iubeau prea mult. Unul dintre ei ţi-a strecurat numele într-una din comunicaţiile Sensi pe care o interceptase. O semnătură, dacă preferi. Un omagiu. O pistă pentru noi, una printre milioane altele.

— Tu m-ai *swappat?*

— Nu, fata ce s-a înecat ieri. O anume Mérine Snojborg. Tot vagabondând cu amintirile altuia, s-a lăsat infiltrată şi s-a îndrăgostit. Aşa se întâmplă când depăşeşti limita de vârstă. Oricum, femeile care nasc sfârşesc întotdeauna rău. Nu suportă să îmbătrânească.

— Nimeni nu suportă, cred.

— În schimb, cine te-a scos din rahat, la Carajas, dacă nu băiatu'? Saltul în Brazilia nu cadra cu biografia ta, nu intra în sfera ta să pui piciorul acolo. Am prevenit autorităţile. Fără mine, ai mai fi şi-acum acolo, prizonierul expectorilor. Şi cu memoria scrum.

— Bravo, Şi ce-ai câştigat la afacerea asta? O citare, o medalie, un os de plastic? Un complot dejucat împotriva

lui Elios Karan e bine plătit, nu?

— Nici şeful meu nu ştia mai mult decât tine ce se urzea în spatele întregii poveşti. Te-a lansat pe propriile tale urme şi a lăsat urmarea să curgă, asta-i tot. Operaţiunea Ianus, aşa au numit-o, un ochi în faţă, unul în spate. Ce mai tărăboi a fost când afacerea Karan s-a suprapus peste pista principală!

Trebuia să-l fi sugrumat, să-i fur osul fetiş, să-l detest. Nu reuşii decât să-l compătimesc. Dacă aş fi avut capul pe umeri, dacă nu s-ar fi jucat cu sentimentele mele, dacă la Sfânta-Sofia falsa Doreen nu mi-ar fi răsturnat puţinele date pe care le deţineam, aş fi reuşit, fără îndoială, să scap de acest spion cusut cu aţă albă. Cât încă mai era timp.

— Am ţinut la tine, Stany.

— Nici atât, n-ai suferit niciodată câinii. Şi mai puţin keïnosii. De pe undeva recuperase Ray-Bans-ii Mérinei şi le stricase halubele ca să-i poată purta pe bot. Dacă nu ţi-am fi implantat o directivă de afectivitate imediat după *swapping,* nu m-ai fi lăsat niciodată să te însoţesc. Mai exista şi un sistem automatic de bruiaj de îndată ce te interesai prea îndeaproape de mutra mea. Asta ca să pot avea câmpul liber de acţiune.

— Lucru ce n-a împiedicat ca în unele momente să ne frângem gâtul amândoi… Mie ce-or să-mi facă?

Roiul s-a mărit. Desluşesc discuri atârnând la capătul unor cabluri sub burta aparatelor. Enorme ventuze tivite cu aramă. Iau poziţie în jurul Universităţii Mutanţilor. Un balet impresionant de precizie, optimizat. Nimeni în cabine. Nimeni îndărătul mesajelor din cutia mea de scrisori. Nimeni niciodată.

— O vei lua de la zero, şi copiii cu tine. De data asta nu va mai fi nevoie să te urmărim. Trecutul tău nu va mai exista.

— De ce n-ai lăsat-o pe nebună să mă găurească?

— Pentru că va exista întotdeauna o nenorocită de potaie în adâncul meu, un afurisit de samaritean să-ţi

miroase curul. Niciodată nu ţi-am dorit răul, *compadre.* Numai ea suferea cât sufereai şi tu şi nu era vinovată.

— Care ea?

— Puştoaica Sensipac, I.A.-ul reţelei. Tu şi drăcuşorii aţi agresat-o, aţi torturat-o. Integritatea ei era ameninţată, n-a făcut decât să se apere. Nu trebuie să-i porţi pică. I.A.-urile sunt nişte chestii fragile, zbuciumate, nu-şi cunosc locul în lume. Respectaţi-le, daţi-le timp să înveţe în loc să le împingeţi la sinucidere.

Urzeala discurilor acoperă acum jetela şi construcţiile centrului. Nu mai e nevoie de Swap-Swap şi de fineţea sa. Nimic nu trebuie să supravieţuiască din trecut. O descărcare şi totul se va termina.

Stany tocmai îşi pusese pe cap un fileu matlasat. Fără îndoială ca să-i protejeze memoria Are mutra unui aviator din secolul trecut, a unui Snoopy învechit, ţin mult la el, chiar dacă am apreciat întotdeauna că keïnosii n-ar fi decât umbra oamenilor.

— Adio, umbra mea.

Neantul *swappingului* total a căzut ca o lamă.

EPILOG

Trei agate pe o rogojină.

O încăpere golită de mobile, un bărbat stând jos.

În jurul lui, copii de toate rasele, de toate vârstele. Plouă, o ploaie neconvingătoare, convinsă de sfârşitul ei, sub care dansează *boubous,* broaşte şi libelule.

Omul ţine o carte fără coperţi. O carte pe care nu te aştepţi s-o găseşti în colţul acesta de lume.

Şi citează nume pe care le aruncă de hrană copiilor.

— Tu te vei numi Adam. Şi tu Moise. Şi tu Isaia.

Când toţi copiii au primit un nume, el se ridică. Unul dintre copii cu ochi de lup, cu membrele de maimuţă-păianjen prinde cartea înainte ca ea să-i cadă din mâini, o deschide la întâmplare şi spune:

— Numele tău e Iuda. Şi al tău – arată cabina neagră

pe care ploaia o mângâie uniform în faţa portalului – Dumnezeu.

Atunci omul se înfioară până în măduva oaselor. Priveşte staţia Sensipac, colibele de un galben vestejit, timpul ce pare să zacă sub patiourile în decrepitudine, cerul, în final se hotărăşte să zâmbească în timp ce arată copiilor literele laser ce impregnează norii.

KHARTOUM
BAZA DE DATE HERCULES
DESTINATĂ GESTIUNII
NEURORACHETELOR INEXPLICABIL DISTRUSĂ
VIRUSUL SENSIPAC ÎNCĂ ÎN ACŢIUNE?

Fără să-şi piardă zâmbetul, bărbatul spune:
— Dumnezeu e mort. Noi l-am omorât.